

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAPTURED

MAFIA BRIDE

MAE DOYLE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

YAKALANAN MAFYA GELİNİ
KARANLIK BİR MAFYA ROMANTİZMİ

MAE DOYLE

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bu bir sanat/kurgu eseridir. İsimler, yerler, işletmeler, karakterler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, gerçek olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Kapakta görünen herhangi bir kişi Bu kitap için kullanılan görseller modeldir ve bu hikayenin içeriğiyle herhangi bir bağlantısı yoktur.

Bu eserde tasvir edilen tüm karakterler birbiriyle ilgisi olmayan yetişkinlerdir. Bu yazar, bu materyalin kullanımı/yanlış kullanımı konusunda hiçbir sorumluluk kabul etmez.

© 2021 Mae Doyle

BÖLÜM 1

ARABELLE

Kapımın sesi beni yavaş yavaş delirtecek.

Yuvarlanıp yastığımı başımın üzerine çekiyorum, sesleri engellemek için kenarlarını iyice sıkıyorum. Sesi boğuyor ama yine de duyabiliyorum. Kahrolası kuş tüyü yastıklar üzerinde uyumak için çok rahat, ama dışarıdan gelen gürültüye karşı herhangi bir koruma sağlamıyor.

Dok
un.

Dok
un.

Tappity tap.

TAP.

"Tanrı aşkına!" Yastığı yere fırlatıp battaniyeleri yırtarak ağlıyorum. Parke zemine adımımı atarken içimde bir öfke kabarıyor, vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Ayaklarım çıplak ve zemin soğuk, ama o cehennemî tıkırtıyı hemen durdurmazsam beni bir akıl hastanesine .

Sabahın altısında mümkün olabileceğini düşündüğümde daha hızlı hareket ederek odayı geçiyorum ve kapımın kilidini açıyorum, dışarıda ne olduğunu ve beni uyumaktan alıkoyduğunu görebilmek için kapıyı aralıyorum.

Küçük kardeşim yere çömelmiş, bir parmağını yüzünün önüne kaldırmış, artık orada olmayan bir kapıya vurmaya hazırlanıyor. Başını kaldırıp bana bakıyor, yüzünü korku kaplamış, sonra sırtımaya başlıyor. Saçları yataktan yeni kalkmış gibi dağınık ama ağzının etrafındaki şurup lekesini görebiliyorum.

Belli ki bir süredir ayaktaydı ve mutfakta gizlice tatlı bir şeyler yiyordu, bu da daha sonra şeker gerçekten etkisini gösterdiğinde tam bir baş belası olacağı anlamına geliyor.

"Bir kez daha dokun, sana meydan okuyorum," diye tıslıyorum. Nasıl oluyor da bu kadar erken kalkıp çalışabiliyor, aklım almıyor. Çocukların ondan daha fazla uyuması gerektiğini sanıyordum ama o mantığa meydan okuyor.

Ve yerçekimi, bazen.

Ve aslında burada olmaması gerekiyordu ama ailem sekiz yıl önce bir hata yaptı ve işte burada.

"Annem bir an önce yataktan kalkman gerektiğini çünkü sana bir sürprizi olduğunu söyledi." Ellerini ceplerine sokarak ayağa kalktı. "O yüzden hadi, kımıl da."

"Ne olduğunu söyledi mi?" Sabahın bu erken saatinde iyi bir şey olabileceğinden şüpheliyim ama ayaklarımı terliklerimin içine sokup Arden'i merdivenlere kadar takip ediyorum. Merdivenleri benden daha hızlı çıkıyor, ikişer ikişer iniyor ama aynı şeyi ben yapmaya kalksam başıma gelecek mantıksız şeyleri hayal edebiliyorum.

Görünüşe göre, 18 yaşında bir *hanımefendi* olmuşum. Bu her ne demekse.

Arden cevap vermeden önümden hızla geçip mutfakta kayboluyor. Pastırma kokusunu takip ederek peşinden gidiyorum ve annemin yemek yapışını izlemek için kapıda kısa bir süre duruyorum.

Çoktan kocaman bir domuz pastırması kızartmış ve waffle yapıyor, waffle makinesi onları çıkarma zamanının geldiğini bipleyerek haber veriyor. Tezgahta sütle birlikte taze sıkılmış portakal suyu var ve her an ocaktan inmeye hazır kızarmış yumurtaları görüyorum.

Bir şeyler .

Annem bir şey olmadığı sürece böyle yemekler pişirmez.

"Selam anne," diyorum tezgâhta bir tabure çekerek. Arden'in iki elinde birer parça pastırma var, bana sırtıyor ve sonra mutfaktan koşarak çıkıyor. "Bu sabah neler oluyor?"

"Arabelle." Annem arkasını dönüp bana kocaman gülümsüyor, sonra da önüme bir tabak yemek koyuyor. "İyi uyudun mu? Aç mısın?"

Asıl istediğim daha fazla uyku ama bir parça domuz pastırması alıp ve gözlerimi ondan ayırmıyorum. Bir şeyler oluyor, hissedebiliyorum ve her ne ise, muhtemelen oldukça büyük.

"Arden bana bir sürprizin olduğunu söyledi," diyorum sorularını duymazdan gelerek.

Ellerini önlüğünün içinde çeviriyor ve babamın durduğu kapıya bakıyor. İri yarı, kapının pervazını rahatlıkla dolduruyor ve yüzündeki ifade bana olacıklardan pek de hoşnut olmadığını söylüyor.

Isırdığım pastırmanın yağı mideme oturuyor ve kalan parçayı tabağıma bırakıyorum. "Anne. Neler oluyor?"

Kıkırdıyor, gergin ve yüzden babam konuşuyor.

"Karanlık Şeytanlar'ın lideriyle görüştüm," diyor içeri girip tezgâhın karşısında durarak. Kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, kollarından yüzüne doğru yılan gibi kıvrılan dövmelerini gösteriyor. Boynunda çaprazlama duran dövmeler, hayatının hikâyesini anlatan parlak renklere sahip. Küçükken oturup parmaklarımı dövmelerin üzerinde gezdirirdim ama şimdi gerçekten ne anlama geldiklerini anlıyorum.

Kimi öldürdüğünü.

Zirveye çıkmak için neler yaptığını.

Kasabadaki çoğu insan için korkutucu biri, özellikle de bisikletinin üzerindeyken ya da anlaşımlar üzerinde çalışırken.

Eyaletin bu bölgesindeki en tehlikeli motosiklet kulübü olan Wasted Bastards'ın lideri. Kara Şeytanlar'ı sadece ismen tanıyorum ve haklarında bildiklerim de pek iyi değil. Babam onlarla hiç anlaşılamazdı, sürekli bizim bölgemize girmeye çalıştıklarını söylerdi. Neden şimdi onlarla konuştuğunu hayal bile edemiyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum, bunun yerine sadece beklemeyi ve onu konuşturmayı tercih ediyorum.

"Bölgemizi istediklerini biliyorsun," diyor ve ben de hızlıca başımı sallıyorum. Kucağımda peçetemi evirip çeviriyorum, kumaşı ellerimde evirip çevirerek şu anda hissettiğim bazı sınırları çözmeye çalışıyorum. "Yıllardır bunun peşindeler ama hiçbir zaman gerçekten büyük bir mesele olmadı. Buradayım, güçlüyüm, hiçbir yere gitmiyorum. Ama bir gün Arden görevi devralacak."

Arden. Olmaması gereken kardeş. Küçük kardeşimi seviyorum, ama babamın yüzünde bana gerçekten kötü bir şeyler olduğunu söyleyen bir şey var.

"Bunu yaptığında, onun için gelecekler. Onları bu kadar uzak tutmamın tek nedeni çok güçlü olmam. Bölgemizi istiyorlar, silah ve uyuşturucu işimizi istiyorlar. Bunu elde etmek için hiçbir şeyden çekinmeyecekler ve bu da onun tehlikede olduğu anlamına geliyor."

"Peki ya ben?" diye sordum. "Tehlikede olduğumu düşünmüyor musun?"

Babamın yüzünde beliren gülümseme midemi bulandırıyor. Yaralı ve yaşlı, güneşte geçirdiği saatlerden dolayı bronzlaşmış, yüzü neredeyse deri gibi ve onun gülümsediğini görmek beni geriyor.

"Anahtar sensin, Arabelle. Arden ve Wasted Bastards'ı kurtaracak olan sensin. Bizi Karanlık Şeytanlar'a bağlayabilecek biri varsa o da sensin." Midemin dibinde kocaman bir çukur belirirken gözleri parlıyor.

Yediğim o küçük pastırma ısırığı geri gelme tehdidinde bulunuyor ve anneme bir bakış atma riskini göze alarak sertçe yutkunuyorum.

Bunu yapmamalıydım. Bakışlarımı kaçırıyor, arkamdaki duvarda başımın üzerindeki bir noktaya bakıyor. Davranışlarından anladığım kadarıyla bunu biliyordu. Babamın söylediklerinin hiçbirisi sürpriz değil ve en başta kimin fikri olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Bunu tam olarak nasıl yapacağımı düşünüyorsun?" Ses tonumun çok keskin olmasını engellemeye çalışarak soruyorum. "Unuttuysan söyleyeyim, on sekiz yaşındayım. Bu, Karanlık Şeytanlarla ittifak kurmak için yeterince büyük bir yaş değil. Ayrıca, sen gittiğinde Arden yönetimi devralacak. Bunu yıllar önce söylemeye başladın. Tam olarak sekiz yıl önce."

Kardeşim doğduğundan beri babam motosiklet kulübünü onun devralacağından bahsediyordu. Hiçbir zaman benim olmadı, ama eminim ki parasını ödemem gereken bir şey haline geleceğini düşünmemiştim.

"Kadınlar motosiklet kulüplerine başkan olamaz," diyor babam, sanki bunu binlerce kez duymamışım gibi. "Ama bizi onlara bağlayabilirsin. Başkanın oğluyla evleneceksin."

Şimdi midemdeki çukur lanet olası Büyük Kanyon'a dönüştü. Çenemin şokla açılmasına ya da vücudumu kaplayan soğuk hissine engel olamıyorum. Az önce buzlu bir su havuzuna dalmışım gibi hissediyorum, ama daha kötüsü. Ne kadar nefes nefese kaldığım ya da yüzeye çıkmaya çalıştığım önemli değil, bunun gerçek hayat olduğunu ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum.

Babamın yüzündeki ifade bana çok ciddi olduğunu söylüyor. Gözlerinin ya da ağzının etrafında gülme çizgilerine dair hiçbir ipucu yok. Çenesi sabit, bana bakıp yanıtımı beklerken kasları biraz zıplıyor.

Sertçe yutkunarak ona söyleyecek diplomatik bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Her şeyi düzeltebilecek bir şey. Onu kızdırmayacak bir şey.

"Siktir, hayır, yapmayacağım."

Sözlerimin etkisi anında ortaya çıkıyor. Gözleri bir şekilde daha da kısılıyor ve annemin az önce söylediklerimle uzlaşmaya çalışırken nefes aldığını duyuyorum.

"Bu tartışılacak bir şey değil," diyor bana. " ben yaptım. Yakında Alexander Travino Kirli Şeytanlar'ın başkanı olacak ve seninle ilgilenecek. Karısı olarak seninle, o ve Arden uzun ve başarılı bir ilişkiye sahip olacaklar. İki kulübü birbirine bağlayacaksın ve kardeşinin güvenliği konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak. Bu bir seçenek değil, Arabelle."

Sanki öyle değil. Bu benim hayatım ve tam ona bunu söylemek üzereydim ki aniden dönüp geldiği yoldan mutfaktan çıktı. Sanki odadaki tüm havayı da beraberinde götürüyor ve ben nefesimi içime çekiyorum, başım dönüp tabureden düşmemek için tezgahın kenarına tutunuyorum.

"Arabelle," diyor annem, tezgahın etrafından dolanıp bana doğru geliyor. "Hayatım, iyi misin? Konuşmak ister misin?"

"Hayır." Başım dönüyor ama yine de kendimi tabureden kaldırıp ondan uzaklaşıyorum. Şu anda istediğim son şey bana dokunması ve hayatımın parçalanmadığına beni ikna etmeye çalışması. "Bana dokunma. Benimle konuşma."

"İyi olacaksın." Beni görmezden geliyor, omzumu tutuyor ve hafifçe sıkıyor.

Sözlerini duyuyorum ama sanki suyun altındaymış gibi uzaklardan geliyorlar. Başımda bir türlü atlatamadığım bir ağrı var ve ağrıyı hafifletmek için uzanıp şakaklarımı ovuyorum. "Kaç yaşında?" Kendimi kelimeleri söylemeye zorlayarak soruyorum.

Duraklıyor ve ona bakıyorum, eli omzumdan düşecek şekilde geri adım atıyorum. "Kaç yaşında?"

Babam tanıdığım çoğu babadan çok daha yaşlı. O ve annem beni sonradan doğurmuşlar ama bu normal değil. Eğer bu adam başkanın oğluysa.

"Otuz sekiz." Sesi o kadar kısık ki, sanki çok yüksek sesle konuşmazsa yaşını duymamı engelleyebileceğini düşünüyor.

Nefesim kesildi ve geri çekildim, başım dönüyordu.

Otuz sekiz. Benden 20 yaş büyüksün ve benimle evlenmek mi istiyorsun?

Hayır. Bunu yapmayacağım. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum ama başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Ailem ne isterse istesin, bu adamla evlenmemin imkanı yok.

İki kulübü bir araya getirmeye yardımcı olsa da fark etmez.

Kardeşimi güvende tutsa bile fark etmez.

Bu düşünce midemi bulandırıyor ama şimdilik görmezden geliyorum. Arden yaşlı bir adamla yatakta bacaklarını açmış olmayacak.

Kafamı sallıyorum, temizlemeye çalışıyorum. Bunu yapmayacağım.

Beni zorlayamazlar.

Kaçacağım.

BÖLÜM 2

SALVATORE

Gülümseyerek yatağımın başucundaki masaya uzanıyor ve alarmımı kapatıyorum. Şu anda yapmak istediğim en son şey işleyen bir yetişkin olmak olmasına rağmen lanet şey bu sabah kalkmam için ısrar ediyor. Yuvarlanarak doğruluyorum, sonra da banyoya gitmek için yatağımdan kayıyorum.

Hızlı bir soğuk duş ve iki fincan kahvenin ardından kendimi daha iyi hissediyorum. İşleri halletmek için şimdiki zaman gibisi yok, ama tabii ki bu bazen halledilmesi gerekenleri halletmek için herkesten erken kalkmak anlamına geliyor.

Telefonum çalıyor ve cevap vermeden önce kardeşimin adını zar zor kaydederek ekranı kaydırıyorum.

"Marcelo. Bu saatte ne istiyorsun?" Penceresimin dışındaki dalda bir kuş var ve kardeşimin cevap vermesini beklerken onu izliyorum.

"Uyanmışsın. İyisin. Ve hayattasın." Duraklıyor ve onu evinin arka verandasında göle bakarken hayal edebiliyorum. Anne babamız öldükten ve aile işini birlikte devraldıktan sonra o kasabanın kenarındaki göl evini aldı ama ben ana cadde üzerindeki evi aldım.

Ördeklerin çimlerine sıçması gibi şeylerle uğraşmak zorunda, ki bu kulağa geldiği kadar iğrenç bir şey.

"Canlı ve güne hazır. Lütfen bana şeyin içine sıçmak üzere olmadığını söyle." Pencereden dönerek kendime bir fincan kahve daha dolduruyorum. Marcelo'nun beni bu kadar erken aradığına göre bir şeyler dönüyor olmalı. Aileyi bir arada idare edebilecek kadar yakınız ama sadece arayıp sohbet etmek isteyecek kadar değil.

"Her yere sıçan ben değilim. Sen ve ben sadece onu temizleyecek kadar şanslı olanlarız." Sesi ciddiye ve devam etmesini bekledim. Bir süre sonra devam etti.

"Sanırım Kara Şeytanları biliyorsunuz, değil mi?"

"Motosiklet kulübü mü?" Kaşlarını çatarak bu adamlar hakkında ne bildiğini düşünmeye çalışıyorum. Piç olduklarını ve kasabadaki yerel kulübün alanına tecavüz ettiklerini biliyorum ama bu benim sorunum değil. Wasted Bastards'daki herkes, bize paylarını ödedikleri sürece uyuşturucularını ve paralarını burada işletebileceklerini biliyor.

Kasabayı biz yönetiyoruz ve kalbimizin iyiliği için onların faaliyet göstermesine izin veriyoruz. Wasted Bastards'ın yollarına çıkmaya çalışan herkesi alaşağı edebileceğinden hiç şüphem yok. Acımasızlar ama ailemize ödemelerini zamanında yapıyorlar, yoksa onlarla çalışmak istemezdim.

Onlar gibi acımasız piçler, dikkatli olmazsanız sizi sırtınızdan bıçaklamaktan çok mutlu olurlar.

"Bunlar onlar. Wasted Bastards ile ittifak yapıyorlar. Çok fazla bir şey olmayabilir ama onları gerçekten bir araya getiren ve onlara hak ettiklerinden daha fazla güç veren tek şey olabilir." Ağabeyim sertçe nefes veriyor ve elini kalın, siyah saçlarında gezdirdiğini hayal edebiliyorum.

Paylaştığımız tek şey bu. Babamızdan aldığımız saçlarımız dışında birbirimize pek benzemiyoruz. Kollarım, göğsüm ve sırtım dövmelemlerle kaplı. Marcelo daha uzun, ama çok değil. Onun gözleri anneminki gibi açık mavi, benimkiler ise gecenin karanlığı gibi koyu.

Kardeş gibi görünmüyoruz ama ailemizle aramızdaki sorunları halletmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız.

"Ne tür bir ittifak? Para mı?" Karanlık Şeytanlar'ın Ziyan Olmuş Piçler'e ödeme yaptığını görebiliyorum. Payımızı almaya devam ettiğimiz sürece, bunun bizi nasıl olumsuz etkileyebileceğini anlamıyorum. Para kulüpleri birbirine yeterince sıkı bağlamaz. Ama bağlayacak bir şey var.

"Kan. Wasted Bastards'ın başkanı kızını Kara Şeytanlar'ın başkanının oğluna veriyor. Ay sonunda evlenecekler, aileleri birbirine bağlayacaklar ve her zamankinden daha güçlü olmalarını sağlayacaklar."

Hay sikeyim. "Bu olamaz." Bunun bir gün dönüp dolaşıp bizi vurmayacağını düşünmek için hiçbir nedenim yok. "Yeterince güçlüler

kan bağı olmadan. Para bir şeydir ama evlenirlerse o zaman..."

"O halde bize sadık kalacaklarını düşünmek için hiçbir nedenimiz yok." Marcelo benim yerime düşüncemi tamamlıyor ve ben de iç çekiyorum. "Eğer evlenir ve birleşirlerse, Ziyen Olmuş Piçler daha güçlü olacak. Çok güçlü."

"Bunu durdurmalıyız," diye kabul ediyorum. "Ne öneriyorsun? Onu öldürmeyi mi? İdeal değil ama yapmamız gereken buysa, bunu yapabiliriz. Sadece bunun bir kaza gibi görünmesini sağlamalıyız." Kahve fincanımı masanın üzerinde çeviriyorum, sonra kendime bir içki daha doldurmak için kalkıyorum. Ben de kendi başıma sakın bir sabah geçireceğimi sanıyordum.

"Yapmak istediğimiz son şey Piçlerle olan ilişkimizi bozmak. Kızlarını öldürmek en iyi seçenek, sadece bunun bize geri dönmeyeceğinden emin olmalıyız."

Seçeneklerimizi düşünürken gergin olmalıyım ama değilim. Şu anda bizim için gerçekten tek bir seçenek var ve o da kızıdan kurtulmak. Onu öldürmek, evleneceği adamı öldürmekten daha kolay olacak. Arabelle'le yıllar önce sadece bir kez karşılaştım ama hâlâ oldukça genç olmalı.

Küçük bir kurşun ve sorunumuz hallolacak. Bu iş biter bitmez, tüm bunlar sadece kötü bir rüya olacak ve lanet olası bir motosiklet kulübü tarafından sikilmemiz konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak.

"Ben icabına bakarım," diyorum. "Bulması ve göndermesi kolay olmalı. Şimdi kaç yaşında?"

"On sekiz."

Marcelo beni göremese de başımı sallıyorum. "Güzel. Aptal olacak kadar genç, kendi başına dışarı çıkacak kadar yaşlı. Bana bir resmini gönder."

Marcelo duraksıyor. "İşlerin kötüye gitmesi durumunda bunu başka birinin yapmasını istemediğine emin misin? Bunu seve seve yapacak insanlarımız varken, onunla ilgilenmek için kendini tehlikeye atan kişinin sen olman için bir neden yok."

"İstiyorum." Marcelo beni bunu sormayacak kadar iyi tanıyor. Elbette, Arabelle'le bizim için kolayca ilgilenebilecek harika adamlarımız var, ama o zaman sorumlu olmayı seviyorum. Bu şekilde işlerin kötüye gitmeyeceğini garanti edebilirim.

"Sana Instagram'ını mesaj atarım. Görünüşe göre orada oldukça aktif ve aynı zamanda oldukça tahmin edilebilir."

"Nasıl yani?" Tezgâhtan dönüp kahve fincanımı orada bırakıyorum ve yatak odama doğru ilerliyorum. Eğer bu işi bir an önce halledeceksem, giyinip hazırlansam iyi olacak. Dolaptan bir kot pantolon ve gömlek alıp silahımı çıkarırken Marcelo'yu dinliyorum.

"Rutini sever. Hafta sonları her sabah spor salonuna gider, sonra da eve gitmeden önce bir kafeye uğrar."

"Sabahları kahve dükkanı çok halka açık. Peki ya gece? Bana onun evden gizlice çıkıp kulübe giden bir kaçık olduğunu söyle." Kot pantolonumu çekiştiriyorum, sonra gömleğimi giyerken telefonu diğer kulağıma geçirmek zorunda kalıyorum. Silahım kotumdaki gizli kılıfa düzgünce oturdu.

"Aslında pek ucube sayılmaz. Görünüşe bakılırsa, çok iyi bir kız. Bazen yemekten sonra koşuya çıkıyor. O zaman onu yakalayabilirsin."

"Mükemmel. Bana onun bilgilerini ver, ben de gün boyunca ona göz kulak olayım. Kim bilir? Belki şansım yaver gider. Hiçbir şey değilse, beni birkaç saatliğine evden çıkarır ve bakacak güzel bir şey verir."

"Sadece yakalanma. Bu basit bir iş olabilir, Salvatore. Gir, çık, öldür, devam et. Kimsenin bu işi bizimle ilişkilendirmesi için bir neden yok ama bu iş biter bitmez babasının ittifak kurması konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak."

"Biliyorum. Güven bana, ben ."

Ailemizle birlikte hareketin ön saflarında yer almayalı çok uzun zaman oldu. İş yürütmek çok eğlenceli ve işimin getirdiği paranın tadını çıkarıyorum ama bazen sadece olayların içinde olmak istiyorum. Bu mükemmel. Dışarıda işimin başında olacağım, işimi yapacağım ve günün sonunda evimde ayaklarımı uzatıp dinleneceğim.

Cevap beklemeden telefonu kapatıyorum. Bir dakika sonra Marcelo'dan Arabella'nın Instagram adresini içeren bir mesaj alıyorum.

AiryB339

Kendi kendime sırtarak bağlantıya tıklıyorum ve yatağımın kenarına oturup hesabında geziniyorum.

İlk fark ettiğim şey muhteşem olduğu. İri gözlerini ve mükemmel ağzını ortaya çıkaran uzun sarı saçları var. Sadece bikinili fotoğraflarına bakmak bile beni sertleştiriyor ve kendimi ayarlıyorum, bunu yaparken biraz inliyorum. Dudakları mükemmel şekillendirilmiş ve sadece horozumun etrafına sarılmış gibi göründüklerini hayal edebiliyorum.

Parmağımın birkaç hareketi beni biraz geçmişe götürüyor ve başında taç olan bir fotoğrafında duruyorum. Doğum günü pastasının önünde poz veriyor, insanlar ona şarkı söyleyip onu kutlarken etrafında maytaplar var. Gözlerim fotoğrafının altındaki yazıya kayıyor.

18 yaşına bastım! Ne kadar çılgın bir yolculuk olduğuna inanamıyorum! xoxo Airy

Arabelle henüz on sekizinde. Onu hayatından koparıp alacak ve yatağına atacak biri için yalvarıyor.

Telefonu kapatıp cebime koyuyorum. Hayatta kalamaması çok yazık. İnsan her sabah böyle birinin yanında uyanmaya alışabilirdi.

BÖLÜM 3

ARABELLE

Bütün gün kendimi tecrit edilmiş gibi hissediyorum. Ailem spor salonuna gitmeme ve kahve almama izin verdi ama hepsi bu. Eve gelip duş aldığımdan beri evde, odamda midemde büyüyen korkuyu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Beni gerçekten bu adamla evlendirecekler. *Alexander.*

Bu sabah Arden beni uyandırdığından beri kendimi çimdikliyorum ve bu kötü rüyadan kurtulmaya çalışıyorum. Bunun gerçek hayat olmasına, ailemin beni hiç tanımadığım birine satmasına imkân yok.

Peki ne için?

Böylece Arden kulübü devraldığında başkan olarak daha kolay vakit geçirebilecek. Her nasılsa, ailem onun sadece sekiz yaşında olduğunu ve uzun bir süre motosiklete yaklaşmayacağını unutmuş. Başkan olmak bile *istemeyebileceği* gerçeğini boş verin.

Tıpkı benim gibi, onun da başka seçeneği yok.

Ama benim aksime, ailemin onun için planladığı yol, hiç tanımadığı biriyle evlenmesini içermiyor.

Midemi yakan korku neredeyse baş edemeyeceğim kadar fazla. Eğer yakın zamanda bir plan yapmazsam hasta olacağımdan ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmayacağından eminim.

Bu iç kemirici korkuyu en son daha küçükken bisikletimi kaldırımdan aşağı yuvarladığımda hissetmiştim. Zaten bisiklete binmemem gerekiyordu ve babamın beni öldüreceğini biliyordum.

Yapmadı ama şu anda keşke yapsaydı diyorum.

Telefonum çalışıyor ve dönüp elime alıyorum ve ekrana dokunuyorum. En iyi arkadaşım Tori'den gelen bir mesaj göz kırptıyor.

Lütfen bana ailenin şaka yaptığını söyle.

Ailemle bu sabah yaptığımız konuşmayı hatırlarken gözlerimin kenarları yaşlarla doluyor. Sanırım buna *sohbet* demek biraz cömertlik olur. İki taraflı olmadığı kesin. Sadece ailem bana ne yapacağımı söylüyordu. Bunu yapacağımı çok iyi biliyorlardı, istediğim için değil.

Çünkü bana başka seçenek bırakmayacaklar.

Şaka değil. Ay sonunda evlenmemi istiyorlar.

Yazı baloncukları beliriyor ve sonra kayboluyor. Tori'nin tıpkı benim gibi yatağına uzanmış, bana ne söyleyeceğini düşündüğünü hayal edebiliyorum. Burada kolay bir cevap yok. Mesaj dizisi birbiri ardına beliriyor.

Berbat bir şey bu. bakalım. Şaka

yapıyorum.

Sayılır.

Keşke yardım edebilseydim.

Bunu üç kalp emojisi takip ediyor ve iç çekerek telefonumu yanımdaki yatağı fırlatıyorum. Seçme şansım olmadığı için benim adıma üzülmesi bir şey, ama ailemin beni evlendireceği bilgisiyle yüzleşmek tamamen başka bir şey.

Kulübün iyiliği için.

Birden odamdaki hava gergin ve ağır geliyor ve nefesimi tutamıyorum. Doğrulup ellerimi enseme birleştiriyorum ve derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Her şey benim için çok fazla ve burada oturup evleneceğim günü beklemek bile beni hasta etmeye yetiyor.

Bunu yapmayacağım.

Annem aşağıda, ama babam kulüpte. Bana bugün evden hiç çıkmamam gerektiğini söyledi, muhtemelen düşüncesizce bir şey yapmamdan korktukları için. Gözlerim kilitli yatak odamın kapısından açık pencereme kayıyor.

Gerçekten kaçacak param olmadığını biliyorum ama şu anda yapmam gereken şey sadece koşuya çıkmak. Bacaklarımı esnetmeyi ve enerjimin bir kısmını yakmayı düşündüğümde kaslarımın gerildiğini hissediyorum. Bu ideal değil ve şu anda içinde bulunduğum sorunu çözmeyecek ama burada oturup kaçınılmaz olanı beklemekten daha iyi.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde koşu kıyafetlerimi giyiyor, ayakkabılarımı sıkıca bağlıyorum. Arden'in kapımı dışarıdan kilitlemediğini iki kez kontrol ettikten sonra pencereyi açıyorum ve eğilip aşağıya bakıyorum.

Geçmişte bu pencereden kaç kez sıvıştım? Gerçekten hatırlayamıyorum ama çok fazla olduğunu biliyorum. Parmaklarım pencereyi sıkıca kavlıyor ve aşağıya, tırmanacağım yere bakıyorum.

Penceremin yanındaki ağaçların arasına girdiğimde iyi olacağım. On altı yaşımdan beri bunu yapmamış olmam kimin umurunda? Komşuların pencerelerinden bakıp beni aptal gibi görmeleri kimin umurunda?

Akşam yemeği için geri geleceğim ve daha sonra daha iyi bir kaçış planlamaya çalışacağım. Ama şu anda tek yapmam gereken buradan siktir olup gitmek. Bu benim rutinim değil ve annemin kaçmayı deneyebileceğimi aklına bile getirmeyeceğine dair oldukça iyi bir his var içimde.

Derin bir nefes alarak ağaca tırmanıyorum ve aşağıya doğru kayıyorum. Ağaç kabuğu bacaklarımdaki deriye sertçe sürtünüyor ve bir an için şort yerine dar pantolon giymiş olmayı diliyorum.

Yine de geri dönüş yok.

Yere ulaştığımda ağacın dibine çömeliyorum ve sert bir nefes vererek beni görmüş olabilecek birilerini arıyorum. Hiçbir şey hareket etmiyor. Eve bir kez daha baktıktan sonra, kollarımı sallayarak avluya doğru havalanıyorum.

Caddeye ulaştığımda gerçekten açılıyorum, normalde attığımdan daha uzun ve hızlı adımlar atıyorum. Her zaman öğle yemeğinden sonra dışarı çıktığım için annemin artık koşuya çıktığımı düşünmesine imkân yok. Evden çıkmak ve hareket etmek şu anda aklımı başımda tutacak tek şey.

Kaldırım temiz ve bloğun sonuna ulaşıyorum, yan sokaktan aşağı koşmak için dönüyorum. Bu şekilde zikzaklar çizerek tahta kaldırıma ulaşabilirim. Okyanusa o kadar yakınız ki oraya koştumam sadece on beş dakikamı alacak.

Ne kadar hızlı gittiğimi düşünürsek, muhtemelen bugün sadece on.

Koşarken yanımdan birkaç araba geçiyor ama onları görmezden geliyorum. Şu anda odaklandığım tek şey evden çıkmak ve kendime düşünmek için biraz zaman tanımak. Ailemin istediği adamla evlenmekten başka bir çıkış yolu göremiyorum.

Ama belki de vardır.

Tori *kendi* söyledi.

Şu anda bir planım ve biraz param olmadan gidemem ama bu önümüzdeki birkaç hafta içinde, önce gidemeyeceğim anlamına gelmiyor. Bankada biraz param var, ancak ailem bir işe girmeme izin vermiyor, bu yüzden nakit param yok gibi.

Ama annemin dolabında babamdan sakladığı fazladan parayı nerede sakladığını biliyorum. *Bunu* bir gün bulduğumda çok şaşırdım ve eminim ki orada olduğunu bildiğimden haberi yoktur. Onu almamı engelleyen hiçbir şey yok.

Annemden çalma düşüncesi bile beni hasta ve suçlu hissettirmeye yetiyor ama şu anda başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Kendimi kurtarmak için bir şeyler yapmalıyım.

Kaldırımın sonunda durup yolun karşısına geçmeden önce iki tarafa da bakıyorum. Şimdiye kadar yollar oldukça hareketliydi ve yanından koştuğum birçok ev vardı.

Ama okyanusa ulaşmadan önceki bu son kısım benim favorim. Yaya yolundan önce sadece üç blokum daha var ve bu son bloklarda hiç ev yok. Tanıdığım çoğu kişi küçük bir parkta oturmaktansa sahilde vakit geçirmeyi tercih etse de, buralar şehir için yeşil bir alan olarak tasarlanmış.

Siyah SUV'un yanımdan geçip bir blok önümde park ettiğini görüyorum. Muhtemelen küçük çocukları olan bir aile, akşam yemeğinden önce biraz enerji atmaya çalışıyorlar. Kim bilir insanlar burayı gerçekten kullanıyor mudur, sadece yemekten sonra sahilde kilometrelerce yol almak için koştuğumda onları hiç görmüyorum.

Siyah cipin yanından koşarak geçerken arkamdan arabanın kapısının çarptığını duyuyorum ama ne arkamı dönüyorum ne de omzumun üzerinden bakıyorum. Şu anda benim için önemli olan tek şey o sahile varmak ve gerçekten gevşemek. İtiyorum

kollarımı daha hızlı pompalıyor ve bacaklarımdaki hafif yanmanın tadını çıkarıyorum. Kimse nerede olduğumu bilmeden burada koşuyor olmak iyi hissettiriyor.

Yatak odamda oturup ailemin gelip bana düğünümle ilgili daha fazla ayrıntı anlatmasını beklemekten çok daha iyi. Şu anda bana ne söylemek isterlerse istesinler, söyleyemeyecekler. Tamamen devre dışı kaldım.

Gerçekten yorulmadıkları sürece kimsenin beni şu anda bulamayacağını fark etmek beni gülümsetiyor. Yeşil alandan sahile patıkaya ulaşıyorum ve adımlarım hemen yumuşuyor.

Palmiye ağaçları başımın üzerinde birleşerek beni sıcak güneşten koruyor. Burası küçük bir cennet ve sahildeki sıcak güneşe geri dönmeden önce biraz yavaşlıyorum, acele etmiyorum.

Evden uzakta geçireceğim bu zaman kafamı toparlamam ve ne yapacağıma karar vermem için tam da ihtiyacım olan şey. Kulağa korkunç geliyor ama sanırım benim için bundan kurtulmanın tek bir yolu olabilir.

Hayatım cehenneme dönüyor, ama dürüst olmak gerekirse bunu düzeltebileceğimi düşünüyorum. Mantıkla değil, çünkü ailem bu kadar çok istiyorlarsa bu maçı bırakmama izin vermezler, ama sadece kaçarak.

Annemden para alacağım. Tek bir çanta hazırlayacağım. Ortadan kaybolacağım.

Beni durduracak hiçbir şey yok.

Patika yaklaşık elli metre önümde bitiyor. Burası ağaçlara kadar daha karanlık ve güneş ışığının önümde muhteşem bir parıltı yarattığını görebiliyorum. O kadar güzel ki bir an durup ellerimi kalçalarımdayayarak sadece bakıyorum.

Kulağa klişe geldiğini biliyorum ama bu benim hayatım için mükemmel bir metafor. Şu anda karanlıktayım, yapayalnızım ama önümde ışığı görebiliyorum. Çıkış yolumu ve kendimi nasıl kurtaracağımı görebiliyorum.

Elbette, henüz çok uzakta ve evet, oraya kendi başıma gitmem gerekecek.

Ama hiçbir şey beni durduramaz.

Yanağımdan tek bir damla yaş süzölüyor ve kollarımı başımın üzerine uzatmadan önce onu siliyorum. Vücudum hazır. Ben hallederim.

Tam tekrar koşmaya başlayacakken sırtıma bir şey bastırdı. Sert bir şey.

Küçük.

Omurgamda bir ürperti hissediyorum ve bu şeyin kendisi mi soğuk yoksa vücudumu saran dehşet mi bilmiyorum.

BÖLÜM 4

SALVATORE

" "

Arabelle sesimi duyunca biraz geriliyor ama dediğimi yapıyor ve kıpırdamadan duruyor. Parmakları sanki bir sonraki adımda ne yapacağını düşünüyormuş gibi açılıp kapanıyor, bu yüzden bir an bekliyorum ama kaçmıyor.

Ayrıca bana saldırmaya çalışmak gibi aptalca bir şey de yapmıyor.

Onu izliyordum. Marcelo bana Instagram'ını gönderip günlük programı hakkında fikir verdiğinden beri evinin önünde durup spor salonuna, kafeye gitmesini ve öğle yemeğinden sonra koşuya çıkmasını bekliyorum.

Yine de bu sabah bir şey onu korkuttu ve bunun ben olmadığımı kesinlikle eminim. Babası olsaydım, evleneceğini söyledikten sonra dışarı çıkmasına izin vermezdim. Babası Axle, muhtemelen ona bugün evden çıkamayacağını söylemiştir.

Axle. Yemin ederim, motosiklet kulüpleri üyeleri için en aptal isimleri buluyorlar. Adı ne olursa olsun, muhtemelen şu anda burada olmasının ve ailesiyle vakit geçirmemesinin nedeni babasıdır.

Bu onu neden aniden yatak odasının penceresinden gizlice çıkarken gördüğümü açıklar. Ve neden programının dışında bir koşuya çıktığını.

Uzanıp omzundan tuttum ve onu . Onu görmek istiyorum.

Beynine bir kurşun sıkmadan önce öldüreceğim kişi. İster aptalca deyin, ister duygusal, ama insanları ölmeden hemen önce görmeyi seviyorum.

Öldürdüğüm herkesi hatırlıyorum, tetiği son çekişimden bu yana çok uzun zaman geçmiş olsa .

Arabelle dokunuşumla kolayca dönüyor, gözleri kocaman, yüzü solgun. Muhteşemdi, yüzü kızarmıştı ve koşudan dolayı hafif bir ter tabakasıyla kaplıydı.

ama içimden bir ses şu anda nefes alamamasının sebebinin yorgun olması olmadığını söylüyor.

Çünkü çok korkuyor.

Gözleri ağızımdan gözlerime kayıyor ve eğer orada bir nezaket bulmayı umuyorsa, o zaman aramaya devam etmek zorunda kalacak. Elimi omzundan indirip bileğini kavıyorum ve diğer elimle silahımı ona doğrultuyorum.

Şu anda kaçacağını sanmıyorum ama riske atmak da istemiyorum. Parmaklarım bileğini kolayca çevreliyor ve onu sıkıyorum, kemiklerinin baskı altında birbirine sürtünmesini hissediyorum. Arabelle çok kırılgan, çok küçük, çok genç.

Arzu midemde alev alev yanıyor ve onu temizlemek için başımı hafifçe sallıyorum. Bu basit bir iş, ne gerektireceğini bildiğim halde kendim yapmak istediğim bir iş.

Onu takip et. Yakala onu. Öldür onu.

"Kimsin sen?" Sesini buluyor ve biraz titrek olsa da şu anda konuşabiliyor olmasından hâlâ etkileniyorum. "Benden ne istiyorsun?"

"Arabelle Mitchell?" Sorularını duymazdan gelerek soruyorum.

Tereddütlü bir şekilde başını salladı ve ben de ona gülümsedim. Tabii ki kim olduğunu biliyordum. Instagram'daki tüm paylaşımlarına tıpatıp benziyor. Bazı kızlar tonlarca filtre kullanmayı sever ve sonunda gerçek hayattaki gibi görünmezler ama Arabelle'in bunu yapmasına gerek olmadığı açıktı.

O sadece muhteşem. Dehşete kapıldığını anlamama rağmen kocaman mavi gözleri benimkilere kilitleniyor. Tüm kıvrımları ve yumuşak açıları var ve sikimin kotumun içinde canlandığını hissediyorum. Onu tam burada, yolda domaltıp beynini dağıtmayı düşünmenin değil ama şu anda tek düşünebildiğim bu.

"Kimsin sen?" Tekrar sordu. Bu sefer kolunu biraz geriye çekerek onu bırakmamı sağlamaya çalışıyor. Yanıt olarak onu daha sıkı sıkıyorum.

Çek şu lanet tetiği. Bu kızı bitir, iki kulüp arasındaki ilişkiyi bitir ve ailenin her zaman en üstte olmasını sağla.

Yapmam gereken şey bu. Parmaklarım tetiği okşuyor, metal dokunuşumla ısınıyor.

Yap şunu.

"Benimle geliyorsun," diyorum ona, silahımı kılıfına sokarak. Çenesi düşüyor ve sanki çığlık atacakmış gibi nefesini içine çektiğini görüyorum.

Böyle bir şey olamaz.

Kalçasından tutarak onu geriye doğru yürütüyorum ve bir ağaç gövdesine doğru sertçe bastırıyorum. Kalçalarım öne doğru itiliyor ve onu yerinde sabitliyorum, hareket etmediğinden emin olmak için ona sürtünüyorum.

Bu onun gözlerinin açılmasına neden oluyor ve dokunduğumuz yere bakarak bir nefes veriyor.

İçimden özlem geçiyor ve onu yerinde tutan sert uzunluğumu hissedebileceğini çok iyi bilerek sırtıyorum. "Seni öldürmem gerekiyor," diyorum ona, bileğini bırakıp elimi ağzının üzerine kapatarak. "Ama sanırım seni yanımda götürmeyi tercih ederim."

Cebinde bir şey var. Bir an tereddüt ediyorum, sonra kalçalarımı kaydırıyorum, hala onu yerinde tutuyorum. Sikimin içine girmesiyle o kadar meşgul ki cebinden telefonunu çıkardığımı fark etmiyor.

Tek bir çığlık. Sadece bir çığlık ve onu bitirmek zorunda kalacağım. Bunu biliyorum ve sanırım o da bunu çabucak anlıyor.

Gözleri yüzümden etrafıma dalıyor, belli ki onu kurtarmaya gelecek birini arıyor. Sert nefes alıyor, göğüsleri hızla inip kalkıyor ve her nefes verişini elimde hissediyorum.

"Çığlık atarsan seni karnından vururum," diyorum ona. Ona o kadar yakınım ki kokusunu alabiliyorum. Harika kokuyor, kaliteli parfüm, ter ve korku karışımı. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta ve öne eğilip yanağının kenarını yalayarak tadına bakıyorum.

Arabelle sertleşir ama hareket etmez.

"Yavaş yavaş öleceksin. Acı çekerek. Ya da benimle gelirsin ve seni öldürmem."

Bugün. Bugün seni öldürmeyeceğim.

Gerçek şu ki, yine de ölmesi gerekecek ama onu kendime saklamak istiyorum. Arabelle'e sonsuza kadar bakamayacağımı biliyorum ama en azından bir süreliğine onun tadını çıkarabilirim.

Ama sonra aklıma geldi.

Neden onu sonsuza kadar tutamadım ki?

Ben lanet olası Salvatore Bonanno'yum. İstedığımı alırım ve şu anda Arabelle'i istiyorum.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıp ona bakıyorum. Parlak mavi gözlerinde yaşlar birikiyor ama şimdiye kadar düşmelerini engellemeyi başarmış.

"Benimle geliyor musun yoksa şimdi ölüyor musun?" Ağzındaki tutuşumu gevşetiyorum. "Eğer çılgık ağzına sokacak bir şey bulmam gerekecek ve seçeceğim şeyi onaylayacağını sanmıyorum."

Tanrı onu korusun, sikime bakıyor ve yüzü kızarıyor. Arabelle benim için mükemmeldi, yarı utangaç, yarı beynini sikmem için hazır. Onun akli benimkinin olduğu yere gitti ve bana küçük bir baş selamı verdi.

"Aferin kızıma," diyorum elimi ağzından çekerken. "Şimdi, sen seç. Ölmek mi, yaşamak mı?"

Alt dudağını yalıyor, mükemmel pembe dili ağzına geri çekilmeden önce dışarı fırlıyor. Şaşkınlıkla dudaklarına bakıyorum, sonra konuştuğunda tekrar ona bakıyorum.

"Yaşamak istiyorum. Lütfen, bana zarar verme. Babam sana ne istersen verecek! Para mı? Para mı istiyorsun? Fark etmez, bana zarar vermediğin sürece ne istersen verir."

"Ne istersem mi?" Ona yaklaşarak fısıldıyorum. Dudaklarım kulağına değiyor ve titriyor, sonra başını salladığını hissediyorum.

"Sen ne istersen." Sesi o kadar sessiz ki neredeyse onu duymuyorum ama söylediği kelimeleri hissediyorum. "Lütfen."

"Axle'da benim istediğim bir şey var," diyorum ona. Neredeyse heyecanla başını sallıyor, sanki onu bırakacağını düşünüyormuş gibi. Neredeyse acınası bir durum, gerçekten, yavru bir köpeği ödül mamasıyla kızdırıp vermediğiniz zamanki gibi.

"Neymiş o? Sana izin verecek, söz veriyorum. Sadece bırak gideyim." Sesi o kadar hevesli geliyor ki, ona söyleyeceğim şey için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim.

Neredeyse.

Ama pek sayılmaz.

İnsanlar bana hayatımda nasıl bu kadar ilerlediğimi sorduklarında, onlara her zaman yaptığım bir şey olduğunu söylüyorum. Nazik görünmeyebilir ve kesinlikle herkes için değil.

İstediğim bir şey gördüğümde onu alırım.

Hayatın, karmanın ya da başka bir saçmalığın bana bunu getirmesini beklemiyorum.

Ben alıyorum. Ve

Arabelle'i istiyorum.

BÖLÜM 5

ARABELLE

Beni ağaca yaslayan adam muhteşemdi. Bana ne yapacağı, benden ne istediği, hatta kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken bunu düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyorum ama şu anda vajinamın sürücü olduğu ve gerçekten kötü kararlar verdiği gerçeğine engel olamıyorum.

Uzanıp dokunmamak için kendimi zor tuttuğum gür siyah saçları ve parmaklarımı üzerinde gezdirmeye korktuğum kadar güçlü ve sıkı bir çenesi var. Çenesindeki kirli sakallar midemin bulanmasına neden oluyor ve gözlerindeki bakış, söylediklerimi yapmazsam gerçekten boku yiyeceğimi anlamamı sağlıyor.

Belki de bende korkunç bir sorun var, ama bunda seksi bir şey var.

Dövmeler elleri boyunca yılan gibi kıvrılıyor ve gömleğinin boynundan yukarı bakıyor. Gerçekte ne kadar kapalı olduğunu merak ettiğimde hayal gücümü kullanmak zorundayım, ama muhtemelen bir sürü dövmesi olduğunu hissediyorum. Her zaman seksi olduklarını düşünmüşümdür ama bir tane yaptırırsam babam beni öldürür.

aşağı muhteşem biri.

Ve bu onun... evet.

İşte bu.

Ben bakireyim ama de erkeklerin orada neler yaşadığını biraz biliyorum. Bununla birlikte, bu kadar büyük olabilecekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da sert. Aletini içime bu şekilde bastırdığına göre beni çok istiyor olması gerektiği gerçeğini düşündüğümde içim daralıyor ve gözlerimi onun inanılmaz yüzünden ayırıp arkasındaki ağaca bakıyorum.

Hâlâ babamdan ne istediğini söylemesini bekliyorum. İsteddiği her neyse onu almasını sağlayacağım, ama o zaman bu adama ne olacağını biliyorum.

Babam onu öldürecek.

Beni böyle bir ağaca sıkıştırdıktan sonra bu adamın yaşamasına izin vermesinin imkanı yok. Tüm Zıyan Olmuş Piçlerin ne kadar sinirleneceğini tahmin edebiliyorum. Babamın bir şekilde beni suçlayacağından emin olmam dışında, bu beni neredeyse gülümsetiyor.

Sonra da ay sonunda evleneceğim.

Kendi düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki adam konuştuğunda neredeyse kaçırıyorum. Sesi damarlarımda dolaşıyormuş gibi içimde gürliyor ve sertçe yutkunarak ona bakıyorum. "Ne?" diye soruyorum. Ne dediğini tekrarlatmak zorunda kaldığım için kendimden nefret ederek soruyorum.

Sırıttıyor, her nasılsa biraz önce olduğundan daha seksi görünüyor ve şakağımdaki saçları geriye doğru itmek için uzanıyor. "Seni istediğimi söyledim. Sence baban bunu bana vermeye istekli olur mu?"

Midemin ayaklarıma kadar indiğini hissediyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Gidebileceğim hiçbir yer yok, beni böyle ağaca yaslamışken olmaz. "Ona bunu soramazsın. Ben nişanlıyım."

"Mutlu bir nişanlılık değil," diye düzeltti beni. "Nişanlı. Anlaşmalı. Olduğu gibi satıldı. Ve sadece iki kulübü birbirine bağlamak için, böylece kardeşin daha kolay hüküm sürebilecek, haksız mıyım Arabelle?"

Kim lan bu herif? Sertçe yutkunarak başımı sallıyorum. "Bunu yapamazsın," diyorum ona.

Gözlerinde öfke gibi bir şey belirliyor ve gerçekten çuvallamış olabileceğimi fark ediyorum. Bana bir insandan çok bir kediye hatırlatan akıcı bir hareketle uzanıp çenemi kavırıyor, başımı geriye ve yana çeviriyor, böylece doğrudan gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum.

"Bir şeyi anlamaman gerekiyor, Arabelle. Babanın kulübünün burada çalışmasına izin veriyorum. Bana para ödüyor, benim için çalışıyor, bana borçlu. Şimdi öğrendim ki, bana kazık atmanın farklı yollarını düşünüyormuş ve itiraf etmeliyim ki, bu hiç hoşuma gitmiyor."

Adam sertçe nefes alıyor ve onu gerçekten kızdırmaktan korktuğum için hareket etmiyorum. Bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama öğrenmem gerektiğini hissediyorum.

gerçekten ne kadar tehlikede olduğumu biliyorum.

Diğer eliyle uzanıp başparmağını kabaca dudaklarıma sürtüyor. Ağzım kendiliğinden açılıyor ve dudaklarımın açıldığını fark edince hafifçe sırttığını görüyorum. Ben ne yaptığını anlamadan parmaklarını ağzımın içine sokuyor.

"Em onları." Bu bir emir ve görmezden gelebileceğimi sanmıyorum. Yüzünde bana istediğini yapmam gerektiğini yoksa sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağımı söyleyen ciddi bir ifade var.

Utanç bedenimden taşıyor ama dediğini yapıyorum, iki parmağını sertçe emiyorum. Tuzlu ve sıcaklar ve gözlerimi kapatıyorum, kendime bundan zevk almadığımı .

Bu adamdan nefret ediyorum.

Onun parmaklarını emmekten hoşlanmamın imkanı yok.

Beni ağaca yaslamasından, aletin hâlâ sert ve içime bastırılmış olmasından ve çenemi sıkıca kavramasından nefret ediyorum. Gitmeme izin vermemesinden, onun benim kim olduğumu bilmesinden ama benim hala onun kim olduğunu bilmememden nefret ediyorum.

Beni bu duruma soktuğu için babamdan nefret ediyorum. Tüm Zıyan Olmuş Piçlerden nefret ediyorum ve parmaklarını daha sert emip dilimi uçlarında döndürürken gözlerim önümdeki adama bakmak için açılıyor.

Gözbebekleri büyüyor ve nefes aldığını duyuyorum.

"Seni öldürmem gerekiyordu," diyor, sesi sabahın ağır sisi gibi etrafımı sarıyor. Tenime yerleştiğini hissediyorum ve ondan uzaklaşmaya çalışmam gerektiğini biliyorum ama gerçekten, ne yapabilirim ki?

Ondan kaçamıyorum ve onun da bunu bildiğinden eminim.

"Ama bunu yapamam. Seni götürüyorum. Bağırırsan seni öldürürüm. Benimle dövüşürsen seni öldürürüm." Uzaklaşıyor ve beni değerlendiren bakışlar atıyor. "Kaçarsan seni sırtından vurur ve kan kaybından ölmeye terk ederim. Anladın mı?"

Yaparım. Buradan tek parça halinde çıkabilmemin tek yolu, bu adamın benden tam olarak istediği şeyi yapmak. Bu düşünce korkutucu ama aynı zamanda biraz da heyecan verici. Bir çıkış yolu arıyordum.

Bunun dövmeli bir adam kaçırın şeklinde olacağını hiç düşünmemiştim.

Ölürsem kimsenin işine yaramayacağımı bilmeme rağmen suçluluk duygusu bedenime hücum ediyor. Adam benden uzaklaşıp beni ağaçtan ve kalçalarının baskısından kurtardığında onu takip ediyorum, sanki bedenlerimiz manyetikmiş ve hemen onun yanında olmalıymışım gibi.

Başını sallıyor ve üst kolumu tutuyor, parmakları etime batıyor. Moraracak, bundan eminim ama şu anda bu beni rahatsız etmiyor. Şimdiden ondan nasıl kaçabileceğimi düşünüyorum.

Babam beni geri getirecek, bunu biliyorum. Bunu yapar yapmaz, gitmek zorundayım. Ya bu olacak ya da evlenmeye zorlanacağım ve bunu yapamam.

"Arabaya bin." Beni daha önce gördüğüm siyah SUV'ye doğru itiyor ve kapıyı açtığında biniyorum. Kapıyı kapatır kapatmaz kolu deniyorum ama açılmıyor.

Bir çeşit çocuk güvenlik kilidi takmış olmalı. Az önce ne yaptığımı fark ettiğimde vücudumdan bir ürperti geçiyor.

azından onunla dövüşmeyi denemeliydim. Yapılacak en doğru şey tekme atıp çığlık atmak ya da kaçmak . Benim neyim var ki ondan kaçmaya bile çalışmadım?

Ama gözlerindeki karanlık bakışı gördüm ve beni orada öldürebileceğine inanmamak için hiçbir nedenim yok.

Yine de, farklı bir şey yapıp yapamayacağımı düşünürken suçluluk duygusu bedenime hücum ediyor. Kapıya dönerek kolu tekrar deniyorum, bu sefer daha sert çekiyorum.

Berbat ettim. Kesime götürülen lanet bir inek gibi, sonuçlarını düşünmeden benden yapmamı istediği şeyi yaptım. Bu aptalcaydı. Muhtemelen beni öldürmezdi. Kaçabilirdim.

Vücudumu bir panik sarmalı sarıyor ve kolu daha sert çekiyorum, aslında vücudumu döndürüyorum ve çekerken ayaklarımı kapıya dayıyorum. "Çıkarın beni!" Avuç içimi cama çarparak bağıriyorum. "Beni alamazsınız!"

"Sen aklını mı kaçırdın?" Arabada benimle birlikteydi, sesi kısık bir hırıltıya dönüşmüştü ve ben bir nefesle arkamı döndüm. O kadar niyetliydim ki

onun benimle birlikte içeride olduğunu fark etmediğimi fark ettim ve kendimi kapıya doğru bastırarak ondan uzaklaştım.

"Lütfen," diye yalvardım, "bunu yapma! Kim olduğunuzu ya da beni neden almak istediğinizi bilmiyorum ama beni almak zorunda değilsiniz. Babam sana ne istersen verir! Seninle gitmek istemiyorum, lütfen!"

Nefes nefese kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Ne kadar uğraşırsam nefesimi tutmam neredeyse imkânsız. O beni açıkça görmezden gelerek arabayı çalıştırırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşığı akıyor.

"Beni dinle!" Uzanıp kolunu tutuyorum. Kasları sert ama o kadar güçlü ki kolunu direksiyondan çekemiyorum.

Muhteşem bir adam tarafından bir ağaca sıkıştırılmak benim için bir şeydi, ama o adamın beni alması tamamen başka bir şeydi. Sııp batırdım. Bazı nedenlerden dolayı gerçek gibi hissetmemiştim ama şimdi hissediyorum.

Beni öldürecek.

"Dinle," diyor, aniden dönüyor ve arabayı durduruyor. Ayağı frene öyle sert basıyor ki, ellerimi ön panele dayayarak öne doğru uçuyorum. "Sana ölme seçeneğini verdim. Sen benimsin, Arabelle. Seni alıyorum ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Bir nefes çekiyorum ve çığlık atmak için ağzımı açıyorum, ama sözümü kesiyor. "ığlık at. ığlık at. Sana meydan okuyorum. ığlık at sevgilim ve neler geleceğini gör."

Ağzım kenetleniyor. Korku dalgalar halinde bedenime hücum ediyor ve kendimi olabildiğince küçülterek ondan titreyerek uzaklaşıyorum.

Ne yaptım ben?

BÖLÜM 6

SALVATORE

Bir rabelle evime gelirken hiç konuşmaz.

Koştuğu yeşil alandan uzaklaşıp ana yola döndüğümüzde trafik artıyor ama o kıpırdamadan oturuyor, vücudu bana bakabilecek şekilde dönmüş, gözleri yüzüme kilitlenmiş. Arabada hissedilir bir sessizlik var ve bana ters ters bakıyor ama ben onun şeytani bakışlarını görmezden geliyorum.

Bana bakarken gözleri buzla doluyor ama bunu eritebileceğimden hiç şüphem yok. İşlerin kötü gittiğini düşünüyor olabilir ama başına gelecekler hakkında hiçbir fikri yok.

Onunla ne yapacağıma karar vermeliyim. Onu almak bir şeydi çünkü ona olmamanın üstesinden gelemeyeceğimi biliyordum, ama şimdi ona sahip olduğuma göre, onunla ne yapacağımı bulmak zorundayım.

Tek bildiğim, onu öldürüp orada bırakmamın mümkün olmadığını.

Onu şahsen gördüğüm andan itibaren kendime ait olması gerektiğini biliyordum. Planın içine ediyor, bu kesin ve gelecekte kesinlikle daha fazla soruna neden olacak, ama bunun için endişelenemem. Arabelle'e sahip olmalıydım, bu yüzden onu kendime aldım.

Bu kadar basit.

Binamın arkasındaki otoparka girip anahtar kartımı okutuyorum ve önümdeki sahte duvarın ortadan ikiye ayrılıp yanlara doğru açılmasını bekliyorum. Yavaşça açılıyor, arkasındaki parlak ışıklar her seferinde bir tane yanarak bana içeriği gösteriyor.

Arabelle konuşmuyor. Önümüze bakmak yerine hâlâ bana bakıyor, gözleri yüzüme kilitlenmiş. Gözleri nefretle dolu ama değil. İstedikimi aldım ve artık kapılardan geçtiğimize ve arkamızdan kapandıklarına göre, dışarı çıkmasının hiçbir yolu yok.

Arabayı park ettim ve onu dışarı çıkarmak için etraftan dolaştım. İlk başta ön koltuktan kalkacağını sanmıyorum. Dizlerini göğsüne doğru kıvrımış ve kollarını dizlerine dolamış, onları kendine doğru çekiyordu.

"Çık dışarı. Şimdi." Ben konuşurken irkiliyor ama bana bakmıyor. "Arabelle," diye uyarıyorum. "Bu lanet arabadan hemen inmen gerek yoksa seni evime taşıırım."

Hâlâ hareket etmiyor. Önümüzdeki beton duvara bakıyor ve onu tutmak için uzandığımda bile hareket etmiyor. Düşündüğümde daha küçük ama koştuktan kas yapmış, onu arabadan çekip omzumda sallıyorum.

"Hayır!" Sanki biri içinde bir düğmeye basmış gibi aniden saldırıyor ve yumruklarını sırtıma indiriyor. "Bunu yapamazsın! Seni öldüreceğim!"

Onu görmezden gelerek kapıyı tekmeleyip kapattım ve duvardaki tek kapıya doğru götürdüm. Şifremi girdikten sonra bip sesi geliyor ve başımızın üzerindeki ışık yeşile dönüyor. Onu tekrar ayağa kaldırmayı düşünmeden önce kapıyı kapatıp arkamdan kilitlediğimden emin olarak kapıyı itiyorum.

Dengesiz ve yalpalıyor, ama dengesini yeniden kurar kurmaz bana ters ters bakıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" Tıslıyor. Fuayemin köşesinde kafese kapatılmış bir hayvan gibi duruyor ve yüzündeki öfkenin beni sertleştirmesine engel olamıyorum. Kasıklarına baktığında ereksiyon olduğumu saklamaya bile çalışmıyorum.

Gözlerinin biraz açılmasına ve pantolonumun ön kısmına bastıran sikimi görünce nefes nefese kalmasına bayılıyorum.

"İstedigimi alıyorum," diyorum ona. "Ve bu sensin. Seni vurup orada ölüme terk edebilirdim Arabelle, bunu tercih eder miydin?"

Gözlerini deviriyor ve belli ki telefonunu almak için cebine uzanıyor. Ancak boş olduğunu fark ettiğinde gözleri tekrar yüzüme kayıyor.

"Nerede o?" Yüzü eskisinden daha da beyazlaşarak soruyor. "Telefonumu nasıl aldın?"

"Bu telefon mu?" Cebimden çıkararak sordum. Onu ağaca yasladığımda elinden almak yeterince kolaydı ve farkına bile varmadı. "Aradığın şey bu mu?"

Arabelle telefonu almak için hamle yapıyor ama ben geri adım atıyorum ve o telefonu alamadan yere düşürüyorum. Hızlı bir hareketle üzerine basıyorum, telefonu yok etmek için ayağımı yere iyice vuruyorum. Yüksek sesle çitirdiyor ve çıkan sese sırtıyorum. Arabelle için bu muhtemelen özgürlüğünün elinden alınması gibi bir şeydi.

Benim için tam olarak istediğimi alıyorum gibi görünüyor.

"Hayır!" Az önce yaptığım şeyi geri alacakmış gibi yumruklarını göğsüme atarak bana doğru uçuyor. "Sen lanet bir psikopatsın, bunu biliyor musun? Neyin var senin?!"

Sesi fuayemde yankılanıyor ama umurumda değil. Arabelle istediği kadar bağırıp çağırabilir, çünkü burada kimse onu duymayacak. Sadece ikimiz varız ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

"Ben bir canavar mıyım?" Bileklerinden tutup her ikisini de aşağıya ve yanına doğru bükerek soruyorum. Küçük bir acı iniltisi çıkarıyor ama gözlerini yüzümde kilitli tutuyor. Çenesi yukarı doğru eğik, gözleri öfkeyle parlıyor.

"Babanla tanıştın mı?" Ona bir adım öne çıkarak soruyorum. İçgüdüsel olarak geri adım atıyor, onu incitmemi engellemek için benden yeterince uzaklaşmaya çalışıyor.

Ama daha yeni başladım.

"O bir katil," dedim ona. "Uyuşturucu kullanıyor. Silah kullanıyor. Peki tek kızıyla ne yapmak istiyor? Sırf aile işini devralma zamanı geldiğinde oğlu için işler rahat olsun diye onu en yüksek teklifi verene satmak." Alay ettim. "Gerçekten dik duran bir adam. Ve sen benim bir canavar olduğumu düşünüyorsun."

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun! O bunların hiçbirini yapmıyor," diye karşılık veriyor. "Uyuşturucu ve silah kaçakçılığı mı? uğraştığını sanıyorsun bilmiyorum ama o böyle bir şey yapmaz. O iyi bir adam."

Zor nefes alıyor, bana bakarken göğsü inip kalkıyor ve az önce ağzından çıkanlara inanamıyorum.

"İyi bir adam," diye tekrarlıyorum, şok olmuş bir halde.

Arabelle başını sallar. "*Senin* aksine," diye tükürüyor, "o etrafta dolaşıp insanları kaçırmıyor. Onları öldürmekle tehdit etmiyor. Bu tür şeyler yapmaz. Kesinlikle insanları sebepsiz yere evine götürmüyor."

"Kendimce sebeplerim var." Bileklerinden birini bırakarak onu peşimden fuayeden kütüphaneme doğru çekiyorum. Elimi geri çekmeye çalıştı ama ona izin vermedim, bunun yerine onu arkamdan sürükledim. "Babanın lanet bir melek olduğunu mu düşünüyorsun Arabelle? Sana seni şaşırtacak bazı şeyler göstereyim."

Kütüphaneye girdiğimizde masamın yanındaki deri sandalyeyi gösteriyorum. "Otur," diyorum elimi sallayarak. "Sana bazı şeyler göstereyim."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sanki beni bir şeyle ezmek istiyormuş gibi bana bakıyor. Onun yanında silahları açıkta tutmadığım için onun adına üzülüyorum. Bana zarar vermek istiyorsa, bana bakmaktan çok daha iyisini yapması gerekecek.

Masamda bir defter var ve onu alıp sayfalarını çevirdikten sonra ona uzatıyorum. "Babanın ne kadar harika bir adam olduğuna bir bak," diyorum sayfaya dokunarak.

Bir an tereddüt etti. Gerçeği öğrenmekten mi korkuyor yoksa ona göstermeye çalıştığım şeye bakmak için gözlerini benden ayırmaya mı korkuyor, emin değilim. Sonra yavaşça gözlerini sayfaya indiriyor.

Şok olacak. Defterde babasıyla son bir ay içinde yaptığı anlaşmalar, aileme yaptığı tüm ödemeler, buradan onun eliyle geçen tüm uyuşturucu ve para var. Bunu ona göstermek aptalca olabilir, ama babasının burada iyi adam olmadığını o güzel küçük kafasına sokmak istiyorum.

Ben de iyi adam değilim ama bunu daha sonra anlayacaktır.

Çabuk okuyor. Sayfayı gözden geçirirken mükemmel küçük ağzı biraz açılıyor, bitirene kadar bir kez bile bana bakmıyor.

"Bu da ne?" Bana tekrar baktığında gözlerinde yaşlar vardı. "Bunu bana neden gösteriyorsun?"

"Çünkü" diyorum, defteri ondan alıp masama geri atarken, "bir şeyler öğrenmen gerekiyor Arabelle."

"Öyle mi? Peki bu ne sikim olabilir?" Ayağa kalkıyor, bana bakarken tüm vücudu adrenalinle titriyor. "Şu anda ne öğrenmemi istiyorsun?"

"Baban bu hikâyedeki iyi adam değil," diyorum ona sırtarak. "Baban senin sandığın gibi mükemmel bir insan değil. Bana istediğin kadar kızabilirsin Arabelle, ama ben seni istemediğin bir hayattan kurtarıyorum. Kabul et bunu."

"Hayır. Beni kaçırıyorsun."

Haksız değil ama şu anda onunla bir şeyler konuşmakla ilgilenmiyorum. Burada benimle ve sadece benimle yeterince zaman geçirdikten sonra eminim biraz sakinleşecektir. Onu koruyabilecek tek kişinin ben olduğumu anlayacaktır.

BÖLÜM 7

ARABELLE

İçinde bulunduğum oda küçük.

Evdeki yatak odamdan daha küçüktü. Tori'nin odasından bile daha küçük, ki onunla her zaman bir genç kızın yatak odasından çok bir hapishane hücreğine benzediği için dalga geçerdim. İçinde bulunduğum alana bakarken suçluluk duygusu üzerime çöküyor.

Duvarlar beyaz, üzerlerinde herhangi bir resim ya da sanat eseri yok ve yeni boyanmış gibi görünüyorlar. Derin bir nefes aldığımda havadaki boya kokusunu alabildiğime yemin edebilirim. Zemindeki koyu renkli ahşap beyaza karşı çarpıcı ve dönüp tekrar tur atmadan önce tek pencereden kapıya doğru yürüyerek adımlıyorum.

İleri geri. İleri geri.

Penceredeki parmaklıklar dışarı çıkmaya çalışmamı imkânsız kılıyor. Birbirlerine o kadar yakın yerleştirilmişler ki, bir çocuğun bile ciddi şekilde yaralanmadan aralarından geçebileceğinden emin değilim.

Omzumu yerinden oynatmadan geçebilme şansım olduğunu düşünseydim denerdim.

Ağır dökme demir iskeletli çift kişilik bir yatak ve boş çekmeceleri olan küçük bir şifonyer odayı tamamlıyor. Burada ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok delireceğimi düşünüyorum. Tavana sıkıştırılmış bir ampul, başka bir ışığa ya da lambaya ihtiyaç duyulmayacak kadar odayı aydınlatıyor.

Oda gerçekten o kadar küçük.

Kapının dışındaki ayak sesleri beni donduruyor ve yavaşça dönüp bakıyorum, acaba içeri girecek mi diye merak ediyorum.

Salvatore Bonanno.

Onun kim olduğunu hemen anlamalıydım. Babam aile yemeklerinde her zaman büyüklerin kim olduğunu bilmem gerektiğini söyleyip dururdu.

tehditler şehirde. Ben hep tehditlerin Wasted Bastards olduğunu düşünürdüm. Şeytanın korktuğu tek kişiyle yaşarken, dışarıda daha kötü birinin olmasını asla beklemezsiniz.

Hayatım boyunca Bonanno ailesinin benim için bir sorun olacağını hiç düşünmemiştim.

Ayrıca, onlardan birinin beni kaçıracağını hiç düşünmemiştim.

Beni bu odaya ittikten sonra adını bir diken gibi yüzüme tükürdü. Aklıma takıldı ve şimdi aklımdan çıkaramıyorum.

Salvatore Bonanno tarafından kaçırıldım. Adını duyduğum en acımasız adamlardan biri. Babamın uğraştığı en zalim adamlardan biri.

Beni esir alan adamı düşünmek bana babamı düşündürüyor. Defterlerde gördüklerimle onun işi hakkında her zaman söylediklerini bağdaştıramıyorum. Hiçbir zaman silah ve uyuşturucu kaçakçılığı yaptığını düşünmedim ve özellikle de Bonanno ailesine para ödediğini hiç düşünmedim.

Onlardan nefret ediyor.

Ayak sesleri devam ediyor ve ben rahat bir nefes alarak tekrar ileri geri yürümeye başlıyorum. Bir yanım hareketsiz durup gücümü korumam, hatta belki de uzanıp biraz kestirmem gerektiğini biliyor ama vücudumda çok fazla enerji dolaşıyor. Şu anda gece yarısı bile olsa dinlenebileceğimi sanmıyorum.

Adım atarken düşünüyorum.

Bir Bonanno tarafından kaçırıldım. Bu başlı başına bir ölüm cezası olmalı, ama onda beni öldürmekle o kadar da ilgilenmediğini düşündüren bir şey var. Beni ağaca sıkıştırmış olması, aletini içime bastırması, benden istediği şeyin çok çok daha kötü olduğunu düşündürüyor.

Sertçe yutkunuyorum, sonra kendimi yatağa atıyorum, gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor. Bana tecavüz edecek. Beni öldürecek.

Sonra cesedimi bir yere atacak ve zavallı ailemin bana ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayacak. Bu adama güvenemem.

onun aslında iyi bir insan olduğu an. O vahşı ve zalim biri ve şu anda yapabileceğim tek şey bana ne yapacağına karar vermesini beklemek.

Ama henüz bana zarar vermedi.

Bu düşünce zihnime üşüşüyor ve onu uzaklaştırmak istiyorum ama yapamıyorum. Acımasız biri, evet, ama şu ana kadar bana elini bile sürmedi. Pek sayılmaz. Bana zarar vermesinden korkmamı gerektirecek kadar değil.

Sırt üstü yuvarlanarak üzerimdeki tek ışığa bakıyorum. Gözlerimi acıtacağını bilsem de başka tarafa bakamıyorum.

Bana zarar vermedi. Henüz vermedi. Bu da demek oluyor ki buradan çıkmanın bir yolunu bulabilirim. Eğer bana ne yapacağından emin değilse, o zaman kaçabilmem için çok gerçek bir şans var.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve doğruluyorum, gerçekten heyecanlandığımı hissediyorum. Buradan çıkma şansım olabilirdi. Elbette, kocaman ve güçlü biri ve beni sığınak gibi bir eve götürdü ama bu beni burada tutabileceği anlamına gelmiyor. Evden kaçmakta ve ailemin haberi yokken onları atlatmakta her zaman başarılı olmuşumdur.

Yine de bu farklı. Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak bir plan yapmaya çalışıyorum. Onu öylece geçip gidemeyeceğim. Hayır, o çok zeki ve benim ona karşı hiçbir avantajım yok. Evdeyken yatak odamın penceresinden gizlice çıkabilir ya da merdivenlerden gıcırdayacak herhangi birine basmadan inebilirdim.

Ama burada farklı bir şey yapmam gerekecek. Ona bir şekilde zarar vermem ya da dikkatini dağıtmam gerekecek.

Burada silah olarak kullanabileceğim bir şey olup olmadığına karar vermeye çalışırken gözlerim odanın içinde geziniyor. Odadaki her şeyin sağlam, dayanıklı ve kolayca kırılmayacak şekilde olmasını sağlayarak harika bir iş çıkarmış. Yatak takımını kullanmamın imkanı yok, çok yumuşak ama gözlerim şifonyere takılıyor.

Önünde dizlerimin üzerine çökerek nefesimi içime çekiyorum. Bir sunakta dua ediyormuşum gibi hissediyorum ve ellerimi üzerinde gezdirerek ahşapta herhangi bir çatlak ya da zayıflık olup olmadığını kontrol ediyorum. Çekmecelerin hepsi boş, bunu biliyorum ama bu burada kullanabileceğim başka bir şey olmadığı anlamına gelmiyor.

Üstten başlayarak ellerimi ahşabın her santiminde gezdiriyorum, hatta rayların iyi durumda ve sağlam bir şekilde yerinde olup olmadığını görebilmek için çekmeceleri çıkarıyorum.

Her şey öyle.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru oturarak şifonyerde aşağı doğru ilerliyorum, sonunda hayal kırıklığımı gidermek için en alt çekmeceyi itiyorum. İşte o anda bir şey oluyor. Mobilyanın tamamı küçük bir sallantı veriyor ve göğsümde umudun yükseldiğini hissediyorum.

Altına uzanıp bacakları yerinde tutan destekleri yokluyorum. Sağlamlar, çoğu yerine yapıştırılmış ve vidalanmış, ama sonuncusunu tutup salladığımda elimde kıpırdıyor.

Heyecanım artıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Bu o olabilir. Buradan kurtulmamın tek yolu bu olabilir. Desteği tekrar oynatıyorum, tüm elimle kavıyorum ve geri çekiyorum. Tahta dayanıyor.

"Haydi, seni bok parçası," diye mırıldanıyorum, derin bir nefes alıp öncekinden daha sert çekiyorum. Çekerken, diğer elim şifonyerin başımın üzerine düşmesini engellemek için havaya kalkıyor. Desteği çektikçe sert zemine sürtünüyor, ahşapta oluklar açıyor ama aniden büyük bir çatırtı kopuyor ve her şey elimde gevşiyor.

Zor nefes alarak kıcımlımın üzerine düştüm ve elimdeki tahta parçasını bir ödül gibi havaya kaldırdım.

Buffy the Vampire Slayer'daki bir kazığa benziyor. Elimde çevirirken ne kadar şanslı olduğuma şaşıyorum. Sivri uçlu, elimde güzel ve kalın duruyor ama saklayamayacağımı düşündüğüm kadar da uzun değil. Antrenman şortu ve atlet giymiyor olsaydım kıyafetlerimin içine sokmak daha kolay olurdu ama şu anda bunu umursamıyorum.

Bir silahım var.

Zafer ve heyecan beni ayağa kaldırıyor ve elimde sıkıca tutarak nasıl hissettirdiğini görmek için havada birkaç kez ileri doğru itiyorum. Havada kolayca hareket ediyor ve onu tam kalbine sapladığımda Salvatore'un ne kadar şok olacağını hayal edebiliyorum.

Eğer bir kalbi varsa. Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

Onun gibi bir piçin muhtemelen bir kalbi bile yoktur, ama yakında bunu öğreneceğim. Odama geri döner dönmez bunu göğsüne öyle bir saplayacağım ki, sahip olduğu o buruşuk kalp bahanesini delip geçmemesine imkân yok.

BÖLÜM 8

SALVATORE

Son bir saattir telefonuma gelen mesajı görmezden geliyorum. Marcelo'dan korktuğum için değil.

Az önce ne halt anlamaya çalışıyorum.

Basit bir şekilde: gördüm, istedim ve aldım.

O benim düşmanım olacak birinin kızı ve şu anda yaptığım tek şey bu süreci hızlandırmaktı. Onu almak muhtemelen kötü bir fikirdi ama onu bırakmamın hiçbir yolu yoktu.

Ya da onu öldür.

Telefonumu elime alıp mesajı görmezden geliyorum ve kardeşimi arıyorum. Az önce yaptığım şeyi ona söylediğimde kalp krizi geçirecek ve gerçekten de telefonda öldüğünü duymak istiyorum.

"O öldü, değil mi?" Marcelo hiç şaka yapmadan doğrudan olaya giriyor.

Balkonumda durmuş, evimin arka bahçesine bakıyorum. Çoğu insanın burada olduğuna dair hiçbir fikri yok. Şehir merkezinde yaşamamanın avantajları var ama eksikliğini hissettiğim tek şey bir bahçeydi. Arkamdaki binayı satın alıp yıktırdıktan sonra, burayı kendi özel vahama dönüştürmek hiç sorun olmadı.

"O değil. Onu kendim için aldım."

Sessizlik var, bu da iki anlama gelebilir. Birincisi, Marcelo öldü ve artık Bonanno ailesinin tek yöneticisi benim. Eğer durum buysa onu özleyeceğim ama hayatta kalacağıma eminim.

Ya da sadece nefesini içine çekiyor ve ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyor.

"Az önce ne dedin sen?"

Bu soruyu cevaplıyor. Ölmemiş, sadece kızgın.

"Onu ben aldım. Şu anda burada kilitli."

"Onu öldürmen gerekiyordu." Sesindeki öfke neredeyse elle tutulur cinstendi. Bir an için kalp krizi geçirip aile servetindeki her şeyi bana bırakabileceğini düşündüm. "Ne oldu lan?"

Boynumun arkasının kıldığını hissediyorum. Kardeşim de dahil olmak üzere kimseye kendimi açıklamaktan nefret ediyorum. "Onu gördüm ve kendim için almam gerektiğini biliyordum, bu yüzden onu öldürmek yerine aldım."

"Oh, ," diye inliyor. Şu anda elini saçlarında gezdiriyor ve muhtemelen içecek bir şeyler arıyor.

"Saçlarını böyle çekiştirmeye devam edersen kel kalacaksın," diye işaret ediyorum.

"Siktir git. Aptalca kararlar vermeseydin kel kalmazdım."

Bu beni omuz silktirdi. "Sen orada değildin. Yapılacak en doğru şey buydu."

Sessizlik. Tekrar konuştuğunda sesi şok olmuş gibi geliyor, sanki az önce söylediklerime gerçekten inanamıyormuş gibi. "Doğru şey mi? Peki Wasted Bastards'ı buna nasıl ikna edeceğini sanıyorsun?"

"Bir şeyler düşüneceğim. Ondan vazgeçmeyeceğim, Marcelo. O artık bana ait. Onunla evleneceğim, onu hamile bırakacağım. O benim için mükemmel."

Arabelle'in bebeklerimle şıştığını düşünmek beni sertleştiriyor ve kendimi ayarlamak için elimi pantolonuma indiriyorum. Kahretsin, o mükemmel. Ona verdiğim odada yalnız olduğunu düşünmek bile gidip gözetleme deliğinden ona bakma isteği uyandırıyor. Orada olduğundan haberi yok elbette ama onu gözümün önünde olmayan bir yere koymamın imkânı yoktu.

O bunun için çok değerli.

"Doğru. Harika. Bugün sürücü koltuğunda senin sikinin olduğunu bilmek güzel, Salvatore."

"Siktir git. Piçlerle başa çıkabilirim. Beni hiç korkutmadılar."

"Yapmalılar. Siktiğimin Axle Mitchell'i, küçük bakire kızını kaçırdığını öğrenince çok kızacak."

Bu ilgimi çekti. "Bakire mi?" Arabelle'in evimde olması ne kadar heyecan vericiyse, onun bakire olduğunu bilmek daha da heyecan verici. Ona dokunacak ve onu becerecek ilk erkek olma düşüncesi beni heyecanlandırıyor ve bir an için gözlerimi kapatıyorum.

"Bu yüzden onu Karanlık Şeytanlar'a pazarlayabildi. Kahretsin, böyle şeylere hiç dikkat etmiyor ?"

"On sekiz yaşındaki bir kızın bakire olup olmadığı gibi bir şey mi? Hayır, göt herif, bilmiyorum. Ama artık biliyorum."

Tekrar iç geçirir. "Tamam. İstersen onu becer, ama sonra onu öldürmek zorundasın."

Başımı sallıyorum ve telefonu arkamdaki masaya bırakmadan önce kapatarak kardeşimin yüzüne kapatıyorum. Hayır, Arabelle'i becereceğim ama ondan vazgeçmeyeceğim. Eğer Marcelo gerçekten de sikimi onun daracık amına bir kez sokabileceğimi ve sonra da bunun tek seferlik bir şey olmasını sorun etmeyeceğimi düşünüyorsa, başına başka bir şey gelmiş demektir.

O çok mükemmel. Tatlı, kıvrımlı, biraz şımarık ve muhteşem. Ve ona dokunulmamış olması?

Bir yanım hemen şimdi odasına girip bekâretini ondan almak istiyor. Onu sikimle yarmayı, bakire kanını üzerime bulaştırmayı düşündüğümde kendi kendime sırtıyorum. Çığlık atacak, bunu biliyorum ve bu heyecan verici.

Ben onun içindeyken çığlıklarını duymak istiyorum.

Ama bunu yaptığımda, artık bakire olmayacak. O hala benim küçük Arabelle'im olacak, bunu biliyorum, ama bir süre daha benim için mükemmel olmasını istiyorum. Ona dokunmak ve dilimin tadına bakmak istiyorum. Onun mükemmel dudaklarının sikimin etrafına sarıldığını görmek istiyorum, ama şu anda ancak bu kadarını yapabilirim.

Bekaretini aldıktan sonra her şey .

Aletim kotumun içinde zonklıyor ve cep telefonumu balkonda bırakarak eve dönüyorum. Marcelo gidip ölü bir köpeği becerebilir, umurumda değil. İşimizle ilgili hiçbir şey yapılmasına gerek yok ve Zıyan Olmuş Piçlerle daha sonra ilgileneceğim.

Büyük ihtimalle henüz kayıp olduğunu bile bilmiyorlar. Ne olduğunu biliyormuş gibi yatak odasının penceresinden çıktığını gördüm.

yanlıştı. Benim küçük Arabelle'imın içinde yaramaz bir çizgi var ve bunu daha sonra iyi bir şekilde kullanacağım.

Ama önce ona bakmak istiyorum.

Kapısının önündeki ayak seslerimi duyup duymadığını umursamadan hızla eve doğru yürüyorum. Oraya vardığımda durup gözetleme deliğinden bakıyorum.

Yatağa kıvrılmış, sırtı bana dönük. Hala nefes aldığına kendimi ikna edecek kadar uzun süre delikten bakıyorum, sonra sikimdeki ağrı dayanamayacağım kadar fazla geliyor.

Şu anda onu sikimi emmeye zorlayabilirim. Önümde diz çökmüş, ben yüzünü sikerken sikimde boğuluyor olması düşüncesi beni sırtıttırmaya yetiyor ama henüz buna hazır değilim. Onu istiyorum ama beklemek istiyorum.

Odaya dalıp ondan istediğimi almak yerine, kot pantolonumun fermuarını açıp uzun aletimi çıkarıyorum ve gözümü delikten ayırmadan onu izliyorum. Uyuyormuş gibi davranıyor ama uyanık olduğuna ve beni görmezden geldiğine dair oldukça iyi bir his var içimde. Nefes alış veriş, gerçekten uyuyor olsaydı ondan beklediğim yavaş ve derin nefes alış veriş değil.

Yavaşça, gözlerimi ondan ayırmadan sikimi ovmaya başlıyorum. Beni duymadıysa burada olduğumdan haberi yok ama bu benim için önemli değil.

O benim mükemmel küçük bakirem. Onunla ne istersem yapabilirim, bu olsa bile.

Sikim serbest kalmak için can atıyor ve sertçe çekiştiriyorum, parmaklarımı başının etrafında döndürürken onun tatlı küçük ağzının üzerimde olduğunu hayal ediyorum. Tıka basa dolu olacak, nefes alamayacak.

Nefesim kesiliyor, bir kolumla kapıya yaslanıyorum, diğer elim hâlâ sikimi yukarı aşağı okşuyor. Omurgamın dibinde tanıdık bir karıncalanma var ve yakın olduğumu biliyorum. Arabelle'in her yerine boşalmak, onu benimle boyamak istiyorum.

Ona bulaştığı düşüncesi beni sınıra yaklaştırıyor.

Boşalmamla kaplanmış harika görünecek ve inleyerek kolumu duvardan çekiyorum, böylece serbest bırakılmamı yakalamak için aşağı uzanabiliyorum. Titremeler sallanıyor

Boşalıırken vücudumdaki her damlayı almak için kendimi yavaşça okşuyorum.

İşim bittiğinde tek elimi kullanarak fermuarını çekip kapısını açıyorum. Boşalmam diğer elimde sıcaktı ve odanın karşısına geçip omzunu tuttum ve onu yuvarladım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve beni duyduğunu anladım.

"Merhaba bakire," diyorum, sonra hızla hareket ederek yüzüne boşaldığımı siliyorum.

Şaşırmış görünüyor ve dokunmak için uzanıyor, parmaklarını hızla geri çekiyor. "Bu da ne?" Diye soruyor ve ben de onun ayırık dudaklarından yararlanarak parmaklarımı dudaklarının arasından geçiriyorum.

"Bu senin yemeğin," dedim ona. "Parmaklarımdan em."

Arabelle boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor ama gidebileceği hiçbir yer yok. Onun üzerinde duruyorum, ona neredeyse hiç dokunmadığım halde onu yatağa sabitliyorum. İsteddiği kadar kıvranabilir ama bu onu bırakacağım anlamına gelmiyor.

"Yala onu," diye emrediyorum.

Tohumum onun içinde ve gözleri benimkilere kilitleniyor. Gözlerini nefret dolduruyor, daha az erkeklerin ondan çekinmesine neden olacak yakıcı bir öfke, ama ben çekinmiyorum. Arabelle'i evcilleştireceğim.

"Yediğin şey bu," diyorum ona. "Her lanet gün. Bana iyi bir kız olduğunu gösterdiğinde ve beni olması gerektiği gibi içtiğinde sana daha fazla yemek vereceğim, anlıyor musun?"

Parmaklarımı yavaşça dudaklarından çekiyorum, yanağındaki gelinin içinden geçiriyorum ve gözlerine doğru sürüyorum. Bu şekilde mükemmel görünüyor. Daha önce bundan daha güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum.

"Anladın mı diye sordum," diyorum ve kısa bir baş sallama hareketi yapıyor. Bunun dışında hareket etmiyor. Yatağa sabitlenmiş durumda ve bu hoşuma gidiyor.

Benden korkmasını istiyorum.

"Aferin kızıma. Ayağa kalk ve sana bakmama izin ver." Yatağından bir adım geri çekiliyorum ve söylediklerimi yapmasını bekliyorum. Her ne kadar çıplak dolaşması fikri hoşuma gitse de, ona giyecek bir şeyler alacağım.

Eğer ona iyice bakabilirsem, ona uyacak bazı şeyleri seçebileceğim.

Arabelle yavaşça ayağa kalkıyor, bir elini yanına koymuş. Gözlerim aşağıya, sonra tekrar yüzüne kayıyor. İçimden bir parça merhamet geçiyor.

"Yaralandın mı? Bir bakayım."

BÖLÜM 9

ARABELLE

Boşalmasının tuzlu tadı ağzımı dolduruyor ve tükürmek istiyorum ama bunu yaparsam bana ne yapacağından korkuyorum. Beni burada öldüreceğini, boynumu lanet bir dal gibi kıracağını hayal edebiliyorum sadece.

Üstünlüğü ele geçirmeliyim.

Kırık tahta parçası tuttuğum yerden sıcak ve onu sıkıca kavıyorum, ayağa kalkarken başımı onun görüş alanından uzak tutmaya dikkat ediyorum. Korkmam gerekirdi, bunu biliyorum ama korkmuyorum. Sanki daha önce sahip olduğum tüm korku yok olmuş ve yerini bu inanılmaz öfkeye bırakmış gibi.

Menisini üzerime sildi.

Beni seviştikten sonra çöpe atacağınız bir paçavra gibi kullandı. Boşalmayı ilk kez gördüğüm ya da tattığım gerçeğini boş verin. *Hoşuma* gittiği fikriyle boğuştuğum gerçeğini boş ver.

Üzerime sildi ve şimdi ona ne yapmam gerektiğinden daha da eminim. Daha önce bir soru yoktu, ama şimdi bu adamı öldürmem gerektiği bilgisi bir kalp atışı gibi içimde zonkluyor. Onu dinliyorum ve bana yaralı olup olmadığını sorduğunda harekete geçiyorum.

Saldırının geldiğini görmesine imkan yoktu. Bunu yüzündeki şaşkınlıktan ve benden geri adım atmaya çalışmasından anlayabiliyorum ama ben daha hızlıyım ve sahip olduğum her şeyi saldırının içine koyarak kazığı tam kalbine sapladım.

Ucu o kadar keskin ki, bunu yapmak için mükemmel beyaz kolalı gömleğini kesmek zorunda kalsa bile, derisine ve etine doğru kaydığında şaşırmadım. İçime heyecan doluyor ve homurdanıyorum, tüm ağırlığımı harekete vererek mümkün olduğunca derine sokmaya çalışıyorum. Tam göğsünün ortasını hedefledim, kalbini tam ortasından vurmak istiyordum.

Ama sonra kazık durdu. Kazık göğsüne saplanıyor ve ne kadar kötü bir şekilde çuvalladığımı fark ettiğimde vücuduma soğuk bir korku yayılıyor.

Göğüs kemiği.

Onu tam göğsünden bıçaklayacağım için o kadar heyecanlıydım ki, göğüs kafesine isabet edeceğini ve babama ulaşamayacağımı düşünmedim bile. Kazığı bıraktığımda orada, göğsünde sallanıyor ama düşmüyor.

Sikeyim.

"Bu da ne böyle?" Kükrer, kazığı yakalar ve göğsünden çekip çıkarır. Kazığın ucu kırmızı ve kan göğsünde bir çiçek gibi açıyor. Tek bir hareketle kazığı benden uzağa fırlatıyor ve bir takırtıyla yere düşmeden önce beyaz duvara kırmızı sıçramasını izliyorum.

Kaçmak zorundayım.

Ölmedi, hatta gerçekten yaralanmadı bile, ama sanırım onu buradan defolup gidecek kadar şok ettim. Hemen harekete geçip etraftan dolanarak kapıya doğru koşuyorum. Dışarı çıktıktan sonra bir an duraksıyorum, sonra koridorun soluna, beni buraya getirdiğinde geldiğimiz yöne doğru ilerliyorum.

Sadece uzaklaşmam gerek.

Koşarken ayaklarım yere vuruyor ve etrafıma bakıyorum, evini gerçekten görmüyorum, sadece bir çıkış yolu arıyorum. Garajdan çıkmamın hiçbir yolu yok ama sonra açık bir kapı görüyorum ve ona doğru yöneliyorum, bacağımın yanını alçak bir sehpa çarpmadan önce bir kanepenin etrafından dolanıyorum.

"Siktir!" Yere yığılırken ağlıyorum. Bacağım ağrıyor ve sabaha kocaman bir morluk olacağından eminim ama şu anda bunu dert edemem. Bir çürük kesinlikle arkamda beni bekleyen şeye tercih edilir.

"Arabelle!" Salvatore'un sesi evi dolduruyor. Titreşimlerini vücudumda hissediyorum ve kendimi yerden kaldırıp ayaklarımı yere basmaya çalışarak kapıya doğru ilerliyorum. "Geri gel lan buraya!"

Bunun bir hata olduğunu biliyorum ama beni neyin beklediğini anlamak için arkama bakma riskini göze alıyorum. Salvatore kızgın görünüyordu.

Gömlek. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı ve oradaki öfkeyi görmek istemediğim için arkamı döndüm.

Bana beni öldürmesi gerektiğini söyledi ve içimde beni şu anda yakalarsa bana tam olarak bunu yapacağına dair oldukça iyi bir his var. Son saniyede beni öldürmesi için buraya kadar gelebilmemin imkanı yok.

Açık kapıdan koşarak çıktığımda, olduğum yerde durdum. "Hayır!" Yavaş bir daire çizerek çılgılık attım. Bu kadar yüksekte olduğumuzu ya da kapının ana yola çıkmadığını fark etmemiştim. çok yaklaştım ama bu kadar yüksekte düşersen hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.

Ama başka seçeneğim yok.

"Balkondan uzaklaş, Arabelle." Salvatore'un sesi tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Yine de dönüp ona bakmak yerine başımı sallıyorum ve balkona yaklaşıyorum.

"Arabelle, bunu yapmak istemezsin." Sesi hırıltılı.

"Sanki bilmiyorum," diye karşılık veriyorum ve taş korkulukları tutmak için uzanıyorum. Ellerimin altında serin ve sert duruyor. Ancak taşı etimi kesecek kadar sıktıktan sonra dönüp omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Sadece birkaç adım arkamda ve ben uçurumun kenarına varmadan önce aramızdaki mesafeyi kapatabileceğinden hiç şüphem yok.

Peki neden ?

"Oraya düşersen iki bacağını da kırarsın." Sesi sakın ve bana bir adım daha yaklaşıyor. "Bunu yaparsan ölmüş sayılırsın, sadece daha kötüsü, çünkü seni bu acıdan kurtarmam için bana yalvaracaksın. Yere yığılıp kaldığında iyileşmenin iyi bir yolu yok."

"Sadece beni korkutmaya çalışıyorsun," diye karşılık veriyorum ama o başını sallıyor.

"Sizi uyarıyorum. Bunu daha önce de gördüm. Bacaklarınız vücudunuzun ağırlığı altında kağıt gibi buruşacak. Omurganız da hemen kırılmazsa hayatta kalırsınız ama bunu istemezsiniz. Tabii tüm bunlar havada biraz dönmediğinizi varsayarak söylüyorum."

Bunun ne anlama geldiğini sormamalıyım ama kendimi tutamıyorum.

"O zaman ne olacak? Eğer dönersem?" Sesim gergin ve içime işlediği gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Onun kazanmasını istemiyorum ama o bu konuda benden daha çok şey biliyor.

Ve beni çok korkutuyor.

Sesi o kadar sıradan ki sanki bana bir restoranın ak am yemeği spesiyallerinden bahsediyor. Ama Salvatore gibi biri asla bir restoranda çalışamaz. O çok güzel, çok güçlü. Çok korkutucu.

"Kafan kavun gibi zıplayacak ve  atlayacak. Bu atlayı ın geri d n    yok Arabelle."

Tenim ter içinde ve gerçekten ne yapmam gerektiğini düşünmek için yeterince derin bir nefes almaya çalışıyorum ama bana doğru yavaşça ilerleyi iyle bu imkansız. Bana söylediği şeyler beni çok korkutuyor ama beni eve geri götürmesine izin verecek kadar korkutup korkutmadığından emin değilim.

Ancak ben daha kararımı veremedenden bana doğru hamle yaptı.  abucak  ırpınıyorum, bacağımı ta  parmaklığın üzerinden yukarı doğru sallamaya çalışıyorum ki kendimi yere atabileyim.  lsem bile, en azından ondan kaçmak için elimden geleni yaptığımı bilerek  leceğim.

"Hayır, yapamazsın!" Beni belimden tutup geri çekerek bağırıyor. Çok güçlü ve sehpaye çarptığım için bacağım ağrıyor. "Buraya gel, Arabelle!"

Sesi tüylerimi diken diken ediyor ama savaşmayı bırakıp bana istediğini yapmasına izin vermeye niyetim yok. Bunun yerine tekrar deniyorum, kendimi kollarına atarak ondan kurtulmaya çalışıyorum. Bunun nafile olduğunu biliyorum ama arkama yaslanıp bana istediğini yapmasına izin vermeyeceğim.

"Hayır!" Kollarını pen eleyerek çığlık atıyorum. Tırnaklarım derisine batıyor ama o gitmeme izin vermiyor. "Hayır! Yardım edin! Yardım edin!"

Salvatore hızla hareket ediyor, bir eliyle ağzımı kapatabilmek için bir koluyla beni bırakıyor. Onunla mücadele ediyorum, başımı çevirerek elini ısırmaya çalışıyorum ama onu di lerimin arasına alamıyorum.

Ama kokusunu alıyorum. Onu ısıramıyorum ama kokusu beni neredeyse boğacak kadar baskın ve beni boğmakla tehdit ediyor. Tenine sinmiş menisinin kokusu ve ondan kurtulmaya çalışarak ona doğru çırpınıyorum.

Zihnimin arkasında bana savaşmamamı söyleyen küçük bir ses var. Bu, onun parmaklarından gelen meniyi isteyerek yalayan ve tadına bayılan parçamla aynı. Boğazımın arkasını yakmıştı ve tuzlu tadını hala hatırlayabiliyorum.

Ama içimdeki o parçanın çenesini kapatması gerekiyor. Hayatta kalacak ve Salvatore'dan uzaklaşacaksam o sesi susturmam gerek yoksa buradan asla canlı çıkamayacağım.

Beni evin içine sürüklüyor, kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve beni yakalayıp duvara fırlatıyor. Hemen orada, beni olduğum yerde sabitliyor ve daha önce olduğu gibi aletini kot pantolonunun içinde hissediyorum.

Bu boktan zevk alıyor mu?

Ona sormak istiyorum ama yüzündeki ifadeden korkuyorum. "Kavga mı istiyorsun, Arabelle? Beni incitmeye çalışıp sonra da geri dönüp seni ısırıldığında mağduru mu oynamak istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. Gömleği mahvolmuş, önü tamamen kan içinde ama acıyorsa bile öyle davranmıyor. Kazık saldırım küçük bir rahatsızlıktı, eğer öyleyse. Bir dahaki sefere daha çok uğraşmam gerekecek.

"Bırak beni," diye yalvarıyorum ve hemen kendimden nefret ediyorum. Ona yalvarmak, boşalmasının ağzımın arkasında bıraktığı tadı sevmekten bile daha kötü. "Lütfen. Babam benim için para ödeyecek, seni affedecek, bırak gideyim."

Salvatore bir kahkaha atıyor ve midemin bulandığını hissediyorum.

"Baban sana dokunan herkesi öldürürdü," diyor bana, parmaklarını hafifçe yan tarafımda gezdirerek. Kocaman sikine sürtünmeden kıpırdayamıyorum.

Ama aynı zamanda bacaklarımın arasında durduramadığım bir zonklama var.

"Nasıl olsa seni öldürecek," diye tükürdüm ona, içimi dehşet kaplamıştı. "Bana sahip olduğunu öğrendiğinde. Seni öldürecek, biliyor musun?"

Salvatore yaklaşıyor, dudakları tam kulağımın dibinde ve bir sonraki sözleriyle ürperiyorum.

"Onu denemeye davet ediyorum, küçük Airy. Sen benimsin."

BÖLÜM 10

SALVATORE

Arabelle, onu yerleştirdiğim ilk odayı beğenmesi gerektiği kadar yeni odasını beğenmedi. Yatak yerine yerde tek kişilik bir şilte var. Son odada olduğu gibi tavanda bir ampul var ama şifonyer yok.

Ve penceresi yok. Ona dıřarıda hiřbir yerde gůvenemeyeceđimi bana řok řabuk gůsterdi ve bunu ona yardım etmek isteyebilecek birinin dikkatini řekmeyi bařardıđında deđil de řimdi őđrendiđim iřin mutluyum. Bařından beri onu bu odaya koymak istememiřtim ama buna kendisi sebep oldu.

"Lanet olası aptal," diye mırıldanıyordum, dışarı şıkamayacağından emin olmak iřin kapısını iki kez kontrol ediyordum. Kapıda kocaman bir asma kilit ve ůstte de birkaş zincir var. Onu işeri kilitlemeyi unutmadığımı biliyorum ama emin olmak istiyordum. İstediğim son řey onun benden uzaklaşması.

Asma kilidi řeker řekmez ve ardından bůyůk bir gůrůltůyle kapıya bırakır bırakmaz, kapı zilimin yumuřak sesi evin iřinde řınılıyor. Hemen kapıya dođru dōnůyorum. Elim seđirerek silahıma gidiyor ve kabzasını hafifře okřuyordum. Parmaklarımin altında kaba ve sert duruyor ve ondan biraz gůř alabildiđimi hissediyordum.

On sekiz yařıma bařtıđımdan beri tařıdıđım silah bu. Arabelle'in kadın olduđu iřin aldıđı dođum gůnů hediyesi evlendirilmekti. Benimki bir silah almak ve babamın gurur duyması iřin onunla birini őldůrmemin sōylenmesiydi.

Yaptım tabii ki. Başka ne yapabilirdim ki?

"Buraya kim geliyor olabilir ki?" Kapıdan uzaklařarak soruyordum. Marcelo olma ihtimali yůksek. Kardeřimin dıřarıda her řeyi berbat edecek bir řey yapacađımdan endiřelendiđini gōrebiliyorum.

Ondan kurtulmak kolay olacak, ama benim asıl endişem o değil. Ön kapıya ulaştığımda duraksıyordum, sonra gōzetleme deliğinden dışarıya bakıyordum.

Polisler.

İkisi de kadın, elleri görev kemerlerinin üzerinde duruyorlar. Biri genç görünüyor, sarı at kuyruğu onu daha çok bir amigo kıza benzetiyor, ama diğerinin saçları kısa kesilmiş ve kaşlarını çatarak kapıma bakıyor.

Kapıyı açarken aralık bırakmaya dikkat ediyorum, böylece kapıyı kapatıp verandada onlara katılmadan önce bir anlığına benim yanımdan evin içine bakabiliyorlar.

"Subaylar," diyorum, her birine başımı sallayarak. "İkinizi de burada ağırlamak ne büyük bir zevk. Söyleyin, sizin için ne yapabilirim?"

Sarışın polis nasıl cevap vereceğinden tam olarak emin değilmiş gibi bana göz kırıyor, ama yaşlı olan bana ters ters bakıyor. "Salvatore Bonanno. Varilin dibi. Ahırın pisliği. Bu sabah neden burada olabileceğimize dair bir fikrin yok mu?"

Silahımı gözlerinin arasındaki noktaya dayayıp sırtışını yüzünden silmeyi çok istememe rağmen yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum. Ailemizin cebinde kasabadaki polislerin çoğu var ama belli ki bu kaltak dürüstlüğe paradan daha çok değer veriyor.

"Nedenini hayal bile edemiyorum. Beni bilgilendirmek ister misin?" Kapıma rahatça yaslanarak sarışın polise göz kırıyorum. Göğsünden kızarıklık fişkırıyor ve gözlerini yüzümden ayırıp kapı çerçevesinin üstünü kontrol ediyor.

"Bölgede çığlık atan bir kadın olduğuna dair ihbar aldık," diyor yaşlı polis ve ben de gözlerimi rozetine indirerek ona bakıyorum.

Harris.

"Gördüğüm kadarıyla bölgeyi iyice araştırmışsınız," diyorum ve başımla kısa bir selam veriyorum. "Ne yazık ki hiç çığlık duymadım. Yüksek polen nedeniyle tüm pencerelerim kapalıydı. Alerjiler, bilirsiniz."

"Sorun çıkması en muhtemel bölgeleri kontrol etmekten çok anket yapıyoruz." Harris gözlerini bana kilitledi. "Zamanın çok önemli olduğunu düşündük, bu yüzden cevap alabileceğimizi düşündüğümüz yerden başlamalıyız."

İçimden öfke fışkırıyor ama gülümsemeyi başarıyorum. Bu sürtük her kimse, kendini olduğundan daha güçlü sanıyor. Bu gece işten sonra kışını silemeden önce o rozeti alacağım.

"Akıllıca bir hareket, memur beyler," diyorum.

"Dedektif." Harris beni düzeltiyor, gözleri kısılıyor.

Harika, bir dedektif. Pisliklerin dünyasında, onlar hüküm sürüyor. Maaş bordromda hiç dedektif olmadı ve şimdi de olacak gibi görünmüyor. Harris, evimde kesinlikle ölü bir kadın sakladığımı düşünüyormuş gibi bana bakıyor.

"Özür dilerim. Bu unvan için çok çalıştığınızı biliyorum." Sarışın sanki bir tenis maçındaymışız gibi ikimizin arasında bir ileri bir geri bakmaya devam ediyor. "Eğer birinin çılgılık attığını duyarsam, size haber vereceğimden emin olabilirsiniz. İkinize de bol şans, yine de tehlikede olan birine mümkün olduğunca çabuk ulaşmanın amacınız olduğunu biliyorum. Bununla birlikte..." İkisine de başımla selam veriyorum ve kapı koluma uzanıyorum.

"O kadar çabuk değil. İçeri girip etrafa bir göz atsak olur mu?" Dedektif, onun evime girmesine izin vermeyeceğimi biliyormuş gibi sırtıyor.

Onlarla mümkün olduğunca dost olmaya çalışıyordum ama artık bitti. Beni çok zorladı ve bu kaltakla daha fazla uğraşmak istemiyorum. "Arama izniniz var mı?" Kayıtsızca kapının çerçevesine yaslanıyorum ve ikisine de hiçbir yere gitmeyeceğimi açıkça gösteriyorum.

"İhtiyacım var mı? Bunun sadece arkadaşlar arasında bir konuşma olduğunu sanıyordum." Sanki boğazımı parçalamaktan başka yapmak istediği bir şey yokmuş gibi bana sıkı bir gülümseme veriyor.

"Eğer uğrayıp çay içmek istersen, haberim olsun yeter," diyorum ona. "Ama bugün o gün değil. Ne yazık ki yapmam gereken bir şey var."

"Masum bir kadına işkence etmek mi?" Bir adım öne çıkıyor, gözleri bana kilitlenmiş, sanki daha fazla damarıma basmak için sabırsızlanıyor. Tam ona sinirlenmek üzereydim ki garaj yoluna bir araba yanaştı.

Marcelo.

Arabayı nasıl sürdüğünü ve nereye park ettiğini bilirim. Geri çekilmeleri için yer kalsın diye ekip aracının yanına yanaşmak yerine, arkalarına yanaşıp önlerini kapatıyor, böylece çıkmak için çimlerini kesmek zorunda kalıyorlar.

Pislik.

"Gördüğünüz gibi," diyorum ikisine de gülümseyerek, "yapacak başka bir işim var. İkinizi de görmek çok güzel, çimleri mahvetmediğinizden emin olun."

Marcelo eve doğru ilerliyor, bana başıyla selam vermeden önce iki polise zar zor bakıyor ve ön kapıyı iterek içeri giriyor. Burada olmasından ne kadar nefret etsem de dönüp onu takip ediyorum ve kapıyı arkamızdan kilitlediğimden emin oluyorum.

"Polislerin ön verandanda ne işi var?" Ön penceremin panjurundaki çıtaların arasından bakarak soruyor. "Az önce birini kaçırdığına dair bir arama bülteni mi gönderdin?"

"Pek sayılmaz. Dışarı çıkmaya çalıştı ve bölgede bir kadının çığlık attığına dair raporlar vardı. Ne yazık ki, o yaşlı dedektifin amında bir sopa var ve bizim maaş bordromuzda değil."

Telefonunu çoktan çıkarmış. "Adı ne?"

"Harris." Mutfağa doğru yürürken iki bardak viski dolduruyorum ve içeri girdiğinde birini ona uzatıyorum. "Sence onu bizim için çalıştırabilecek misin?"

"Hayır. Görünüşe göre odaklanmış bir sürtük." Telefonuna bakıyor, sonra viskisinden bir yudum alıyor. "Ama umarım... yeniden atanabilir."

Güzel. Viski boğazımı biraz yakıyor ama verdiği sıcak ve öfkeli hissi seviyorum. Şu anda hissettiklerimle örtüşüyor; Arabelle'e duyduğum arzuyla birleşen bir öfke. Eğer Marcelo burada olmasaydı, eminim odasında onunla birlikte olurum ve sonunda sikimi onun küçük tatlı amına sokardım.

"Peki sen neden buradasın? Eminim bir telsiz dinlemiyordun ve sonra gelip ne halt ettiğimi görmeye karar verdin."

"Haklısın." Kendine bir içki daha dolduruyor ve bardağın üstünden bana bakıyor. "Ziyan olmuş piçler harekete geçti. Görünüşe göre Başkan'ın kızı odasından kaçmış ve şu anda kayıp. Telefonunun yer belirleme uygulaması

Çalışmıyor ve babası ona bakan herkesi öldürmeye hazır. Sadece bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Ve bunu bana telefonda söyleyemedin mi?" Bardağımı yere bıraktım ve kardeşime baktım. Bazen tam bir pislik olabiliyor ve bu da o zamanlardan biri. "Buraya gelip tüm bunları bana yüz yüze söylemek zorunda mıydın?"

"Sana onu öldürmen gerektiğini söylemek zorundaydım, Salvatore. Onu becermek istemen umurumda değil, evde olması tehlikeli. Ondan kurtulmaz ve ellerini ondan temizlemezsen Piçlerle ilgili her şey paramparça olacak."

"Hayır, olmayacak." Sesim sakın ama şu anda gerçekten kardeşimin suratına bir yumruk atmak istiyorum. Her zaman çok mükemmelmiş ve her şey kontrol altındaymış gibi davranıyor ama saklamak istediği bazı şeyler olduğunu biliyorum. "Babası hasta herifin teki, Marcelo. Bence uyuşturucu ve silahtan daha fazlasını yönetiyor. Buna bir son vermeli."

Söylediklerime inanamıyormuş gibi bana bakıyor. "Bunu sadece onu bir yere kapattırmak için söylüyorsun."

Başımı salladım. "Hayır. Bunu bir süredir düşünüyordum."

"Kızlar?" Marcelo uzun zamandır ilk kez hasta görünüyor. Piçlerin burnumuzun dibinde bir seks etesi yönettiğini düşünmek bile insanın midesini bulandırmaya yetiyor. Silahlar ve uyuşturucular bir yana, kadınlar tamamen başka bir şey. Kimse bunu düşünmek istemiyor.

"Evet. Kızlar. biraz daha araştırmam gerekiyor ama oldukça eminim."

"Tüm kulübü yıkacaksın." Kardeşimin yüzündeki şaşkınlık dehşete dönüştü. "En tepeden yıkacaksın, bunun farkındasın değil mi?"

"Tabii ki. Böylece ailemiz diğer insanlarla daha fazla bağlantı kurabilecek alana sahip olacak. Et satan kulüplerle iş yapmak zorunda kalmayız. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Biraz daha meşru olmamızın zamanı geldi. Dışarıdaki o amcık dedektifin, bizim Piçlerle bağlantılı olduğumuzu ve onların kız sattığını anladığında başka yöne döneceğini mi düşünüyorsun?"

"Siktir." Yüzünü ovuşturur ve derin bir iç çeker. "Tamam. Bir yolunu bul. Sana yardım edeceğim. Eğer haklıysan, onları yerle bir ederiz. Ama yanılıyorsan ve kızın hâlâ sendeyse seni kurtaramam."

"Komik," diyorum, gitmesi için ön kapıya doğru elimle işaret ediyorum. "Senden beni kurtarmanı hiç istemedim. Aslında, kendi başıma gayet iyi olduğumu düşünüyorum."

"Evinizde kaçırılmış bir genç varken sorun yok." Marcelo gözlerini devirir. "Tam bir pisliksin."

"Sen de öylesin." Ön kapıyı tutup sonuna kadar açıyorum ve dışarıyı gösteriyorum. "Dışarı. Seninle konuşacağım."

Gözlerini deviriyor ve başını hafifçe sallıyor ama dışarı çıkıyor. "Ateşle oynuyorsun," diyor ve ben de kapıyı kapatıyorum ama polislerin çimlerimde bıraktığı lastik izlerini görmeden önce değil.

Siktiğimin domuzları.

Kapıyı kilitleyip derin bir nefes aldıktan sonra Arabelle'i sakladığım yere doğru dönüp bakıyorum. Marcelo haklı, onu saklamak aptalca, özellikle de Piçler'i alt etmeye çalışırsam.

Ondan gerçekten kurtulmalıyım.

BÖLÜM 11

ARABELLE

Yerdeki ince şiltenin üzerine oturduğumda kumaşın arasından soğuk fayansı hissedebiliyorum. Dizlerim göğsüme kadar çekili ve ayaklarım şiltenin yanında yerde düz duruyor ama o kadar ince ve eski ki hiçbir şeyin üzerinde oturmuyor da olabilirim.

Burada rahatlık yok, diğer odada olduğu gibi değil.

Gerçek bir yatağım ve pencerem olduğu gerçeğini bir kenara attığım için kendimi aptal gibi hissediyorum ama bir şeyler yapmalıyım. Salvatore'un kaçmamı engelleyebileceğini nereden bilebilirdim ki? İnleyerek uzandım, yaralanmamak için geriye doğru düşmediğimden emin oldum.

Yaptığım şeyin aptalca olduğunu bilmeliydim. Kendime itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bunu bildiğimden oldukça eminim - yine de bir şeyler denemem gerektiğini, yoksa kendimi asla affedemeyeceğimi biliyordum. O odada oturup Tanrı bilir bana ne yapmasını beklemek bile dehşet vericiydi.

Ben de bir şey denedim ve fena halde başarısız oldum.

Sıcak gözyaşları gözlerimin kenarlarını yakıyor ve yanaklarımdan aşağı kaymadan önce onları öfkeyle siliyorum. Başıma gelenler için ağlamayacağım, her ne kadar yanıma kıvrılıp gözyaşlarımdan akmasına izin vermek gerçekten iyi hissettirse de.

Hayır, ne yapacağıma karar vermem benim için daha iyi. Salvatore'la beni kaçırmıştı başka bir şekilde tanışmış olsaydım, onu isteyeceğime eminim.

Yuvarlanarak yüzünü zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Parmaklarımı gezdirmek istediğim dövmeleri ve onu öperken avuçlamak istediğim saçlarıyla muhteşem, yarı ve güçlü biri. Hâlâ bakire olduğumu anladıktan sonra bana nasıl baktığını düşündüğümde kalbim göğsümde daha hızlı atıyor.

Bu bilgiyi nereden öğrendiğini bilmiyorum ama doğru. Bekaretimi her zaman kafesteki bir ödöl gibi sakladım, kimse benden alamasın diye sıkıca kilitledim. Babam bundan emin oldu ve annemden sahip olduğum en önemli şeyin bu olduğunu defalarca duydum.

Değerli olan tek şey.

İyi bir maç çıkarabilmem için tutunmam gereken tek şey.

Yine de Salvatore henüz onu benden almaya çalışmadı. Bende olduğunu biliyor ama almaya çalışmadı.

Yuvarlanıyorum, bunun ne anlama geldiğini düşünürken karnım sıkışıyor. Daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı, hatta hiç öpülmedim bile, ama bu istemediğim anlamına gelmiyor. Birinin seni öpmesini istemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Salvatore'un beni öpmesini istememem gerektiğini de biliyorum.

Kocaman ellerini vücuduma koymasını ve beni yavaşça soymasını istememeliyim. Daha önce bir erkek tarafından hiç dokunulmadığım için, bunun gerçekten nasıl bir şey olacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ama içimden bir ses onunla birlikte olmaktan zevk alacağımı söylüyor.

Bana bakışı, sanki adını haykırmamı şimdiden hayal edebiliyormuş gibi, ürpermeme neden oluyor. Bana nasıl dokunacağını, nereme dokunacağını, bana ne yapacağını çok iyi biliyormuş gibi bir his var içimde.

Şimdi sırtüstü yatıyorum, elimi koşu pantolonumun kemerine soktum. Bunu düşünmek bile aptalca ama parmaklarımı aşağı indiriyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bana zarar vermek istiyor, bunu biliyorum. Muhtemelen beni öldürmek ya da tecavüz etmek istiyor ama parmağım klitorisimde gezinirken hâlâ yüzüne kilitleniyorum.

Bir zevk şoku vücudumu sarıyor ve dişlerimi sertçe alt dudağıma gömüyorum. Durmalıyım, buradan kurtulmanın bir yolunu çalışmalıyım, ama tekrar yapıyorum, sert küçük yumrumu ovarken tüm vücudum zevkle geriliyor.

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya atıyorum. Kendimi tamamen buna adanmak yanlışı geliyor, ama kendime dokunmaya devam ediyorum, her seferinde birazcık, duramıyorum. Babam bana tanımadığım biriyle evleneceğimi söylediğinden beri ilk kez rahatladığımı hissediyorum ve küçük yudumlarla hava emiyorum.

Her şey benden uzaklaşıyor. Artık bu boktan şiltede, bir hücrede kilitli değilim. Yatak odama geri döndüm, güvende ve sağlamım ve elimi bacaklarımın arasından daha da aşağı kaydırarak inliyorum.

Kendimi yaptığım işe o kadar kaptırmışım ki odada bir ses duyuyorum ama artık yalnız olmadığımı fark etmiyorum.

Nefes nefese, parmaklarımı dudaklarımın arasından geçiriyorum ve sonra kalçalarımı yukarı doğru sallayarak tekrar inliyorum. Salvatore'un bacaklarımın arasında olmasının nasıl bir şey olacağını düşünmeden kendime dokunmam imkansız.

Nazik olur muydu?

Gelmemi sağlayacak mıydı? "Ne yapıyorsun lan sen?"

Bir hırıltı gözlerimin açılmasına neden oluyor ve nefes nefese kalıp elimi pantolonumdan çekmeye çalışıyorum. Ben daha kıpırdayamadan Salvatore üstüme çıktı, gözleri yüzüme kilitlenmişti.

Dudakları hafifçe aralanıyor ve benim nefesimi içime çekişimle eşleşen küçük nefesler alıyor. Güçlü eli bileğimi sıkıyor ve elimi pantolonumdan çıkarmamı engelliyor.

"Kendine dokunduğunda kimi düşünüyorsun?" Yüzü benimkine o kadar yakın ki kelimeleri duymak yerine neredeyse hissediyorum. "Söyle bana, Airy."

Cevap olarak başımı sallıyorum. Ona bacaklarımın arasında onu düşündüğümü söylemek çok fazla. Onu bu şekilde istediğimi bilseydi hissedeceğim utancı hayal bile edemiyorum. Bunu yaşamama asla izin vermezdi, bunu biliyorum.

"Sorun bende mi?" Benimle birlikte yatağa uzanmış, pantolonumu yavaşça aşağı çekiyor. Bileğimi bırakmış olmasına rağmen elimi hareket ettiremiyorum. Korkudan donmuş durumdayım, tüm bedenim onu kendime çekmem için haykırıyor.

Beni yatağa bastırmasını ve hissettiğim bu zonklamayı gidermesine yardım etmesini istiyorum.

"Benim bacaklarının arasında olmamın seni boşaltacağını mı düşünüyorsun?" Hızla hareket ediyor, pantolonumu çekip çıkarıyor ve oturmadan önce yana fırlatıyor

ve bana bakıyor. Bacaklarımı birbirinden ayırırken elleri kalçalarımnda güçlü bir şekilde duruyor, bana bakarken göz bebekleri küçülüyor.

Kendimi örtmek istemekle ona tamamen açık olmak arasında kalarak yer değiştiriyorum. Hareket ettiğimi görünce kalçamdan tutup yatağa bastırıyor, sonra külotumu yavaşça çekip çıkarıyor, pantolonumla birlikte yere atmadan önce kaldırıp kokluyor.

"Çok ıslaksın, Airy. Kimin için ıslandın?"

Cevap vermeyince kalçalarımı aralıyor ve parmaklarını pürüzsüz tenimde gezdiriyor. "Bana durmamı söyle, küçük bakire, duracağım, ama durmamı istediğini sanmıyorum. Bence bunu sen istiyorsun. Bence burada küçük tatlı klitorisini ovuşturuyordun ve seni görürsem sana ne yapacağımı düşünüyordun. Haksız mıyım?"

Öyle, ama bunu ona söyleyemem. Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve kalçalarım kontrolüm dışında ona doğru kalkıyor. Utanç üzerime çöküyor, utançla karışıyor ama onu istediğim gerçeğine engel olamıyorum.

Tanrı yardımcım olsun, onu istiyorum.

"Hiç seni boşaltan bir erkek oldu mu?" Sesi şehvetle kalınlaşmış ama neredeyse nazik geliyor.

Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum ve bir şekilde başımı hafifçe sallamayı başarıyorum.

"Hayır mı?" Yumuşak bir kıkırdama.

Ona bakmak zorunda kalmamak için gözlerim kapalı ama bu bana ne yaptığını hissetmemi engellemiyor. Parmakları zekice, dudaklarımın arasından geçmeden önce klitorisimin etrafında geziniyor. Onu istiyorum ve kendimi durduramayarak tekrar ona doğru atılıyorum.

"Seni boşaltmamı istediğini söyle."

Ne oldu? Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ona odaklanmam biraz zaman alıyor çünkü nefesimi tutmakta zorlanıyorum ama tutuyorum. *Tam orada*, onu öpebileceğim kadar yakınımda ve bir nefes çekiyorum.

"Hadi, Airy. Sana kendini çok iyi hissettireceğim. Ama bunu benden istediğini söylemeni istiyorum. Seni boşaltmamı istediğini söyle."

Kelimelerim boğazımda düğümleniyor. O beklerken, Salvatore parmaklarını parmak eklemlerime kadar içime daldırıyor ve g noktamda gezdiriyor. Zevk vücuduma yayılıyor ve inleyerek sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Anlat bana," diye fısıldıyor kulağıma.

Dudaklarım ayrılıyor. Ona söylemek üzere olduğum şey yüzünden cehenneme gideceğim, ama elimde değil. Serbest kalmalıyım. Şu anda vücudumdaki baskı o kadar fazla ki rahatsız edici ve buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Beni boşaltmanı istiyorum," diye fısıldıyorum. O kadar sessiz ki, ilk başta beni duyduğunu sanmıyorum ama beni öpüyor, ağzı benimkinde sertleşiyor.

Dudaklarım onun dili için ayrılıyor ve o dilini ağzımın içinde gezdirerek beni tadıyor. Sanki aniden mıknaatıslanmışım ve onu çekiyormuşum gibi, kalçalarım yukarı kalkıyor, eline daha sert sürtünüyorum. Dudaklarımı ısırtıyor, sonra g-noktama daha sert sürtünüyor, parmakları klitorisimin etrafında sihirli bir şekilde çalışıyor.

Vücudum için çok fazla. Zevk dalgaları ayak parmaklarımdan başlayıp omurgama doğru ilerliyor. İnliyorum, dokunuşunun altında sertleşiyorum ve ondan uzaklaşmak istiyorum, ama şimdi üzerimde, ağırlığıyla beni yatağa tutuyor.

"Salvatore," diyorum, altından kalkmaya çalışarak. Bu hisler benim için çok fazla. Daha önce de boşaldım, hep tek başıma ama hiç böyle olmamıştı. Sanki küçük parçalara ayrılacakmışım gibi hissediyorum ve beni durdurabilecek hiçbir şey yok.

Bu çok fazla. Gözlerimi kapatarak ondan uzaklaşıyorum, nefesimi tutmaya ve dağılmamaya çalışıyorum. Duygular çok baskın geliyor ve tırnaklarımı sırtına geçirip onu kendime çekiyorum, sanki bu zevkin beni altına çekip boğmasını engelleyecekmiş gibi.

İçimde dönüyor, sinirlerimi ateşe verirken tüm kemiklerimi ve eklemlerimi eritiyor. Daha fazla dayanamadığımda klitorisime sertçe bastırıyor ve parmaklarını içimden çekerek bir kez daha içeri sokuyor.

Etkisi, sanki beni kaldırıp uçurumdan aşağı atmış gibi anlık oluyor. Çılgık atıyorum, onu pençeliyorum, vücudum onun dokunuşu altında titriyor. Sanki başıma gelenleri kontrol edemiyor gibiyim ve beni parçalara ayrılmaktan koruyacağını umarak ona .

"Aferin kızıma, küçük Airy," diye mırıldanıyor Salvatore. "Bırak içinden geçsin. Onu durdurmaya çalışma, sevgilim."

Denesem de durduramazdım. Tüm vücudum ter içinde kalıyor ve sonunda nefes nefese kalarak hareketsiz kalıyorum. Tenim o kadar hassas ki onun üzerimden yuvarlanması benim için neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazla. Bir elimi kaldırıp ona uzanıyorum ama o çoktan ayağa kalkmış, siki kot pantolonunun önünü zorluyor.

Gördüklerine inanamıyormuş gibi bana bakıyor, sonra dönüp kapıyı arkasından çarparak odadan çıkıyor. Duvarlarda bir şey olsaydı, hepsi çınlardı, ama hiçbir şey yok.

Sadece ben
varım. Ve
utancım.

BÖLÜM 12

SALVATORE

Bunu yapmamalıydım.

Arabelle'in odasından uzaklaşırken yumruğumu duvara vurdum ve çığlık attım.

Ona bu şekilde yaklaşmak berbat bir fikirdi ama sahip olmam gerektiği gerçeğine engel olamıyordum. Dalgın bir şekilde parmaklarımı emerek suyunu temizliyorum. Tadı keskin ve parlak, son derece lezzetli ve ne yapacağımı düşünürken duvara yaslanarak inliyorum.

Bu bir hataydı.

Başımı dik tutmalı ve o odada kilitli tuttuğum bakireye kanmamalıyım. Eğer onu elimde tutabileceksem ve onun için babasıyla savaşmak zorunda kalmayacaksam daha dikkatli olmalıyım.

Açlık midemi kemiriyor ve mutfığa gidip yemek yapmak için ihtiyacım olan her şeyi çıkarıyorum. Arabelle muhtemelen acıkmıştır, bu yüzden iki tabak biftek ve yumurta yapıyorum, yanında da biraz kızarmış ekmek ve su. Çok heyecan verici bir yemek değil ama enerjisini korumasına yardımcı olacak bir şeye ihtiyacı var.

Kendime bunun berbat bir fikir olduğunu söyleyemeden yemeği odasına . Gözetleme deliğinden yatağa kıvrılmış, iç çamaşırını ve pantolonunu yukarı çekmiş olduğunu görüyorum.

Utanç verici. Yemek yerken ona çıplak bakmayı umursamazdım.

Hızla hareket ederek kapının kilidini açıyorum, sonra tepsilerimizi içeri taşıyorum. Arabelle, ben yatağın kenarına oturup yemeği aramıza koyana kadar sırtını bana dönüyor.

Bifteğimden bir ısırık alarak ona "Yemek yemelisin," diyorum. Çok lezzetliydi, mükemmel pişmişti ve onun yanıt vermesini beklerken bir tane daha alıyorum. "Airy. Ye."

"Bana öyle deme." Kendini yukarı itiyor ve ona getirdiğim yemeğe önce bana bakıyor. Yemek istemediğini biliyorum ama midesi gurulduyor ve bana gülecekmişim gibi bakıyor. "Havadar. Bana öyle deme."

"Sen benimsin," diyorum ona, tepsisindeki çatalı uzatarak. "Sana istediğim ismi veririm."

"Oh, öyle mi?" Biftekten bir ısırık alıyor ve bana sertçe bakarak yiyor. "Ben seninim, ha? Peki bunun nasıl işe yarayacağını sanıyorsun? Beni bu odada tutup sana aşık olmamı mı sağlayacaksın?"

"Onun gibi bir şey." Alay edince çenesinden tutup bana bakmaya zorluyorum. "O zaman şuna ne dersin? Seni burada tutup, seks için kız satan babanla mantık evliliği yapmaktan kurtarıyorum. Bu daha mı iyi?"

Yüzü soluyor ama cevap vermiyor. Bir süre sonra çenesini bırakıyorum ama bakışlarını benden ayırmıyor.

"Neden ben? Neden ben?"

"Ölmeyi mi tercih ederdin? Eminim ki kardeşimden şu anda gelip beynine bir kurşun sıkmasını istesem çok heyecanlanırdı. İnan bana Airy, bunu yapmayı çok ister çünkü bu her şeyi temizler. Güzel bir pakete sarar. Ama ben bunu istemiyorum ve senin de istemediğine dair içimde bir his var. Yanıldığımı söyle."

Yapamaz. Yapamayacağını biliyorum, bu yüzden bana cevap vermek yerine yemeğinden bir ısırık daha aldığında şaşırmıyorum.

Arabelle bir dakika sessiz kalır ama sonra daha dayanamaz.

"Seni asla sevmeyeceğim." Bu sözleri bana hançer gibi saplıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

"Oh, hayır mı? Seni kurtaran adamı hiç sevmeyecek misin? Sana tapmak isteyen adamı? Seni hayatta ve tek parça halinde tutmak için elinden gelen her şeyi yapan adamı?" Öfke üzerime çöküyor ve ayağa kalkıyorum, artık aç değilim.

"Hayır!" O da ayağa kalkıyor, boynunu uzatıyor. Kendini olabildiğince büyük ve sert göstermeye çalışsa da

onu kolayca ezebilirim. Benimle kıyaslandığında çok küçük ve bana bakarken yüzünde bir kararsızlık ifadesi görüyorum. Sonra sanki kendine zihinsel bir moral konuşması yapıyor. "Seni asla sevmeyeceğim. Asla."

"Yapacaksın." Elimi uzatıp boynunu tutuyorum ve onu kendime çekiyorum. Nefes nefese kalıyor ama benden uzaklaşmaması gerektiğini biliyor. "Beni seveceksin, Airy. Seni bu odadan çıkarmam, boşalmanı sağlamam, sana hak ettiğin gibi davranmam için bana yalvaracaksın. Hayatında hiç kimse seni gerçekten sevmedi ve bu seni korkutuyor."

"Siktir git. Ailem beni seviyor."

"Belki de küçük kardeşin doğana kadar öyleydiler. Arden onların dünyası oldu, değil mi?" Bana cevap vermiyor ama bakışlarında haklı olduğumu görebiliyorum. "Belki de Arden doğana kadar seni sevdiler ama sonra birden onun için en iyisini istediler. Arden'in başkanlık da dahil olmak üzere her şeyin en iyisine sahip olmasını sağlamak zorundaydılar."

"Kızlar başkan olamaz." Uzanıp kolumu tuttu ve onu bırakmam için beni zorlamaya çalıştı. "O benim değildi."

"Haklısın. Lanet olası bir motosiklet kulübünün başkanı olamazsın, ama ben sana çok daha fazlasını sunarken neden olmak isteyesin ki?"

"Peki bu nedir? Fahişen olmak mı? Beni şimdi öldürmeni tercih ederim."

Tanrım, o benim için mükemmel. Henüz bunu görememesi çok kötü, ama ona ikimizin birlikte ne kadar mükemmel olacağımızı göstereceğimden hiç şüphem yok. Düşündüğümde biraz daha fazla zaman alabilir, bu utanç verici ama her şeye değecek. Airy benim olana kadar onun için savaşıcağım ve o da kendini aşmalı ve bunu kabullenmeli.

"Benim fahişem olmayacaksın," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Benim lanet kraliçem olacaksın."

Dün gece uyku kolay gelmedi. Arabelle'in tadına sonra kendimden geçeceğime ve bütün gece uyuyacağıma emindim,

Ama sonunda karanlık ve rüyasız bir uykuya dalmadan önce bir süre dönüp durdum.

Kuşlar şarkılarıyla beni uyandırdığında ve pencereden ışık süzüldüğünde, kendimi yarı yarıya dinlenmiş hissediyorum ama günü karşılamaya tam olarak hazır değilim.

Çok kötü, çünkü bugün olacakların bekleyemeyeceğini biliyorum.

Hızlı bir duş alıp üzerime bir şeyler giydikten sonra Arabelle'i kontrol ettim. Ben bok gibi uyudum ama onun ne kadar korkunç bir gece geçirdiğini tahmin edebiliyorum. O boktan şiltede yattığı için ağrıyor ve bitkin düşmüş olmalı ve onu bugün daha güzel bir yere taşımak için aklıma bir not alıyorum.

Onun kraliçem olması konusunda ciddiymim ve ona şimdi böyle davranmamam için hiçbir neden yok.

Beni tekrar bıçaklamaya çalışmadığı sürece sorun yok.

Sırt üstü yatmış, uyanık bir şekilde tavana bakıyor. Yeterince uyuduğundan emin olmak için onu biraz daha burada bırakacaktım ama bunun yerine kapıyı açıp onu izledim.

Yavaşça başını çevirip bana bakıyor ama onun dışında hareket etmiyor. Ben ona bakınca, sonunda yer değiştiriyor.

"Ne?"

"Gel bir şeyler ye. Eminim çişin de gelmiştir." Temkinli bir şekilde oturuyor. "Bu bir numara mı?"

"Sana kraliçem olacağını söylemiştim. Hadi gidelim."

Hareket etmiyor. İşemesi gerektiğinden ve dün gece yemeğini aldığım için açlıktan ölmek üzere olduğundan eminim ama hâlâ bana güvenip güvenemeyeceğinden emin değilmiş gibi bakıyor.

"Beni öldürecek misin?"

Yine mi bu? Cevap vermeden ona doğru yürüyorum ve onu kucağıma alıp göğsüme yaklaştırarak odadan çıkarıyorum. "Seni öldürecek olsam çoktan öldürmüştüm," diye hatırlatıyorum ona. Kollarımda o kadar ince ve hafif ki sanki hiçbir şey taşımyormuşum gibi hissediyorum.

Onu en yakın banyoya götürüp ayağa kaldırıyorum. "Lavabonun altında yeni bir diş fırçası var. Kullanmaktan çekinme. İşin bittiğinde sana yiyecek bir şeyler ve yeni kıyafetler getireceğim."

Hiç konuşmadan banyoya giriyor ve kapıyı kapatmak için arkasından uzanıyor. Kapıyı sıkıca tutuyorum. "Açık kalacak."

Bu onun dönüp durmasına neden oluyor. "İşemem lazım," diye , ben de omuz silkiyorum. Bir süre sonra başını sallıyor ve ben izlerken beni görmezden gelerek banyoya giriyor.

İşini bitirdiğinde, koridordan mutfağa kadar beni takip etmesini işaret ediyorum. "Beni bıçaklamaya kalkma," diyorum ona. "Bu dün canını yaktı ve eğer sana uyuman için daha güzel bir yer vereceksem, o zaman bu saçmalığı yapamazsın."

Ben kahvaltı hazırlarken o başını sallıyor ve tezgâha yerleşiyor. Telefonum birkaç kez çalıyor ama onun yanına oturana kadar ekrana bakmıyorum. O yemeğini yerken yerel haberleri kontrol ediyorum, kaçırılmasından bahsedilmemesine şaşırıyorum bile. Babasının bir psikopat olduğu kesin ama polisi bu işe karıştırmaması gerektiğini çok iyi biliyor.

Eğer bunu yaparsa, o zaman kendi şartlarıyla başa çıkamayacaktır. Kimsenin neler olup bittiğini bilmemesi için onu olabildiğince uzun süre kayıp olarak tutacağına dair oldukça iyi bir his var içimde. Onu bulduğunda da beni öldürmeye çalışacak.

Bu yüzden önce onu öldürmeliyim. Onu dünyaya ifşa etmeliyim. Arabelle dahil herkes onun nasıl bir pislik olduğunu bilsin. O zaman onu ondan kurtarmama bu kadar karşı çıkmaz.

Marcelo'dan bir mesaj geliyor ve durumla ilgili aklımın başıma gelip gelmediğini soruyor ama cevap vermeden silmek için üzerine dokunuyorum. Bir gün kardeşim birine aşık olacak ve o zaman yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayacak.

Onu almak zorundaydım. Açıkçası benim için başka seçenek yoktu.

"Her şey yolunda mı?" Arabelle duraksıyor ve bana bakıyor, gözleri telefonuma kayıyor.

"Her şey harika," diyorum ona. "Baban kayıp olduğunu bildirmedi."

Yüzü düştü. Az önce söylediklerimi düşünürken aklındaki şüphe ve endişeyi neredeyse görebiliyorum.

Güzel. Bırak bunu düşünsün. Sonunda doğruyu söylediğimi ve ailesi için gerçekten önemli olmadığını anlasın.

BÖLÜM 13

ARABELLE

En azından yeni hapisane hücrem az önce kaldığım yerden daha rahat. Salvatore bana kraliçe gibi davranılması konusunda şaka yapmıyormuş. Kocaman bir yatağım, yerde yumuşak halılar ve hatta özel bir banyoya erişimim var. Beni içeri kilitledi, kıyafetlerle geri döneceğini söyledi ve ben de banyoya koştum, suyu olabildiğince sıcak açtım.

Sadece temizlenmem gerekiyor. Şu anda imkansız gibi geliyor, özellikle de hala bir telefonum ya da kimseyle iletişime geçip hala hayatta olduğumu bildirecek bir yolum olmadığı için, ama yıkanırsam kendimi daha insan gibi hissedebilirim.

Parmakları her yerimdeydi. Beni boşaltmasının nasıl bir his olduğunu hatırladıkça ürperiyorum. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu ve bunun için ondan biraz nefret etmekten kendimi alamıyorum. Birinin bana böyle hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim ama o tam olarak bunu yaptı.

Sıcak suyun altında dönerek, sahip olduğu büyük seçimden şampuan seçiyorum ve saçlarımı yıkıyorum, vücut yıkamasını kullanmadan önce zaman ayırıyorum ve sonunda duruluyorum. Vücuduma sardığım kocaman beyaz kabarık havlu bir şekilde sıcak geliyor ve ısıtılmalı havlu askısının üzerinde olduğunu görene kadar şaşırarak içine sokuluyorum.

Bu şekilde muamele görmek bana yapılan muameleden çok daha iyi. Banyodaki işimi bitirip losyon, saç kurutma makinesi ve yepyeni bir makyaj malzemesi bulduktan sonra yürüyüp yatak odamdaki yumuşak berjer koltuğa oturuyorum.

Şimdi ne yapacağım ben? Salvatore'un beni gerçekten önemseydiğini düşünerek bu durumu kabullenmek benim için kolay olurdu ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Beni aldı ve kraliçesi olmamı istediğini söyledi ama o ve babam birlikte çalışıyorsa muhtemelen daha fazlası .

Ve neden onun gibi bir adamın zaten bir karısı olmasın ki? Bir kraliçesi? Tabii onda ciddi bir sorun yoksa.

Korku sırtımda yılan gibi kıvrılıyor ve bu havludan başka giyecek bir şeyim olmasını dileyerek yer değiştiriyorum. Bana kıyafet getireceğini söylemişti ama kıyafet göremiyorum.

Ama sonra dolabı kontrol etmediğimi fark ediyorum. Zihinsel olarak alnımı şapırdatıyorum, sonra doğru yürüyorum ve kapıları olabildiğince hızlı bir şekilde açıyorum. Üstümde bir ışık yandı ve çenem düştü. Dolap tamamen kıyafetlerle dolu, hepsi marka ve yepyeni. Bazılarına göz gezdiriyorum, parmaklarım yumuşak kumaşların üzerinde dans ediyor.

Son olarak, bir kot pantolon ve yumuşak bir tişört seçiyorum ve kapüşonluyu çekmeden önce onları giyiyorum. Bu benim için çok büyük ama etrafımı sarıyor ve kendimi güvende ve sıcak hissediyorum.

Tanrıya şükür, çünkü bu evdeki başka hiçbir şey güvende hissettirmiyor.

Salvatore hariç. Üstümdeyken, beni o boktan küçük yatağa bastırırken... Bir şeyler hissettim. Belki tam olarak *güvende* değil ama korunmuş. Sanki hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi.

Belki de bu güvende hissetmektir, . Tek bildiğim bunu umursamadığım. Aslında, sanırım hoşuma gitti. Bunun bir insan olarak benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim, ama kafadan çatlak olduğum anlamına geldiğinden oldukça eminim.

Giyindikten sonra biraz zaman ayırıp yeni odamı kurcalıyorum. Pencerelemin yanında kocaman bir kitaplık var ve daha sonra bir kitapla kıvrılacağımı çok iyi bilerek başlıkları tarıyorum. Okumayı çok severim ve Salvatore'la bu evde sıkışıp kaldığım için hiç mutlu olmamam gerektiğini düşünsem bile, bir yanım bu kitap koleksiyonunu karıştırabileceğim için heyecanlanıyor.

Ama ne zaman içinde bulunduğum durum hakkında gerçekten düşünmek için biraz zaman ayırsam, bunun ne kadar aptalca olduğunu fark ediyorum.

Dün göğsüne bıçak saplayarak ondan kaçmaya çalıştım ama işe yaramadı. Ondan kaçmayı sadece bir kez denemiş olmam beni korkutuyor. Belki de bende bir sorun vardır. Belki de ondan kaçmak için daha çok çabalamalıyım ama nedense kafamın içinde bir ses bunu yapmama gerek olmadığını söylüyor.

Bu çok aptalca.

Salvatore Bonanno, adını duyduğum en tehlikeli adamlardan biridir. Elbette, ilk başta onu tanıyamadım, ama bunun nedeni babamın beni ondan uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapmış olmasıydı. Hala kim olduğunu biliyorum. Onun ve kardeşinin acımasız olduğunu, tüm Bonanno ailesinin size bakmaktansa sizi vuracağını hâlâ biliyorum.

Ama bana kraliçem dedi ve bunun aptalca olduğunun farkında olsam da, bir yanımda bununla ne demek istediğini öğrenmek istiyorum.

Ailem bana her zaman nazık davrandı ama ben aptal değilim ve her zaman ailem için en iyisini yaptıklarını biliyorum. *Arden için.*

Hayatımda ilk kez, benim için en iyi olanı yapmak isteyebilecek birinin yanımda olduğunu hissediyorum.

Beni kaçırmak dışında tabii.

İnleyerek, kafamda yarışan bazı düşünceleri temizlemek için elimi yüzüme sürüyorum. Sadece bir tanesine odaklanamıyorum ve Salvatore'u tekrar yüz yüze gördüğümde aptalca bir şey yapmaktan korkuyorum.

Tam o sırada karnım gurulduyor ve yatak odasından çıkan kapıya doğru ilerliyorum. Salvatore'un kapıyı benim için açık bırakacak kadar aptal olmasına, bana bu kadar güvenmesine imkân yok. Bunu bilmeme rağmen dikkatlice uzanıp kolu çeviriyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Fısıldıyorum. Kolu dokunduğumda kolayca dönüyor ve kapıyı itip açmadan önce bir an duraksıyorum. Kapı ardına kadar açılıyor ve ben hala bunun bir tuzak olmadığına ikna olmamış bir şekilde kapı aralığında donup kalıyorum. Avuçlarım terliyor ve koridora çıkmadan önce onları kotuma siliyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

"Alo?" Sesleniyorum. Bir koridorun sonundayım ve diğer tüm kapılar sıkıca kapalı. Yavaşça koridorda ilerliyorum, sessiz adımlar atıyorum ki belki onun olduğu yerden gizlice geçebilirim.

Ya da ona gizlice yaklaşmak. Bir yanımda Salvatore'u orada olduğumu bilmeden izleyebilmek istiyor. Muhtemelen aptalca ve

muhtemelen öldürölmemle sonuçlanacak, ama onu sadece izleyemedim.

Koridordan oturma odasına doğru köşeyi döner dönmez donup kalıyorum. Salvatore oturma odasında bir sandalyeye yaslanmış, yüzünün büyük kısmını gizleyen bir kâğıtla oturuyor. Odamdan çıkmam gerekip gerekmediğinden bile emin olamadan duraklıyorum, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor.

"Günaydın Airy," diyor, kâğıdı katlayıp kenara koyarken. "İyi uyudun mu?"

Zorlukla yutkunarak başımı sallıyorum, sonra da konuşmak için kendimi zorluyorum. Dürüst olmak gerekirse ağzımdaki tüm tükürük kuma dönüşmüş gibi hissediyorum ve sorusuna cevap verebilmek için bile çok çalışmam gerekiyor.

"Evet," dedim. "Yeni yatak odası için teşekkürler. Ve duş için." Durdum, düşündüm. "Ve kıyafetler için."

"Uydular o zaman?" Ayağa kalkıp bana doğru yürürken soruyor. Bakışları eleştirel ve ellerimle kendimi örtme dürtüsüne direnmek zorundayım. "Senin için daha fazla sipariş verdim ve bugün burada olacaklar."

"Uydular." Bir kez başımı salladım ve ona küçük bir gülümseme verdim.

Bu durumda seni kaçıran adama ne söylersin? Kıyafetler için teşekkürler mi? Bana sokaklardan topladığınız vahşi bir hayvan değil de bir insanmışım gibi davrandığınız için teşekkürler mi?

"Harika. Kahvaltı vakti geldi o zaman. Gel hadi." Kıpırdamayınca elini uzatıyor ve bileğimi kavlıyor. Beni kendine doğru çekiyor ve ben de ona birkaç adım daha yaklaşıyorum, biraz daha yaklaşırsam vücuduna doğru bastırılacağımın farkındayım.

Bunun nasıl bir his olduğunu düşündükçe kalbim göğsüme çarpıyor. Dün bana yaptıklarını ve bana hissettirdiklerini ne kadar unutmaya çalışsam da Bunu yapamıyorum. Ellerini başka hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde üzerimde gezdirdi ve bunu unutabileceğimi hiç sanmıyorum.

"Sen benim kraliçemsin, Airy," diyor bana. "Ama sana bir şey yapmanı söylediğimde, hareket etmelisin. Yapmalısın. Anladın mı?"

Sesi hafif olsa da altında bir jiletin keskinliğini duyabiliyorum. sallıyorum, boğazım düğümlemekle tehdit ediyor. Bu adam nazik değil ve ben

kendime bunu hatırlatmak zorundayım.

Elbette, beni evdeki korkunç bir durumdan uzaklaştırmış ve berbat bir hayattan kurtarmış gibi davranıyor. Belki de öyle yaptı - belki de sadece ailem için evlenmeyi ne kadar istemediğimi gerçekten biliyordu.

Ama içimde gerçeği bilen büyük bir parça var - beni istemesine rağmen, yaptıklarının tamamen özverili olmadığını. Beni istiyordu, bu yüzden beni aldı ve sadece beni düşünmediğini unutmamalıyım.

Kendini düşünüyordu.

"Anlıyorum," diyorum çenemi yukarı kaldırıp ona bakarak. Bir yanım Salvatore ile bir ilişki yaşamak istese de, kendime bunun böyle olmadığını hatırlatmak zorundayım. Beni bir çocuğun dükkândan bir şey alması gibi aldı. Başka bir şekilde tanışmış olsaydık, onunla bir ilişkim olmasını isteyebilirdim.

Ama bu çok fazla.

Sessizce, onunla birlikte koridordan mutfığa doğru yürüyorum. Bir süredir ayakta olduğu belli, tezgâha oturduğumda bana kahve getiriyor ve ardından ikimize de birer tabak fırında Fransız tost, domuz pastırması ve yumurta hazırlıyor.

Yemeği önüme koyduğunda karnım gurulduyor ve gülümseyerek uzanıp yanağımı hafifçe okşuyor.

bir kararsızlık kapladı. Belki de ona çok sert davranıyordum. Belki bu işe yarayabilir.

Sonra beni kaçırdığımı hatırladım. Her ne kadar Salvatore'un hikayemde kahraman olmasını istesem de, değil.

Ve asla da .

BÖLÜM 14

SALVATORE

Bir kuduz, iyi bir gece uykusundan sonra çok daha iyi görünüyor. Ailesinden koparılmanın stresinden kaynaklandığına emin olduğum gözlerinin altındaki koyu halkalar gitmiş. Yine de zayıf görünüyor ve hiç duraksamadan yemeğine daldığında mutlu oluyorum.

O yemek yerken, ben onu izliyorum. İnternette fotoğraflarını gördüğüm andan itibaren onu kendime almam gerektiğini biliyordum. İkimizin tanışması için başka bir yol olmaması utanç vericiydi ama arkama yaslanıp kaderin acele etmesine izin vermeyecektim.

Marcelo Arabelle'i öldürme görevini bana asla vermemeliydi. Bu onun hatasıydı ve şimdi başıma gelen en iyi şey mutfak tezgahımda oturuyor.

Ne yazık ki bugün her şey güllük gülistanlık olmayacak. Babasının yaptıklarını ortaya çıkarmak için yapmam gereken tonlarca iş olduğunu biliyorum. Tüm bunları ne kadar çabuk gün ışığına çıkarabilirsem, onu o kadar çabuk bitirebilir ve Arabelle'i tamamen kendime alabilirim.

Babasından nefret ediyor, bunu söyleyebilirim, ama onu öldürdüğümde başka tarafa bakmasını istemek benim için çok fazla. Hikayesindeki kötü adamın o olduğunu anlamalı, ben değil.

"Ne düşünüyorsun?" Çatalının yarısını ağzına götürmüş bir halde bana bakıyor, sonra soruyu sorarken başını hafifçe yana eğiyor. "Bana bakıyorsun."

"Sadece seni ne kadar istediğimle ilgili," diyorum ona dürüstçe. "Seni güvende tutmak için her şeyi yapacağımı söyledim ve bunda ciddiylim."

Bu da çatalını tabağına sertçe indirmesine neden oluyor. "Anladığını sanmıyorum. Korunmaya ihtiyacım yok. Ailem bana karşı hiçbir zaman nazik olmadı ama sen sanki beni köle olarak satmak istiyorlarmış gibi davranıyorsun."

Gözlerini kocaman açmış bana bakıyor ve bir cevap bekliyor.

"Babanın ne tür şeyler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok," diyorum ona. "Babalar kızlarını korumalı, onları anlayamayacakları kadar büyük ve tehlikeli bir oyunda piyon olarak kullanmamalı."

Yüzünde küçük bir mizah parıltısı belirdi ama dudaklarının kenarlarını yukarı kaldıran öfkeli sırıtışla çabucak gömüldü. "Ben başı dertte bir genç kız değilim, Salvatore."

"O zaman bana neden yatak odanın penceresinden dışarı tırmandığını söyle," diye karşılık veriyorum. "Görünüşe göre kimsenin neler olup bittiğini bilmesini istemedin çünkü seni durduracaklarını biliyordun. Seni sevmediğin biriyle evlendireceklerdi. Sırf bir başkası uğruna aileni başka bir aileye bağlattın."

Başını sallıyor, yüzü solgunlaşıyor. "En iyi olduğunu düşündükleri şeyi yapıyorlardı."

"Senin için değil," diye belirtiyorum. Çatalımı havada ona doğru itmek yerine yere bırakıyorum ve elini tutup dudaklarımla buluşacak şekilde çeviriyorum, böylece avucunun altındaki pürüzsüz deriyi öpebiliyorum. "Senin için en iyi olanı yapmıyorlardı, değil mi? Gözlerimin içine bak ve bana yalan söylemeye çalış ve öyle olduklarını söyle."

Duraklıyor. Bileğindeki ince deriden kalbinin çılgınca attığını hissedebiliyorum ve başparmağımı oraya sertçe bastırarak ne kadar sıcak ve yumuşak olduğunun tadını çıkarıyorum. Arabelle hayatı boyunca kendisine bakıldığını sanıyor ama .

"Ailen için istemediğin şeyleri yapmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye tersliyor ve bileğini sertçe çekiştiriyor. İlk başta gitmesine izin vermiyorum, bunun yerine ondan ne kadar güçlü olduğumu fark ettiğinde yüzünde beliren korku ifadesini görmeyi tercih ediyorum.

Arabelle'in cesur ve güçlü olmasını istiyorum. Önüne çıkan her şeyin üstesinden gelebileceğini hissetmesini istiyorum. Ama ondan önce, bana ait olduğunu anlamasını istiyorum. Ne düşündüğü ya da hayatını ne kadar kontrol etmek istediği önemli değil, önce benden geçmesi gerekiyor.

Onun dünyası olacağım.

"Ailen için istemediğin şeyleri nasıl bir şey olduğunu ," diyorum bileğini bırakarak. Ben konuşurken bileğini ovuşturuyor ve bana ters ters bakıyor. "Ama bazen kendin için doğru olanı yapman gerektiğini de biliyorum. Ölmeyi mi tercih ederdin?"

"Senden daha mı iyi? Siktir, evet. Yapardım." Ayağa kalkıyor, aceleyle taburesini geri itiyor. Tabure geriye doğru yere devriliyor ama onu için dönmüyor. "Seninle olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Öfke yüzeyin altında fokurduyor ve pişman olacağım bir şey yapmamak ya da söylememek için onu bastırmaya odaklanmak zorundayım. Beni daha önce hiç görmemiş gibi durup bana bakıyor olsa da gerçeği biliyorum.

Arabelle'le birbirimize, onun söylemek ya da kabul etmek isteyeceğinden çok daha fazla benziyoruz.

Ben de ayağa kalkıyorum ve onu tezgâha yaslamak için hızla hareket ediyorum. Ona bastırđıđımı hissettiğinde küçük bir inilti çıkarıyor. Etrafında sürekli sertleşiyorum, ağrıyacak kadar sertleşiyorum ve burada bana yardım etmesi gerekecek.

Bunu tek başıma halledemem. Onun serbest bırakmasına ihtiyacım var.

"Ölmeyi tercih edeceğini mi ?" Ona soruyorum, içine doğru sürtünüyorum. Aletim zonkluyor, o kadar sertleşmişim ki küçük bir nefes veriyor, bakışlarını tekrar yüzüme çevirmeden önce gözleri kasıklarıma kayıyor. "Dün seni boşalttığımda böyle düşünmemiştin."

"Bu bir hataydı." İkimize de yalan söylüyor ve bunu bildiğini söyleyebilirim. Arabelle çok güçlü, çok sert olmak istiyor ama onun gerçekten böyle olmasını sağlayabilecek tek kişi benim. Onu alıp daha güçlü yapabilirim, kırılmasını engelleyebilirim.

Bunu kendine itiraf etmek zorunda.

"Bu bir hata değildi," diyorum ona, uzanıp parmaklarımı gömleğinin altından geçiriyorum. Parmaklarımı yan tarafında gezdirip başparmağımı meme ucunda gezdirmeden önce bir anlığına göğsünü hafifçe avuçladığımda hareketsiz kalıyor, nefesi sığlaşıyor ve gözleri bana kilitleniyor.

Sütyenin kumaşından bile dikkatimi çektiğini hissediyorum. Nefesini içine çekiyor ve içinden küçük bir ürperti geçiyor ama artık benden kaçmaya çalışmıyor. Kendisine itiraf etmek istemese de Arabelle için neyin doğru olduğunu biliyorum ve bunu ona vereceğim.

"Bu sadece ikimizin birlikte yaşayabileceklerimizin başlangıcıydı," diyorum ve boştaki elimle kalçasını tutup onu kendime doğru çekiyorum. Bir an için direniyor, sanki onu bırakacağımı düşünüyormuş gibi geri çekiliyor, ama sonra öne doğru adım atıyor, bana o kadar sert bastırıyor ki bedenlerimiz arasında en ufak bir boşluk kalmıyor.

Tam sevdiğim gibi.

"Seni asla sevmeyeceğim," diyor ama onu öptüğümde susuyor.

Ağzım onunkine çarpıyor ve dilimi ağzının içinde gezdirerek dudaklarını açmaya zorluyorum. Onu sadece öpmek benim için yeterli değil, tatmam, hissetmem, içime almam gerekiyor. O her şey -hayat, hava ve nefes- ve dudaklarını ısıyorum, onu daha sert öpmeden önce bir saniyeliğine ona bakacak kadar geri çekiliyorum.

Ağzı benimkinin altında açılıyor ve vücudumun onu desteklemesine izin vererek bana doğru eğildiğini hissediyorum. Hiç düşünmeden etrafına uzanıp kollarımı beline doluyor ve kışını sıkıyorum, sonra kotumun düğmelerini açacak kadar geri çekiliyorum.

Sikim onun için ağrıyor. Onun resimlerine bakmak ya da onu uzaktan görmek benim için bir şey, ama artık sikimi emmemesini kaldıramayacağımı biliyorum. Arabelle benim için mükemmel ve ona önümde dizlerinin üzerinde ihtiyacım var.

"Yere yat," diyorum ona, sesim arzuyla kalınlaşarak. Bir an için bana karşı koyacağını düşünüyorum. Gözleri benimkilere kayıyor ve orada korkuyu görüyorum ama sonra küçük bir baş hareketiyle önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Ona biraz yer açmak için geri çekilmek zorunda kalıyorum ama sonra elleri benimkilerin üzerinde, fermuarı indirmeme yardım ediyor.

Elleri oradayken sikim neredeyse kot pantolonumdan dışarı fırlıyor ve kıyafetlerimi aşağı çekişini izliyorum, gözleri sikimin büyüklüğüyle büyüyor. Onun için acı çekiyorum ve uzanıp başının arkasını tutuyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum.

"Em beni," diyorum ona. "Senin için sahip olduğum her son damlayı iç, Arabelle. Ağzına girmeden bir an daha dayanabileceğimi sanmıyorum."

Dudaklarını yalıyor, gözleri sikime kilitleniyor ve ben de başını öne doğru bastırarak onu kendime yaklaşıtıyorum. O benim kraliçem ve ona öyle davranacağım, ama kraliçeler bile kralları için diz çökerler.

BÖLÜM 15

ARABELLE

Salvatore'un siki o kadar büyük ki, ilk başta ne yapacağımı bilemiyorum. Ellerimi etrafına sarıp teninin ne kadar sıcak ve yumuşak olduğunu hissediyorum, sonra ucunu hafifçe öpüyorum, ne kadar pürüzsüz olduğuna şaşıyorum.

Daha önce hiç şahsen bir penis görmedim ve kesinlikle bir tanesine dokunmadım. Kesinlikle hiç emmedim.

Ne yapacağımı bilemiyorum ama dudaklarımı aralayıp uzun aletin dilimin üzerinde dinlenmesine izin veriyorum. Tadı belli belirsiz tuzlu ve yumuşak bir inilti çıkarıyorum, tadını emmek için dilimi kalın başının etrafında dolaştırıyorum. Ben bunu yaparken o inliyor, parmakları başımın arkasına sertçe giriyor.

Daha derine inmemi istiyor.

Yapmak üzere olduğum şeyi düşününce panik vücuduma yayılıyor ama yine de elimden geleni yapıyorum, çenemi gevşetiyorum ve boğazıma doğru itmesine izin vermeden önce derin bir nefes alıyorum. Bana çarpıyor ve onu ağzımdan çıkarmaya çalışırken sikini sertçe kavrayıp sıkıyorum.

"Vay anasını, Airy, çok iyi hissediyorsun. Şu haline bak," diyor çenemden tutup başımı biraz yana çevirerek ona sağlıyor. "Lanet olası cennet. Sen cennetin ta kendisisin."

Beni bırakıyor ve inliyor, ben onun sikini emerken arkamdaki tezgâha tutunuyor. İçimde bir heyecan parıltısı belirliyor. Hayatımda hiç bir zaman bir başkası üzerinde bu kadar kontrol sahibi olduğumu hissetmemiştim. İnliyor ve ben de daha derine inmesine izin vermeye çalışıyorum, boğazıma çarparken içimden geçen acıyı görmezden geliyorum.

Dilimi sikinin etrafında dolaştırıyorum, ampulünü sertçe emiyorum, dudaklarımı şaftının etrafında olabildiğince sıkı tutmaya çalışıyorum. Mutfak fayansının üzerinde diz çöktüğüm için dizlerim ağrısa da durmak istemiyorum.

Bu heyecan verici, kirli ve bundan hoşlandığımı fark edince şok oldum. Onu gözlerini kapatıp böyle inletebileceğimi bilmek hoşuma gidiyor.

D n bacaklarımın arasındayken zar zor nefes alabildiğimde onun benim üzerimde sahip olduğu gücün aynısına sahip olduğumu bilmek hoşuma gidiyor. Bunu ona yapabilmenin g c l  bir yanı var.

"Beni daha sert yala," diye emrediyor ve ben de yapıyorum, yanaklarım ona uyguladığım baskıyla  ukurlaşırken ağrıyor. Yeterli olup olmadığını bilmiyorum, ama elimden geleni yapıyorum, ellerim onun uzunluğunda yukarı ve aşağı kayıyor.

Tırnaklarımı uyluklarının iç kısmındaki deride gezdiriyorum ve bunu yaptığmda nasıl biraz titrediğine hayret ediyorum. Taşaklarını tutup çekiştirmeden önce biraz sıktığmda inliyor. Bacaklarımın arasında  zlem ve arzu birikiyor ve bir başlangıçla onun da bana aynı şeyi yapmasını istediğimi fark ediyorum.

Onu bacaklarımın arasında istiyorum.

Yine de onun sikini emerken kendime dokunmaktan çok korkuyorum. Vücudum şu anda serbest kalmayı ne kadar istese de, bunu yapmak benim için çok zor.

Onu ne kadar çok istediğimi bilseydi ne yapardım bilmiyorum.

"Siktir, Airy, boşalacağım." Eli başımın arkasına uzanıyor ve aynı anda iterken beni öne doğru itiyor. Aleti kalınlaşıyor ve bundan sonra ne olacağına dair endişeyle karnımın biraz döndüğünü hissediyorum.

Sonra olur.

Kendini içime boşaltıyor ve ben onu sıkıca kavriyorum, ağzıma kalın fişkırmalar fişkırtırken dayanmaya çalışıyorum. Neredeyse bunaltıcı ve onu sertçe emiyorum, bana vermek zorunda olduğu şeyin tek bir damlasını bile kaçırmamak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Ben onu emerken tırnakları başımın arkasındaki deriyi keserek haykırıyor, sonra nihayet rahatlıyor.

Sikini ağzımdan çekerken ona bakıyorum. Hala bir eliyle arkamdaki tezgaha dayanıyor ve doğrulup pantolonunun içine geri sokmadan önce biraz zaman alıyor.

Ayağa kalkmalıyım. Ayağa kalkmalı ve yoldan  ekilmeliyim -bir şeyler yapmalıyım- ama hareket ettiğim anda ne kadar tahrik olduğumu görebileceğinden korkuyorum. Kot pantolonumun sıırıslıkam olduğundan eminim ve utanç aklımın bir köşesini kemiriyor.

"Bu harikaydı," diyor ve beni omuzlarımdan tutup yukarı çekiyor. Ben cevap veremeden beni öpüyor, dili ağzımın içinde dönüyor. "Sen harikasin," diyor, sonra beni bırakıp geri çekiliyor.

İşte bu kadar. Sırılsıklam olduğumu görecektir. Onunla göz göze gelmemeye çalışmak için arkasındaki duvarda ve başının üstünde bir noktaya bakıyorum.

"Bu da ne?" Bana yaklaşıp bacaklarımın arasından hafifçe tutarak sordu. Küçük bir inilti çıkarıyorum, kalçalarım onu karşılamak için öne doğru itiliyor.

Bunun olmasını istemezdim ama elimde değil. Bedenim ondan ne istediğini ve onun bana ne verebileceğini biliyor, her ne kadar aklım mantıklı olmam için çılgılık atsa da.

"Sikimi yalamak o kadar hoşuna gitti mi Airy?" Diye soruyor ve ben de başımı sallamak zorunda kalıyorum. Bunu ona itiraf etmek istemiyorum, kendim dahil kimseye itiraf etmek istemiyorum, ama kanıt tam burada.

Çıplak olsaydım, onun için damlardım.

"Bu durumda, ne zaman istersen yapabilirsin." Bana sırtlıyor ve karnımın döndüğünü hissediyorum. "Ama şu anda gitmem gereken bir yer var, bu yüzden sadece kendine dikkat etmen . Belki, eğer iyi olursan, seni daha sonra yüzüme boşaltırım."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Nereye gidiyorsun?" Bir yanımda beni neden becermek istemediğini bilmek istediğini görmezden gelerek soruyorum. Şu anda, bekaretimi her zaman bir hazine gibi korumuş olsam da, eğer isterse almasına izin verirdim.

Onun bacaklarımın arasında olmasının, beni doldurmasının nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Canımın yanacağını, muhtemelen kanayacağımı ve hatta ağlayabileceğimi biliyorum. Bunlar, annemin bekaretini kaybetmenin nasıl bir şey olduğu hakkında benimle konuşmaya istekli olduğu birkaç kez beni uyardığı şeyler.

Ama bana Salvatore gibi biriyle, dizlerimin üzerine çöküp beni becermesi için yalvarabileceğim kadar seksi ve karanlık biriyle karşılaşacağımı hiç söylemedi. Beni o kadar tahrik eden biri ki, ne kadar kirli ya da aşağılayıcı olursa olsun bana ne söylerse yapmak istiyorum.

Ama beni terk edeceğini söyledi. Kokumu aldığından emin olduğum kadar tahrik olmama rağmen, şu anda benden uzaklaşmaya istekli ve bunun biraz acı verdiğini kendime itiraf etmekten kendimi alamıyorum.

Muhtemelen yapmamalıydı ama yapıyor. Sikini emerken ona her şeyimi verdim ama sanki bunun bir önemi yokmuş gibi. Bir sebepten dolayı, benden uzaklaşmak istiyor.

Ona küçük bir baş selamı vererek bacaklarımın arasındaki zonklamayı görmezden gelmeye çalışıyorum. Tekrar duş alıp üstümü değiştirmem gerekecek ama kendime dokunmadan çıplak kalacak kadar kendime güveniyor muyum bilmiyorum.

"Trevor seninle kalmaya gelecek," diyor ve gözlerim tekrar yüzüne kayıyor. Bu kişiyi tanımıyorum, tanımak isteyip istemediğimi de bilmiyorum. Tek istediğim Salvatore, her ne kadar berbat bir şey olsa da.

"Kim o?" Kollarına eğilmek ve beni göğsüne sarmasına izin vermek istesem de, bu dürtümü engellemek için elimden geleni yapıyorum. Şu anda onu ne kadar çok istediğimi bilmesine izin vermek benim için muhtemelen iyi sonuçlanmayacaktır.

"Bir kuzen. Sadece sana göz kulak olacak, pişman olacağımız bir şey yapmadığından emin olacak."

"Kaçmak gibi mi?" Soru ben daha durduramadan ağzımdan çıkıveriyor ve hemen bir hata yaptığımı anlıyorum. Salvatore'un o kadar rahat ve sakin olan yüzü birden kararıyor ve ondan bir adım geri çekilmek istiyorum. Ancak tezgah tam arkamda, hareket etmemi engelliyor, bu yüzden tek yapabildiğim ona bakmak ve keşke konuşmasaydım demek.

"Evet, kaçış gibi. Bunu sana nasıl daha açık anlatabilirim bilmiyorum, Airy. Sen bana aitsin. Seni gördüğüm andan beri bunu biliyorum. Hâlâ bu dünyada yürümenin sebebi benim ve istemediğin biriyle evlenmek zorunda kalmamanın sebebi de benim. Sen bana aitsin ve ben de eşyalarım göz kulak olurum. Anladın mı?"

Konuşmadan başımı sallıyorum. İkimiz az önce paylaştığımız gibi samimi bir andan, bana ona ait olduğumu ve aptalca bir şey yapmamam gerektiğini hatırlatmasına nasıl geçebildiğimiz beni aşıyor. Onu üzmem istemiyorum ama ikimizin birlikte çalışabilmesinin bir yolu var mı bilmiyorum.

Kaçırılma üzerine bir ilişkiye başlayamazsın.

Ve Salvatore'la ilgili anlamak istediğim bir şey var. Bir şekilde yaralı, her ne kadar bunu kimseye, özellikle de bana itiraf etmeyeceğinden emin olsam da.

Onda bir şeyler var. Geçmişte biri onu çok incitmiş ve hala bunu telafi etmeye çalışıyormuş gibi bir his var içimde. Ya da telafi etmeye çalışıyor. Her ne olduysa, ne olduğunu öğrenmek istiyorum.

Bazen bir insanın en karanlık sırları, gerçekte kim olduğunu anlamamanın anahtarı olur. Eğer Salvatore benden korkunç bir şey saklıyorsa, bunun ne olduğunu bilmem gerek.

Bu onun kim olduğunun anahtarı olabilir. Onu anlamama yardımcı olabilir.

Ve onu daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar istesem de, kendime onun travmasının kaçışımın anahtarı olabileceğini hatırlatmak zorundayım.

Salvatore'a ne olduğunu bulacağım. Sonra da bunu ona karşı kullanacağım.

Buradan siktir olup gideceğim.

BÖLÜM 16

SALVATORE

Revor oturma odasına yerleşti ve bana sırtıttı. "Ona göz kulak olacağım patron, merak etme."

"Ona dokunma," diyorum, sesim hırıltılı çıkıyor.

Kuzenim gözlerini deviriyor ve ayaklarını sehpanın üzerine koyuyor, neredeyse çıkarmasını söylemem için bana meydan okuyor. Mobilyaları gerçekten umursamadığımın farkında değil. Arabelle'in güvende olacağından emin olduğum sürece, evde ne yaptığı ya da ayaklarını nereye koyduğu umurumda bile değil.

"Ona dokunmayacağım. dikkatli ol. çalışmak gerçek bir zevk." Trevor'ın sesinden alaycılık damlıyor ama haklı olduğunu biliyorum.

Kasabada babasıyla uğraşmaktan nefret eden tek kişi Arabelle değil. Babasının Wasted Bastards'ın başkanı olması çok yerinde bir karar, zira bu adamın kendisine nasıl bir fayda sağlayacağını düşünmeden bir başkası için iyi bir şey yaptığını hiç sanmıyorum.

Kuzenime bir anahtar atıp çıkıyorum. Axle Mitchell'la olan toplantıma o huzursuzlanmadan yetişmek istiyorsam, acele etmeliyim.

Toplantı evi şehrin öbür ucunda, ana şehirden uzakta. Arabayı sürdükçe binalar birbirinden uzaklaşıyor. Zamanında orada olmam gerektiğini bilsem de acele etmiyorum, şehirden ayrılırken yolun kıvrımlarının tadını çıkarıyorum. Şehir merkezinde yaşamayı her zaman sevmişimdir, ama artık Arabelle' sahip olduğuma göre, bir değişiklik yapmanın zamanı gelmiş olabilir.

Büyük bir arka bahçesi olan bir yerde hayattan zevk aldığını görebiliyorum, özellikle de ona birkaç çocuk verdikten sonra. Bir köpek alabiliriz, çit çekebiliriz, ne isterse yapabiliriz. Düşünmesi bile aptalca geliyor ama onun anne olması, benim çocuklarıma hamile kalması fikri hoşuma gidiyor.

Sikeyim. Bu sabah dizlerinin üzerinde durması mükemmeldi ve bunu tekrar yapması için para ödeyebilirim. Neyse ki, buna yok, çünkü o

bana ait. Arabelle'i ne zaman istersem alırım. Nereye istersem.

Onun dizlerinin üzerinde olduğu düşüncesini aklımdan silkeleyerek Wasted Bastards'ın dükkan açtığı terk edilmiş binanın otoparkı. Belediye yıllar önce burayı istimlak etmeye çalışmış, ancak Piçler kendi kulüp binaları olduğunu iddia ederek buraya taşınmışlar. O zamandan beri burayı onardılar, ancak yine de bir pisliği tamamen parlatmak imkansız.

Araziyi uzun bir tel örgü çevreliyor ve kapıya yanaşıp orada duran adamın beni görmesi için camımı indiriyorum. Kalçalarında silahlar ve yüzünde kim olduğumu anladığı anda biraz değişen sıkılmış bir ifade var.

"Bay Bonanno," dedi ve başıyla küçük bir selam verdi. "Axle sizi içeride bekliyor."

Cevap vermiyorum, bunun yerine açık kapıdan geçip ön tarafa park ediyorum. Burada bir tek benim arabam var. Diğer herkes motosikletlerini sürmüştü. Neredeyse tüm park alanını dolduruyorlar ve bir an için başkanlarıyla konuştuktan sonra kulübün nasıl bir toplantı yapacağını merak ediyorum.

Başka bir üye benim için ön kapıyı açıyor ve içeri giriyorum, etrafıma bakmak için bir an duraklıyorum. Herkes konuşuyor, küçük masalarda ama Axle'ı hemen göremiyorum.

Yoluma çıkan bakışları görmezden gelerek odanın içinde arka duvardaki bir kapıya doğru yürüyorum. Başka bir üye benim için açıyor ve gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Kendinizi güvende tutmak için bu kadar güvenliğe ihtiyaç duyuyorsanız, o zaman kendinizi nasıl idare edeceğinizi gerçekten bilmiyorsunuz demektir.

Ailemi bu şekilde kullanmayı asla düşünmem. Kendimi nasıl güvende tutacağımı biliyorum ve bunu benim için başkasının yapmasına ihtiyacım yok.

"Salvatore." Karşımdaki adam ayağa kalkıp beni selamlıyor ve elimi sıkıyor. Arkasında iki sessiz üye muhafız gibi duruyor, bakışları yüzüme sabitlenmiş. "Sizinle tanışmaktan her zaman mutluluk duyarım. Bu beklenmedik buluşmanın ardında ne olduğunu bana anlatmak ister misiniz?"

Neden burada olduğumun cevabını üzerimde okuyacakmış gibi yüzümü arıyor ama ben yüzümü boş tutuyorum. Axle muhtemelen onun

Kayıp kızı, özellikle de bunu haberlerden uzak tutmaya çalıştığı için, ama eminim ki bu onun içini kemiriyordur.

Arabelle'i sevdiği için değil, kulübünü Karanlık Şeytanlar'a bağlama planını mahvettiği için.

"Seninle yürüttüğün bazı işler hakkında konuşmak istiyordum," diyorum açık sandalyeye oturarak. Karşıma oturuyor ve bana viski teklif ediyor ama başımı sallıyorum.

"Silahlar ve uyuşturucu," diye onaylıyor Mitchell başını sallayarak. "Her zamanki gibi. Yeni bir şey yok."

"Hayır mı?" Kelimenin bir an aramızda asılı kalmasına izin veriyorum ve bekliyorum. Koltuğunda bir kez kayıyor ama sonra başını sallıyor.

"Yeni bir şey yok. Başka bir şey yok. İnanın bana, aklımıza satacak başka bir şey gelseydi, bunu sizinle konuşurduk."

Hepsi lafta. Bu konuyu önce benimle konuşması gerektiğini çok iyi biliyor ama konuşmadı. Onaylamayacağımı biliyor. Adam sümüklü bir pislik ama aptal değil.

"Am gibi bir şey yok mu?" Adama sırtıyorum, gülümsemesinin köşelerinin nasıl birazcık aşağı doğru eğildiğini fark ediyorum. Aptal değil ve onun peşinde olduğunu biliyor. Şu anda muhtemelen ne bildiğimi ve tüm bunları nasıl anladığımı anlamak için elinden geleni yapıyor.

Ancak onun farkında olmadığı şey, benim her şeyi bildiğim. Ve şimdi, onun gibi yalaka pislikleri takip etmek her zamankinden daha da önemli. Sadece Arabelle'i korumak için değil, onu kendime saklamak için de her şeyi yaparım.

"Neden? Bir şeyler mi almak istiyorsun?" Sandalyesinde arkasına yaslanmış, kara gözleri yüzüme kilitlenmiş. Burada sayıca üstün olmama rağmen, bir şeyler başlatmaya çalışmaktan daha iyisini biliyor. Kendini tehlikeye atmadan şu anda beni susturmasının hiçbir yolu yok ve o da bunu biliyor.

"Pek sayılmaz. Satın alınmış amcıklar hiç ilgimi çekmedi." *Ancak çalıntı amcıklar.*

"O zaman seni ne ilgilendirir? Ücretinizi size ödeyeceğimden emin olabilirsiniz. Sen payına düşeni al, benim ne sattığım konusunda endişelenmeme gerek yok."

"Bu benim işim çünkü kasabada bunu satmıyoruz. Satan biriyle de işim olmaz." Yüzünde hınzırca bir sırıtış var ve ben uzanıp onu tokatlamak istiyorum. "Kapat şunu."

"Hayır." Şaşkınlıkla ayağa kalkıyor, belli ki üzerimde yükselmeye çalışıyor. Her ne kadar üste çıkacağımı bilsem de sık sallama yarışmasıyla ilgilenmiyorum. "Bu iyi para. Kimsenin canı yanmaz."

"Kadınlar dışında kimse."

"Onlar kadın değil, amcık." Aklına bir şey gelmiş gibi nefesini içine çekiyor. "Yoksa bu sana biraz yakın mı geldi Salvatore? Sen de bir zamanlar bir fahişeye aşık olmuş muydun? Bir yerlerde kendine saklamak istediğin kullanılmış bir amcık var mı?"

Tattığım son amın kızınıninki olduğunu bilseydi eminim benimle bu şekilde konuşmazdı ama bunu bilmesine imkân yok ve ben de bu bilgiyi gönüllü olarak vermeyeceğim. Ayağa kalkıyorum, bana bakmak zorunda kalmasının tadını çıkarıyorum.

Gözlerinde korku parlıyor ama bu korkuyla hareket etmeyeceğini çok iyi biliyorum. Benden korktuğunu bana göstermek istemeyecektir, korkması gerektiği halde.

"Biz kadın satmıyoruz. Satan insanlarla iş yapmam. Bu saçmalığı kes yoksa sözleşmemiz sona erer."

Mitchell nefes nefese tıslıyor. Pisliğin teki olduğu kesin ama aptal değil ve ilişkimizi bitirmenin yapabileceği en kötü şey olduğunu biliyor. Ben onu koruyorum. Polislerin başka tarafa bakmasını ve insanların onun bölgesine satış yapmak için gelmesini engelliyorum.

Ama bu müzakere edilemez.

"Sanırım bir sonraki düzenlememin, omzumuzun üzerinde durup yaptığımız her şeyi yargılamadan çalışmamızı mümkün kıldığını göreceksin," diye tersliyor ve kan basıncımın yükseldiğini hissediyorum.

"Kızınızla Karanlık Şeytanlar'ın başkanının oğlu arasındaki zorla evliliği mi kastediyorsunuz?" Bana hafifçe başını sallıyor ve çenemi kapatmam gerektiğini biliyorum ama bu piçin başına gelmeyen kalmadı. "Arabelle kayıpken bu nasıl olacak?"

Kıpırdamıyor ve yemin ederim yüzündeki kanın çekildiğini görebiliyorum. Her ne kadar soğukkanlılığını korumaya ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaya çalışsa da, az önce ona söylediklerimden sonra bunu daha fazla saklayamıyor. Axle sertçe yutkunduktan sonra dönüyor, gözleri yüzüme düştüğünde karanlık. Beni öldürmek istediği çok açık ama bunu burada yapamaz.

En azından henüz
değil. Bunun için
minnettarım.

"Arabelle'in kayıp olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyor. Buraya ilk geldiğimde ne kadar dostane bir ses tonu varsa, şimdi o kadar karanlık ve öfkeli. Konuşmadan önce her kelimeyi dikkatle tartıyor, sanki dudaklarıyla nasıl şekillendireceğinden emin değil, ama hissettiği tereddütün sadece bir şey söyleyip işi berbat etmek istemediğinden kaynaklandığını biliyorum. "Kimseye söylemedik."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona "Elbette var," diyorum. Silahım kalçamda ağır bir şekilde duruyor ve ben de bunun farkındayım. Onu alıp bu pisliğin işini hemen burada bitirmek benim için çok kolay olurdu ama bunu henüz yapamam. Doğru zaman gelene kadar olmaz.

Ve etrafının fedaileriyle çevrili olması bunu doğru zaman yapmaz.

"Tek yapman gereken yanlış kişiye bir şey söylemek Axle, sonra herkes öğrenir. Peki söyle bana, Kara Şeytanlar müstakbel prenseslerinin kayıp olduğunu biliyorlar mı?"

Öyle değil. Bunu yüzünün kararmasından hemen anlayabiliyorum. İsteddiği kadar benden saklamaya çalışsın, onlara henüz gerçeği söylemediği çok açık.

Onu suçladığımı söyleyemem.

Hiç düşünmeden öne doğru bir adım attı ve bana doğru uzandı. Elleri koluma değer değmez, kolumu onun elinden çekiyorum.

"Söylemek istediğin bir şey varsa söyle," diyorum ona. "Bana dokunma."

"Nerede olduğunu biliyorsun." Yarı kızgın görünüyor ve neredeyse onun için üzüleceğim. Ama sonra bu adamın Arabelle'i de tıpkı diğer kadınları sattığı gibi sattığını hatırlıyorum. Onu kaçırmıyor, ama en yüksek teklifi verene veriyor ve bu benim olmasına izin verebileceğim bir şey değil.

"Öyle olsaydı, burada seninle olmazdım," diyorum ona. "Kız satmayı bırakacağına dair güvenceye ihtiyacım var."

Başını küçük bir şekilde sallıyor. Ona bakmasam fark küçük bir hareket bu. "Durmuyacağım."

Ondan almam gereken tüm bilgi buydu ve ona veda etmeden kapıdan çıkıp topuklarımın üzerinde döndüm.

Yatağını yaptı.

Şimdi onun içinde dinlenecek.

BÖLÜM 17

ARABELLE

Oturma odasına doğru yürüyüp içerideki adama beş kez bakana kadar sonunda telefonunu kapatıp kucağına koyuyor ve bana bakıyor. Koltuğunda oturuyor, arkasına yaslanmış, ayaklarını uzatmış. Yanında bir fincan kahve var, o kadar sert ki kokusunu tüm eve yayabiliyorum.

Telefonunda oyun mu oynuyor yoksa video mu izliyor bilmiyorum ama arada bir ekrandan gelen tiz bir müzik duyuyorum ve orada ne yaptığını inanılmaz derecede merak etmeme engel olamıyorum.

Yine de ona devam etmemin nedeni telefonunda ne yaptığına dair merakım değil. Salvatore'un neden onu bebek bakıcım olarak seçtiğini ve bu adamı atlatmak için ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor. Sözleri sert ve bebek bakıcılığı görevinden hoşlanmamış gibi bana ters ters bakıyor, ama kaba görünmüyor.

Sonra tekrar, kuzeni beni kaçırdı ve kendi isteğim dışında beni burada tuttu, bu yüzden bir pislik olmak muhtemelen aileden geliyor.

Bu benim isteğime karşı, değil mi? Burada olmak istemiyorum, ellerini üzerimde istemiyorum, ağzını üzerimde istemiyorum...

Salvatore'dan ne istediğimi düşünmeye çalıştığımda başım ağrıyor ve Trevor'ın karşısındaki kanepeye oturmadan önce başımı biraz sallayarak temizliyorum.

"Neden buradasın?" Cevabı belli olan kolay bir soru ama onu konuşturmak için iyi bir yol olduğunu düşünüyorum. Belki aptal olduğumu düşünürse, beni takip etmek için daha az enerji harcayacaktır.

Ve sonra çıkabilirim.

Burada güvende olduğumu bilsem de içimde hâlâ kaçmak isteyen büyük bir parça var. En azından bir süreliğine. Salvatore beni babama ya da Karanlık Şeytanlar'a teslim etmeyecek, bu yüzden yakın zamanda istediğim biriyle evlenmek zorunda kalmayacağım.

Ve eğer babam gerçekten Salvatore'un düşündüğü gibi kızları satıyorsa... ben de onun yakınında olmak istediğimden emin değilim.

"Bebek bakıcılığı yapıyorum." Boynunu döndürüyor ve çatırdadığını duyduğumda irkiliyorum. "Eğlenceli görünüyor, değil mi?"

"Benim için de çok eğlenceli değil. Ama neden sen?"

"Ben kanım." Trevor benim hakkımda bir şeyler anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. "Aile her zaman önce gelir, yoksa sen böyle büyümedin mi?"

"Yaptım," diyorum parmaklarımı birbirine geçirerek. "Ama hiçbir şey o kadar basit değil." Ailem bir oğulları olacağını öğrendiğinde ne kadar çabuk kenara itildiğimi ona anlatmak istemiyorum. Bunun benim için ne kadar yürek parçalayıcı olduğunu ve aileme güvenmemi ne kadar zorlaştırdığını ona anlatmak istemiyorum.

Tek rolünüzün, karşılığında hiçbir şey almadan bir başkasının hayatını kolaylaştırmak olduğunu bilmek en hafif tabirle zor. Bununla mücadele ettim ve burada, ailemden uzakta olmak acımı daha da belirginleştiriyor.

"Elbette öyle. Aile, aile için en iyisini ister. Salvatore bazı işlerle uğraşırken burada seninle takılmak istemiyorum ama seve seve yaparım. Benden asla ailemizin ihtiyaçlarıyla uyumlu olmayan bir şey yapmamı istemez, bu yüzden ona güveniyorum." Söyledikleri her şeyi küçük bir pakete sığdırıyormuş gibi omuz silkiyor ve ben de belki de haklıdır düşünmeden edemiyorum.

Sadece ailem hiçbir zaman bu şekilde çalışmadı.

"Salvatore babamın kızları satmasına neden bu kadar kızgın?" Az önce söylediklerimi düşünürken kalbim göğsüme çarpıyor. Bu adama gerçekten de babamın sadece silah ve uyuşturucu satmıyor olabileceğini bilmediğimi mi itiraf ettim?

Her zaman aile şirketinin çok iyi iş yaptığını düşünmüştüm ama bunun sebebinin babamın temel ürünlerden daha fazlasını satması olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kız satmak midemi bulandırıyor.

Bu Trevor'ın doğrulup bana bakmasına neden oldu. "Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bu konuyu gerçekten Salvatore'la konuşman gerekecek," dedi. Bazı şeyleri paylaşmak benim işim değil."

Biliyordum.

Salvatore'un babamın kızları seks için satmasına karşı güçlü bir ahlaki pusulaya sahip olmasından daha fazlası olduğunu biliyordum. Vücut dilinin değişip sertleşmesi ve bu konu hakkında konuşurken yüzüme bakmaması bana ipucu vermişti.

Peki sorun nedir? Babamın kız satması ve evlenmek için beni satmaya razı olması kişisel bir şeymiş gibi davranıyor. Bunu düzeltebilecek tek kişi kendisiymiş gibi kişisel bir sorunmuş gibi davranıyor.

"Bir ipucu alabilir miyim?" Ne dediğimi gerçekten düşünmeden soruyorum.

Trevor başını yavaşça sallar. "Hiç şansın yok." Ben cevap veremeden telefonunu tekrar eline alıp ekrana dokunuyor, gözlerini telefona kilitleyip beni görmezden geliyor. Kovulduğumu biliyorum ama odadan çıkmak yerine bacaklarımı altına kıvrıp kanepeye sokuluyorum.

Salvatore'un başına kötü bir şey geldi.

Hayır, onu geç. Salvatore'un sevdiği birinin başına kötü bir şey gelmiş.

Mantıklı olan tek şey bu ve babama karşı neden savaş açtığını açıklayabilecek tek şey de bu. Benden gerçekten hoşlandığını ya da burada olmamı sevdiğini düşündüğünü biliyorum ama sadece bu olamaz.

Ne olduğunu öğrenmem gerek. Salvatore'un babamın kız satmasıyla neden bu kadar sorun yaşadığını öğrenmeliyim. Elbette benim de midemi bulandırıyor, ama onun için bu tiksintiden daha fazlası gibi görünüyor.

Kişisel görünüyor.

Yedi saat sonra evi temizledim, kendim ve Trevor için öğle yemeği hazırladım ve sonunda bir yığın kitapla balkona kıvrıldım. Bu çok zamanımı aldı.

Trevor'a dışarı çıkmama izin vermesi için yalvarıyordum, özellikle de ılık attığımı ve polislerin geldiğini zaten bildiği için.

Sonunda, sadece o da benimle birlikte dışarıda olursa ve sandalyemi kenardan mümkün olduğunca uzak tutarsam dışarıda olmama izin vermeyi kabul etti. Sanırım bunun nedeni, atlamaya karar verirsem, ben gerçekten kenardan aşağı atlamadan önce bana ulaşabilmesi ve kendimi yere atmamı engelleyebilmesi umuduydu.

İstediği her şeye söz vermiş olmama rağmen, sandalyeden kalkıp kalkmadığımdan emin olmak için her dakika bana bakıyor. Ne zaman bir yudum su içmek için bardağımı almak üzere uzansam, gözlerini bana dikeyor ve sandalyesinde kaydığını görebiliyorum. Bu kadar sinir bozucu olmasaydı gülünç olurdu.

Elbette, daha önce de kaçmak istemiştim.

Ve evet, Salvatore'u göğsünden bıakladım.

Ama bu, onun hakkında şimdiki kadar çok şey bilmeden önceydi. Başkaları aracılığıyla da olsa onu tanıdıķa, onu daha çok tanımak istiyorum. En azından kaçmadan önce. Ne olursa olsun buradan siktir olup gideceğim.

Ama nce Salvatore'u neyin bu hale getirdiğini bulmak istiyorum. Onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu ortaya çıkarmak istiyorum. Katmanları var ve her birini açmak istiyorum, böylece kim olduğunu ve onu neyin harekete geçirdiğini gerçekten anlayabilirim.

Sonra gideceğim. Karanlık şeytanlar'la ilgili her şey sona erdiğinde buradan gideceğim.

Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Kendimi Salvatore'a duygusal olarak yaklaşacak bir pozisyona sokmanın muhtemelen çok iyi bir fikir olmadığının farkındayım, ama kendime engel olamıyorum.

Daha önce tanıdığım hiçbir erkeğe benzemediği gerçeğini değiştiremem.

Sadece onu düşünmek bile bacaklarımın arasındaki noktanın zonklamasına neden oluyor ve onun burada olmasını dileyerek koltuğumda yer değiştiriyorum. Neye ihtiyacım olduğunu benden önce biliyor gibi görünüyor ve hissettiğim özlemle ilgileneneğinden hiç şüphem yok.

Gözlerimi kapatarak, parmaklarını vücudumda gezdirmesinin ve yavaşça iç çamaşırlarımın içine sokmasının nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum.

Nefes alışım hızlanıyor ve kendime Salvatore ile birlikte olmadığımı hatırlatmak zorunda kalıyorum. Kuzeniyle birlikteyim, kendisi şu anda yaklaşık bir metre ötedeki sandalyesinden beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor.

Yüzüm alev alev yanıyor ve kitabıma geri dönüyorum, ama tam o sırada arkamda birinin sesini duyuyorum ve dönüp bakıyorum. Onun Salvatore olmayabileceğini anladığımda midem bulanıyor ve kalbim boğazıma fırlıyor.

Babamın beni bulmuş olması ve tamamen boku yemiş olmam tamamen mümkün.

Ama bu o değil. Salvatore kapının girişinde duruyor, gözleri etrafta geziniyor. Bacaklarımın arasındaki sıcaklık geri döndü, daha sıcak ve daha ısrarcı hale geldi ve ne yaptığımı gerçekten bilmeden sandalyemden sıçradım.

"Salvatore!" Ona doğru birkaç adım atarak ağlıyorum.

Ama sonra kendimi durduruyorum. Ne yapacağım, kollarımı beni kaçırان adama atıp ona sarılacak mıyım? Birini bu kadar çok isterken ama aynı zamanda ona sahip olmanın berbat bir fikir olduğunu bilirken nasıl davranmanız gerekiyor?

Ona doğru giderken yarı yolda duruyorum ve kalbim göğsümde çarparak ona bakıyorum. Nerelerdeydi? O iyi mi? Ona sormak istediğim o kadar çok soru var ki ama en önemlisi dilimin ucunda.

Onu bu kadar kötü yaralayan neydi?

BÖLÜM 18

SALVATORE

Kapıyı açıp içeri girer girmez evim ıslıl ıslıl parlıyordu. Biri gelip benim için temizlik yapmadığı sürece bu pek alışık olduğum bir şey değil ve kapıda durup başka nelerin farklı olduğunu görmek için etrafıma bakındım.

Hepsi bu, ama bir şekilde tüm alan farklı hissettirdi. Daha rahat hissettirdi, sanki Arabelle gerçekten kendini evinde hissetmiş ve yerleşmişti. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama hoşuma gitti.

Eve döndüğümde evimin böyle hissettirmesi gerekiyor ama açıkçası uzun zamandır böyle hissettirmiyordu.

Şimdi önümde duruyor, elleri iki yanında küçük yumruklar halinde, bana tokat mı atmak yoksa öpmek mi istediğini bilmez bir halde bakıyor. Ona dönüp bakıyorum, gözlerim formunun üzerinde geziniyor, nefesinin küçük kesiklerle nasıl geldiğini, göz bebeklerinin beni istediğini bilecek kadar nasıl genişlediğini alıyorum.

Benim tatlı küçük Airy'm bütün gün benden kalmaktan hoşlanmadı.

Bu düşünce içimi ısıtıyor ama onu istediğim gibi öpmek yerine kuzenime dönüyorum.

"Tekrar teşekkürler," diyorum elini sıkarken. "Her şeyi hallettin mi?"

Başımı sallamak zorunda kaldım. "Tam olarak değil, ama sonraki adımları biliyorum almak için. Buna bir son vereceğim."

"Neyi durdurmak için? Gerçekten babamın kız sattığını mı düşünüyorsun? Bunu kanıtlayabilir misin?" Arabelle konuşmaya dahil oluyor, benimle konuşabilmek için fiziksel olarak ikimizin arasına giriyor. "Ne yapacaksın?"

"Bu seni ilgilendirmmez," diyorum ve uzanıp kolunu tutuyorum. Trevor'la konuşabilmek için onu yolumdan çekmeye niyetliyim ama tam o sırada kapı çalıyor.

Arabelle donakaldı. Gözleri benden kapıya kayıyor, sonra geri dönüyor ve orada yazılı olan korku ifadesini görüyorum.

Kapıya kadar gidemeyeceğinden ve birinin onu kurtaracağından mı korkuyor?

Yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini bilmiyorum ve bunu öğrenmek için etrafta dolanmakla ilgilenmiyorum. Onu Trevor'a doğru itiyorum, öne doğru eğilip hırlıyorum.

"Sakın ses çıkarma," diye uyarıyorum onu. "Kapıyı açacağım ama sen burada değilsin, anlıyor musun?"

Arabelle sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor. Trevor az önce elimin olduğu yerden onun kolunu tutuyor ve içimi kaplayan kıskançlık dalgasına engel olamıyorum. Airy bana ait. O benim. Kuzenimin sadece yardım ettiğini ve aptalca bir şey yapmamasını sağladığını biliyorum ama kimsenin ona dokunması fikri hoşuma gitmiyor.

İçimi kemiren kıskançlığı görmezden gelerek dönüp eve doğru yürüyorum, Arabelle'in ön girişten görünmediğinden emin olmak için bir kez omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Gözetleme deliğinden hızlı bir bakış korkumu doğruluyor ve derin bir nefes alıp yüzüme bir gülümseme yerleştirdikten sonra kapıyı açıyorum.

"Dedektifler," diyorum, içeri girmelerini engellemek için bedenimi kapıda tutarak, "ne hoş bir sürpriz. Bu sabah ikiniz için ne yapabilirim?"

Harris bana bakıyor, bir eli belindeki silahta, sanki dünyada beni burada, kapımın önünde vurmaktan daha çok isteyeceği başka bir şey yokmuş gibi. Şansıma, her ne kadar kaltağın teki olsa da, işini tehlikeye atacak bir şey yapmak istemeyeceğini ve beni canlı yakalamaya çalışmakla yetinmek zorunda kalacağını hissediyorum.

"Geçen günkü çığlıkları kontrol ediyorduk," diyor, gözleri yanımdan geçip oturma odasına bakıyor. Engellemek için hareket etmiyorum.

Çünkü balkonu göremeyeceğinden eminim. Eğer bir sebepten dolayı arama emri varsa, o zaman başım belada demektir.

İhtiyacım olan son şey onun balkona çıkması ve Arabelle'in onu kaçırdıktan sonra burada tuttuğumu söylemesi. Trevor onu susturmak zorunda yoksa her şey yerle bir olacak.

"Hâlâ bakıyor musun?" Sesimi rahat tutarak söylüyorum. "Oyun oynayan bir çocuk olmadığını nereden biliyorsun? Belki de uzun bir çamaşır gününden sonra biraz stres atmak isteyen sinirli bir ev kadını?"

Gözleri kısıldı. Yemin ederim, eğer bakışlar öldürebilseydi, binlerce kez ölmüş olurdum. Bana ihtiyacı olmadığı çok açık ve ben de onun için aynı şeyi hissediyorum.

"Öyle işte. Eğer bir kadının korkudan değil de hayal kırıklığından çılgılık attığını duymuş olsaydın, Salvatore, aradaki farkı bilirdin. Ama bir kadını senden bıkacak kadar uzun süre yanında tutmayı bilmiyorsun, değil mi? Seni tanıyorum. Seni araştırdım. Bekar. Şiddet yanlısı. Zıyan olmuş piçleri hizada tutuyorsun ama her zaman kendi ellerini kirletmemeye dikkat ediyorsun."

Parmaklarım seğiriyor. Bu sürtüğe bir kurşun sıkıp işini hemen bitirmek çok kolay olurdu ama bunu yapmaktan daha iyisini biliyorum. Ortağı, şu anda ne olacağından emin değilmiş gibi ikimizin arasında bir ileri bir geri bakıyor.

Harris'i öldürmeyeceğim. Ama beni içeri almasına izin vermeyeceğimden eminim.

"Haklısın," diyorum, onu ön basamağımdan indirmek için neredeyse her şeyi yapmaya hazırım. "Beni tamamen köşeye sıkıştırdınız, Dedektif. Benim için gerçek bir ilişki yok, aşk yok, hiçbir şey yok. Sadece çalışıyorum ve evde takılıyorum." Omzumun üzerinden mutfığa bakıyorum. Arabelle öğle yemeği yapmış olmalı, çünkü yemek artıkları harika kokuyor. "Şimdi, izin verirsiniz, acıktım."

Kapıyı kapatmak için hamle yapıyorum ama o ayağını sokarak kapatmamı engelliyor. "Arkadaş ister misin? Henüz bir şey yemedik ve eminim ikimiz de size katılmayı çok isteriz."

Kaltak.

Tam ona cehenneme gidebileceğini söylemek için ağzımı açmışım ki balkondan bir şeyin düşme sesi geldi. Donup kaldım, gözlerim Harris'e kilitlendi,

Öne doğru eğildi ve yüzünde bir sırıtışla bana baktı.

Büyük bir risk alıyorum ama sanırım onu nasıl ikna edeceğimi biliyorum. Kolayca geri tepebilir ama şu anda elimdeki tek seçenek bu. Şimdiye kadar Harris, uyması gereken kurallara uydu. Evime zorla girmedi, sahte bir arama emriyle içeri girmeye çalışmadı.

Ama görünüşe göre bu durum değişmek üzere.

"Gel buraya, Trevor," diye sesleniyorum, sesimi hafif tutarak. "Onlar gitmeden ve ben yemek yemeden önce dedektiflere merhaba diyebilirsin."

Bir duraklama oluyor ve sonra kuzenim elinde telefonu e ve giriyor. "Candy Crush oynarken düşürdüm," diyor. "Bu her neyse rahatsız etmek istememiştim." Telefonunu üçümüze doğru sallıyor ve sonra Harris'e pis bir gülümseme atıyor.

"Bize katılıyor musun, sevgilim? Öğle yemeğimi çoktan yedim ama tatlıyı geri çevirecek bir adam değilim." Konuşurken sesimi hafif tutuyorum ama sadece bu sözlerimin bile baş dedektifi kızdırmaya yeteceğini biliyorum.

Harris bir adım geri çekiliyor, dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. Bana dönmeden önce Trevor'a ters ters baktı. "Gözümüz üzerinde olacak, Salvatore. Nedense en iyi deneğimiz gibi görünüyorsun."

"Hiç gerek yokken boşa kürek çekiyorsun," diyorum ona. "Kimse çılglık atmıyordu, özellikle de burada. Çılgılık atıyorlarsa, benim sikimi daha çok istedikleri için atıyorlardı." Cevap vermedi ve ben de kapıyı kapattım.

Kapıyı kilitleyip ona yaslanana kadar Trevor nihayet konuşuyor.

"Siktir," diyor elini saçlarında gezdirirken. "O kaltak senin peşinde."

"Olmak istiyor," diyorum ve onu iterek dışarı çıkıyorum. Arabelle beni tedirgin edecek kadar uzun süredir balkonda tek başına. Trevor'ı bana yardım etmesi için çağırdığımda hiçbir şeyi berbat etmedi ama bu yapmaması gereken bir şey yapmadığı anlamına gelmiyor.

BÖLÜM 19

ARABELLE

Kaçmalıyım.

Bunu biliyorum ve hatta bir keresinde aşağıda düşüşümü engelleyecek bir şey olup olmadığını görmek için korkulukların üzerinden baktım. Vücudumun açısını doğru ayarlarsam çarpabileceğimden emin olduğum birkaç çalı var. Tabii ki onları yere çarparım ve muhtemelen bir şeyleri kırarım ama yapmam gereken de bu, değil mi?

Kaçmak mı? Kaçabilmek için kendimi balkondan aşağı mı ?

Ama o zaman neden kendimi bunu yapmaya zorlayamıyormuşum gibi hissediyorum? Sanki belime bir ip dolanmış, buraya, eve, Salvatore'a bağlanmışım ve bu ipi koparıp kurtulmamın hiçbir yolu yokmuş gibi geliyor. Yapılacak en akıllıca şey kaçmak olurdu. Kendimle beni esir alan kişi arasına mümkün olduğunca mesafe koymak.

Ama yapmak istediğim bu değil. Ve dürüst olmak gerekirse kendimi bu yönde hareket ettiremiyorum.

Bunun yerine bir elim korkulukta, eve bakarak duruyorum. Kapının görüş alanının dışındayım, bu da dedektiflerin beni göremeyeceği anlamına geliyor, ama yine de söyledikleri her şeyi duyabiliyorum.

Henüz bilmeseler de beni arıyorlar. Ben çılgık atan kadını, bulmak istedikleri kişi benim, ama kayıp olduğumu bile bilmiyor gibiler.

Bana sert bir şekilde çarpıyor ve nefesim kesiliyor.

Babam beni kayıp olarak bildirmedi.

Bunu kendi başına halletmeye çalışıyor ve açıkçası bunun nasıl iyi gideceğini göremiyorum. Muhtemelen beni bulabileceğini ya da başkasına buldurabileceğini düşünüyor.

Ama gerçek polisin beni aramasını sağlayacak kadar umursamadı.

Titreyerek ellerimi kotuma sildim. Tam o sırada Salvatore hızlı adımlarla balkona çıkıyor. Yüzünde tuhaf bir ifade var, dudakları büzülmüş, kaşları çatılmış, sanki buraya geldiğinde ne bulacağından emin değilmiş gibi.

Gittiğimi sandı.

Beni görür görmez yüz ifadesi gevşiyor. Bir kez daha, ona doğru koşma ve kollarımı ona dolama dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum. Kendimi güvende hissedebilmek için beni bedenine yaklaştırmayı arzusuyla savaşmak zorundayım. Ona doğru koşmuyorum ama ona doğru bir adım atıyorum, sonra bir adım daha.

Çenemi tutuyor, başımı döndürüyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Airy," diye nefes alıyor ve bana böyle seslendiğini duyduğumdan beri ilk kez ondan titreyerek uzaklaşmak istemiyorum. Bunun yerine uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

O çok hasarlı. Bu adamda bozuk bir şeyler var ve umutsuzca bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Bunu öğrenmeye çalışmanın aptalca olduğunu ve bana daha fazla zarar verebileceğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Salvatore'da daha derin bir şeyler var ve daha fazlasını bilmem gerekiyor.

"Kaçtığımı düşündün," diyorum tırnaklarımı elinin üzerinde hafifçe gezdirerek. "Kaçtın, değil mi? Kaçacağımı ve seni terk edeceğimi mi sandın?"

Önce cevap vereceğini sanmıyorum ama sonra başını sallıyor, ağzını benimkine yaklaştırıp beni öpüyor. Dili ağzımın içine giriyor ve inliyorum, alt dudağımı ısırduğunda biraz geri çekiliyorum. Arzu bedenimden fırlayıp midemde bir yılan gibi kıvrılıyor ve kendime nefes almaya devam etmem gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Sonunda beni bıraktığında ayağa kalkıyor, ellerini yanaklarımda birleştiriyor. "Sen kaçmadın," dedi bana.

Başımı salladım. Aptalcaydı ve bunu biliyorum. Buradan defolup gitmek için mükemmel bir fırsat yakalamıştım. Bunu değerlendirmeliydim, kendimi ondan kurtarmaya çalışmalıydım ama bunu biliyordum. Bana aptal deyin, ne dersiniz deyin, ama ondan uzaklaşamayacağımı biliyordum.

Yıllar önce ona neyin zarar verdiğini bulmadan olmaz.

"Neden bu önemsiyorsun?" Ona soruyorum. Gözlerim orada benden saklamış olabileceği cevapları arıyor. Bir yanıml bulabileceklerimden korkuyor ama yine de bilmek zorundayım. Beni bu şekilde istemesine neden olan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışmalıyım.

"Ne?" Geri çekiliyor ama ben uzanıp bileklerini tutuyorum ve benden uzaklaşamayacağından emin oluyorum.

Aslında onu kontrol edebileceğimi düşünmek bile gülünç. Benden çok daha büyük ve güçlü, bu yüzden onu tutabileceğimi düşünmek bile benim için delilik, ama bileklerini sıkıca kavırıyor, zihinsel olarak benden uzaklaşmaya çalışmaması için yalvarıyorum.

"Beni önemsiyorsun. Babamın sattığı kızları önemsiyorsun." Kelimeler ağzımda sertleşiyor çünkü babamın böyle bir şey yapabileceğini kabul etmek istemiyorum ama hissettiklerimi görmezden gelip konuşmaya devam ediyorum. "Ama neden? Seni kim incitti?"

"Yok bir şey." Bu sefer ellerini benden uzaklaştırıyor. Ellerini geri çekiyor ve ben onu tutmaya çalışsam da bilekleri suda yüzen bir balık gibi avuçlarımdan kayıp gidiyor. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Yalan söylüyorsun." Bana arkasını dönüyor, belli ki eve doğru yürümek niyetinde, ama ben arkasından koşup onu belinden yakalıyorum ve sıkıca kavırıyorum. "Bana yalan söylüyorsun ve kendine de yalan söylüyorsun. Seni bu kadar inciten şey ne, Salvatore? Neden bana söylemiyorsun?"

Bir an için bunu yapacağını düşünüyorum. Sanki bana söyleyeceği sözler çok acı vericiymiş de kendini onlara karşı çelikleştirmek zorundaymış gibi kaskatı kesiliyor. Bana dönmesini ve açılmasını umarken aklımdan küçük bir dua geçiyor.

Belki kalbine girmeme izin verirse, onun hakkında yeterince şey öğrenebilirim. Belki de Salvatore'da düşündüğümünden çok daha fazlası vardır. Yine de emin olmak istiyorum. Beni sevebilecek türden bir adam mı yoksa beni burada sadece...

Ne için?

Bakireyim ve o da bunu biliyor ama hâlâ bekâretimi elimden almaya çalışmadı. Yüzümü siktiği için boğazımın arkası hâlâ acıyor ama itiraf etmeliyim ki hoşuma gitti. Altında olmak hakkında bir şey vardı

Onun kontrolü ve benden istediğini almasını engellemek için hiçbir şey yapamayacağımı bilmek heyecan vericiydi.

Ama şimdi bunu ondan istiyorum. İyileşmeyeceğini bildiği bir yara gibi kalbinde kilitli tuttuğu şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Benden bunu istemesinin çok fazla olduğundan eminim -bana açılmasını- ama yine de istiyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, yüzümü sırtına bastırarak. "Lütfen, Salvatore. Senin için çok daha fazlası olduğunu ve birinin sana zarar verdiğini biliyorum. Sana ne olduğunu anlat bana. Bana açıl. Güven bana."

Başta ağladığımı fark etmiyorum bile, ama sonunda başımı sırtından kaldırdığımda kumaşın üzerinde ıslak bir leke olduğunu görüyorum. Kollarımda kıvranıyor ve ilk başta benden uzaklaşmaya mı çalışıyor yoksa sadece dönüp ne yaptığımı görmek mi istiyor emin olamıyorum.

"Airy," diye nefesini tutarak yanağımı avuçlarının arasına aldı. "Sen benim için fazla mükemmelsin. Bu dünya için. Bende bildiğinden daha fazlası olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ben buyum."

"Hayır." Bana söylediklerine inanmak istemeyerek başımı sallıyorum. "Sende daha fazlası var, Salvatore. Seni kimin incittiğini söyle. Beni kurtarmayı neden bu kadar önemseydiğini söyle. Bu sadece seks değil."

Kelimeler aramızdaki havada asılı kalıyor ve sonunda gözlerimi onunkilere dikiyorum. Gözlerimde acı ve korku dolaşıyor ama bunlara başka bir şey daha karışmış.

Bunun aşk olabileceğini düşünüyorum ama ne hissettiğini gerçekten anlamaya çalışmadan konuşuyor. İkimiz arasında böyle hisseden tek kişi olmak istemiyorum.

Emin olmak zorundayım.

Nefesini içine çekiyor. Nefes alırken vücudunun nasıl genişlediğini hissediyorum ve nefesimi tutuyorum, daha önce hiç kimseyle hissetmediğim kadar ona bağlı ve uyumlu hissediyorum. Onun hakkında böyle hissetmemeliydim. Bu adamı gerçekten sevebileceğimi kesinlikle ama elimde değil.

"Salvatore." Ses onun arkasından, evin içinden geliyor ve tekrar kollarımda dönüyor, ellerini bileklerime indirip onları tutuyor

onun etrafındaki yer. Trevor'ın hâlâ burada olduğunu tamamen unutmuştum ve içimi bir utanç dalgasının kapladığını hissettim.

Ama aynı zamanda Salvatore'a söylediklerimi duymuş olması da umurumda değil. Bana açılmasını sağlayacağını düşünseydim çatılardan ona ne kadar değer verdiğimi haykırırdım. İlk görüşte aşka ya da birini tanımadan önce sevmeye hiç inanmamıştım ama ona karşı hissettiklerim inkâr edilemez.

"Neyin var?" Salvatore'un sesi alçak bir gûmbürtüye dönüşüyor ve içimi sarstığını hissettiğimde ürperiyorum.

"Wasted Bastards." Trevor telefonunu çıkardı ve bir şeyi teyit etmek istercesine ekrana baktı. "Başkan'ı ziyaretinizden sonra korktular. Görünüşe göre envanterlerini taşıyorlar. Şimdi."

"Uyuşturucu mu?" diye soruyorum. Cevap olarak Salvatore elini omurgamda aşağı yukarı gezdiriyor ve ayak parmaklarıma kadar ürperiyorum. Sorarken bile bunun uyuşturucu olmadığını biliyorum.

Salvatore'un bana söyledikleri doğruysa hayır.

Kızlar. Yoksa neden korkup Bonanno ailesinden bir şey saklamaya çalışsınlar ki? Ve başka neden bu korkunç his zihnimin arkasını tırmalıyor olsun.

Salvatore bu işi halledecek, bunu biliyorum. Ben de onunla gitmeliyim.

BÖLÜM 20

SALVATORE

"Kesinlikle hayır." Sırtım Arabelle'e dönük ve onunla konuşurken arkamı dönme zahmetine bile girmiyorum. Az önce bana sorduğu şey uzun zamandır birinin bana sorduğu en aptalca ve cevap vermeye bile değmezdi. Babasıyla yüzleşmek için benimle gelmek istiyor ve bu delilik.

"Neden olmasın? Onu en iyi ben tanırım! Onu geri adım attırabilirim. Trevor'a kendin söyledin, o tehlikeli biri. Onu daha az tehlikeli yapabilirim." Kolumdan tutup beni çekti ve ona bakmamı sağlamaya çalıştı.

Yavaşça dönüyorum ve gördüğüm şey neredeyse kalbimi parçalıyor. Airy'nin gözlerinde yaşlar var ama onları tutmaya çalışıyor. Tüm vücudu duygularını belli etmemeye çalışmanın verdiği eforla titriyor gibi görünüyor. Bunu anlıyorum, ben de gençken duygularımı göstermeme izin verilmezdi.

Onun için bundan nefret ediyorum.

Ama bu onun tehlikeli bir duruma girmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor. Onu güvende tutabilecekken değil. Tek istediğim ona sahip olmakken olmaz.

"Dinle," diyorum, onu kendime çekerek ve kollarımı ona dolayarak. "Seni korumak için bunu yapmak zorundayım. Diğer kızları korumak için. Baban kaç kişiyi incitti bilmiyorum ama ben burada durup onun başkalarını incitmesine izin vermeyeceğim, bunu anlıyor musun? Ve seni de incinebileceğin bir pozisyona sokmayacağımdan eminim. Başına kötü bir şey gelirse ben bile dayanamam."

Burnunu çekiyor ve yüzünü göğsüme yapııştırıyor ama cevap vermiyor.

"Burada söylemene ihtiyacım var," diye devam ediyorum, elimi boynuna götürüp biraz sıkmadan önce başının arkasını okşuyorum. "Sen benim için en önemli şeysin, bu yüzden seni güvende tutmak zorundayım. Kendini seni koruyamayacağım bir duruma sokma."

Söylediklerime inanamıyorum. Onun hakkında böyle hissetmek benim için delilik, özellikle de onunla yeni tanışmışken, ama elimde değil. Kelimeler dudaklarımdan çok kolay dökülüyor ve artık onları geri alamayacağımı biliyorum.

"Tamam." Sesi boğuk çıkıyor ama benimle aynı fikirde olması beni rahatlatıyor. Airy'yi korumak zorundayım ve eğer babasının yaptığı şeyi yapmasını engelleyebileceksem, o zaman onun için endişelenemem. Hem ona göz kulak olmak hem de babasını durdurmak benim için çok zor olurdu.

"Teşekkür ederim," diyorum ve onu öpebilmek için geri çekiliyorum. Dudakları tuzlu ve yanaklarından süzülen yaşları siliyorum. "Burada kalacaksın, tamam mı? Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

"Onu öldürecek misin?" Sesi titriyor ve ona söyleyeceğim şeyden nefret ediyorum. Yine de gerçeği bilmeli, babasını hayatta tutmanın ve aynı zamanda onu korumanın bir yolu yok.

"İş o noktaya gelirse yaparım," diyorum. Bu tamamen doğru değil ama tamamen yalan da değil. Bu karşılaşmadan sadece birimizin kurtulmasını planlıyorum ve o kişi ben olacağım.

"Dikkatli ol." Beni sertçe sıkıyor ve elimi sırtının üst kısmına koyarak bir an duraklıyorum.

Airy'ye onu korumayı neden bu kadar çok istediğime dair gerçeği söylemenin ona herhangi bir şekilde yardımcı olacağını düşünseydim, bunu yapardım. Geçmişteki meselelerle ilgili sorun, onları دشمنin kimseye bir faydası olmamasıdır. Tek yaptığı geçmişteki acıları canlandırmak ve onları hayata döndürmek.

Uzun zaman önce iyileştiğini düşündüğünüz yaralar bile kolayca yeniden açılabilir. İnsanlara güvenmek konusunda tamamen isteksiz olmadığınız sürece bir daha asla incinmeyeceğinizden emin olmanın bir yolu yoktur. Ben de uzun zamandır bunu yapıyorum.

Airy'ye kadar.

Kalbimi ve geçmişteki acılarımı korudum, onları yüzeye çıkaracak ve bana o acıyı tekrar hissettirecek hiçbir şey olmadığından emin oldum. Sonra Airy geldi ve sanki sonunda yeniden nefes alabildim.

Aynı zamanda, bana nefes aldırın ve kendim gibi hissettiren tek şey de tehlikeydi. Onu korumak zorundayım. Kendilerini koruyacak kimsesi olmayan herkesin iyiliği için Airy'nin güvende olduğundan emin olmalıyım.

Babasının incittiği kadınlar için.

Benim dünyamda, kadınlar sadece bir şey için iyidir. Ama Airy öyle değil.

Ve kız kardeşimi değil. Küçükken onu kurtaramadım ama Airy'yi kurtaracağım, bu babasını öldürmek zorunda kalacağım anlamına gelse bile.

Onu içeri kilitlediğimde **bir** iry bana bakıyor. Ayrılmadan önce onu kendime çekip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Vücudumda eriyor, uzanıp parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Beni burada tutmasına izin vermek istiyorum ama onu gerçekten elimde tutmak için bir şansım olacaksa gitmem gerektiğini de biliyorum.

Babasından kurtulmalıyım.

"Lütfen gitme," diye fısıldıyor, dudakları sertçe benimkilere yapışmış. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Seviyorum." Kalçalarını kavrayarak, bir şekilde onu kendimden biraz uzaklaştırmayı başarıyorum. "Yapmak zorundayım yoksa güvende olmayacaksın." Artık sadece onu güvende tutmak istemediğimi, diğer kadınları da güvende tutmam gerektiğini biliyor. Babası bir tehdit ve ondan kurtulmanın tek yolu daha fazla insana zarar vermemesini sağlamak.

"Trevor benimle geliyor," diyorum ona, soru sormasına fırsat vermeden. "Senin burada kalmanı istiyorum."

Bu büyük bir risk ve Airy ile konuşurken bile Trevor'ın arkamdan duyuyorum. Büyük bir hata yaptığımı düşünüyor ve belki de ben

ama Şu anda yapabileceğim tek Şey bu. Airy'nin ona g vendiğimi ve sadece benim değil, onun da benimle olduğunu bilmesini istiyorum.

O benim olmasına rağmen. Ondan asla vazgeçmeyeceğim.

Bir an için benimle tartiŐacađını düşünüyorum. Gözlerinde bir itaatsizlik pariltısı var ve Şu anda onunla evde kalmayı ve bunu ondan s k p atmayı her Şeyden çok istiyorum. Benim tatlı Airy'min ona güçlü bir Şekilde davranacak birine ihtiya ı var ve ben bu iş için en uygun kiŐiyim.

Bu iş için tek adam benim.

"Dikkatli ol," diyor ve ben de başımı sallayarak onu bir kez daha öpüyorum.

Dudaklarım onunkilere her dokunduğunda, vücudum alev alacakmış gibi hissediyorum. Daha önce bir insan için hiç bu kadar arzu duymamıŐtım, onu sahip olmak için her Şeyi yapabilecek kadar çok istememiŐtım. Airy  zel biri ve onun bana ait olması hâlâ aklımı başımdan alıyor.

Kapıyı kapatıyorum ve kilitlediğini duyana kadar bekliyorum. Burada güvende olacağından eminim. Aslında, daha güvende olabileceği başka bir yer düŐünemiyorum. Kalmak istemeyebilir ama ben en iyisinin ne olduğunu biliyorum.

Bu da öğrenmesi gereken bir Şey.

"Büyük bir hata yapıyorsun," diyor Trevor, beni asansöre kadar takip etmek için dönerek. "Sen babasını öldürmeye giderken onun mutlu bir Şekilde evde oturacağını da nereden çıkardın? O bir kadın Salvatore ve böyle zamanlarda biraz dengesiz olmaya meyillidirler."

" yle mi?" AŞağı inmemiz için düğmeye basıyorum ve asansöre binene kadar bir daha konuŐmuyorum. "Babaları onları onunki gibi satmaya hazır kaç kadın tanıyor sun? Babası daha da zengin olmak için amını satmaya razı olan kaç kadın tanıyor sun?"

Trevor cevap vermiyor. Asansör yolculuğu sessiz geçiyor ama eminim ikimiz de az önce söylediklerim hakkında derin derin düŐünüyoruz. Arabelle farklı. O  zel biri. Onu çok az tanıyor olsam da, onu gördüğüm andan itibaren benim olması gerektiğini biliyordum.

Onunla ilgili her Şey benim için m kemmek ve eğer onu elimde tutabilmek için öldürmem gerekiyorsa, bunu yapmaktan büyük mutluluk duyarım.

Trevor'ın Airy hakkında konuşmaya devam bekliyorum ama arabaya binerken sessiz kalıyor. Trevor telefonunu çıkarıyor ve konuşmadan önce ekrana dokunuyor. "Görünüşe göre kızları 91. karayolundaki eski bir depoda saklıyorlar. Şimdiden birkaç iyilik istedim, yani şu anda oraya giden tek kişi biz olmayacağız."

"O zaman biz de oraya gidiyoruz." Airy'nin yüzünü zihnimden uzaklaştırarak o yöne doğru sürüyorum. Yol boyunca oturup onu düşünmeyi ne kadar istesem de, kafamı oyuna verdiğimden emin olmam gerekiyor. Bundan tek parça halinde kurtulmamın tek yolu bu.

BÖLÜM 21

SALVATORE

Depo genellikle terk edilmiş görünüyor. Yoldan geride duruyor, etrafı yabani otlarla çevrili, ona giden yol birden fazla yerden çatlamış ve kırılmış. Önünden o kadar çok geçtim ki, artık pencereden bile zor fark ettiğim bir işaretten başka bir şey değil.

Ama bugün farklı.

Deponun önünden geçerken dışarıda park etmiş tek bir kişi ya da araç görmediğiniz diğer günlerin aksine, bugün şehre lanet olası bir sirk gelmiş gibi görünüyor. Camları siyaha boyanmış bir dizi devasa kamyonet deponun önüne yanaşmış durumda.

Yan tarafta şehirdeki en güzel ve en yeni bisikletlerden bazıları var ve kime ait olduklarını hemen anlıyorum.

Wasted Bastards, insanların onlara daha fazla saygı duyması ve hak ettiklerini düşündükleri yeri onlara vermeleri anlamına geliyorsa, paralarının üzerinde dolaşmaktan korkmuyorlar. Bu pislikler her şeyi gösteriş için yapıyor ve motosikletlerini ön tarafa park etmiş halde görmek beni öfkeliyor.

"İşte burası," diye mırıldanıyor Trevor, telefonunu cebine geri koyuyor ve kontrol etmek için silahını çıkarıyor.

Park etmek için en iyi yeri ararken yavaşça ilerliyorum. Burada tonlarca bisiklet ve kamyonet olmasına rağmen henüz tek bir gerçek insan bile görmedim. Bu da demek oluyor ki hepsi içeride envanteri taşımaya hazırlanıyor.

Kızlar.

Onları düşünmek için kendime fırsat vermiyorum. Şu anda onları kurtarmam gerektiğini biliyorum ama onlar hakkında endişelenmek ve nasıl olduklarını merak etmek bunu daha hızlı yapmama yardımcı olmayacak. Otoparkın arka tarafına, büyük bir ağacın altına park ediyoruz ve bir süre oturuyoruz.

"Bak." Trevor işaret ediyor ve gözlerim depoya doğru kayıyor, ama hala bir hareketlilik yok. Ancak ana yoldan gelirken, yarım bir

bir düzine başka siyah araba. Hepsi sessizce yanımdaki noktalara kayıyor ve ben rahatladığımı hissediyorum.

Her ne kadar oraya silahla girip Axle'ı tüm ekibinin önünde dize getirmeyi çok istesem de, savaşmadan bunun olmasına asla izin vermez. Kendi adamlarımızın yanımda olması, oradan tek parça halinde çıkma şansımızın olmasını sağlamanın en iyi yolu.

Marcelo arabamıza doğru yürüdü ve parmaklarını camıma vurdu.

"Altı araba. Sanırım herkes bu kadar. İçeri girmeden önce onlarla konuşmak ister misin?" Önce binaya, sonra kardeşime bakarken Trevor'ın sesi arabamızı dolduruyor.

Ona başımı sallıyorum, sonra dönüp pencereden kardeşimle göz göze geliyorum. Yüzü asık ve gergin, elini silahının kabzasına dayamış. Kapının koluna uzandığımı görünce bana biraz yer açmak için geri çekiliyor.

"Lütfen bana Arabelle'i evinde yalnız bırakmadığını söyle," diyor ve elini omzundan silkiyorum. "Lanet olsun, sen aklını kaçırmışsın, bunu biliyor musun? Arabelle polisleri aradığında ve sen de tutuklanmak için evine geldiğinde ne yapacaksın?"

"Yapmayacak," diyorum ona. Bu konuda inanılmaz derecede kendime güveniyorum, sanki Airy'nin beni ele vermesine imkân yokmuş gibi. Bu mantıklı gelmiyor, özellikle de ikimizin de nasıl hissettiğine dahil olmayan biri için, ama bunu kesinlikle biliyorum. Airy bana ait ve benimle olmak istiyor. Bunu tehlikeye atacak aptalca bir şey yapmaz.

Marcelo ve Trevor göz göze geliyorlar ve ben kardeşimi omzundan iterek yoldan çekiyorum. "Sikimi nereye soktuğum konusunda endişelenmeyi bırak," diyorum ona.

"Sikini nereye soktuğun umurumda değil," diye karşılık veriyor. "Ben sadece onun ne yapacağı konusunda endişeleniyorum. İstersen onu sik, ama seni sikmesine izin verme."

Bir grup erkeğin hepsi araçlarından inmiş ve hiçbir şey söylemeden konuşmamızı izliyorlar. Çoğu ailedendir ve ailenin yöneticileriyle dalga geçilmeyeceğini çok iyi bilirler. Marcelo

Her zaman aynı fikirde olmasak da bu aile bize ait ve herkes işleri yoluna koymaya çalışırken bizi engellemeye çalışmaması gerektiğini çok iyi biliyor.

"Dinle," diyorum ellerimi birbirine vurup ovuşturarak. "Mitchell içeride küçük pislik çetesiyle birlikte sattıkları bazı kızları taşımaya hazırlanıyor."

Adamlardan biri sertçe kaşlarını çatıyor, gözleri kararıyor. Vito. Kuzenim ve tanıdığım en büyük ve en öfkeli adamlardan biri. Ta ki konu kızına gelene kadar. Karısı doğum yaparken öldü ve Vito bir daha evlenmedi. Küçük Shelly şimdi iki yaşında ve ben Vito'nun ne kadar büyük ve sert olsa da onu incitecek bir şey yapmayacağını biliyorum.

Birinin ona ulaşmaya çalıştığı düşüncesi muhtemelen içini parçalıyordur, tıpkı benim Airy'ye zarar vermeye çalışan birinin düşüncesine dayanamadığım gibi.

Bu bok kişisel.

"Hepsini öldürün. Burada bir Wasted Bastard görürseniz, beynine bir kurşun sıkın. Eğer buradalarsa, suç ortağıdırılar. Bu kadınlara zarar verilmesine yardım ediyorlar ve bu ailemizin izin vereceği bir şey değil, mı?"

Marcelo omzuma dokunuyor ve ucundaki küçük sincabı işaret ediyor. Ona baktığımızı görüyor ve sertçe yutkunuyor.

"Peki ya gelirimiz? Wasted Bastards uyuşturucu ve silah taşımamıza izin vermeleri için bize çok para ödüyor." Sesi stresten gergin ve konuşurken ben ve kardeşimin arasında gergin görünüyor.

Marcelo ben cevap veremedi, "Var," diye tersledi, "ama para konusunda endişelenmene gerek yok. Güven bana, Salvatore ve ben her şeyi kontrol altına aldık. Sadece bunu bitir. Bitir onları."

"Hiçbirini canlı bırakmayın," diyorum. "Axle hariç. O benim."

Adamların hepsi mırıldanıyor ve kimsenin benimle tartışmayacağını anlayınca onlara kısa bir baş selamı veriyorum, elim silahımın kabzasına dolanıyor. "Hadi gidelim."

Büyük bir grup olarak hareket ediyoruz, otoparkı geçip binaya doğru ilerlerken hepimiz birbirimizi kollayarak ilerliyoruz. Piçlerden herhangi biri şu anda pencerelerden dışarı bakacak olsa geldiğimizi görürdü.

Ama içimden bir ses bunu yapmayacaklarını söylüyor. Biz gelmeden önce hızlı hareket etme konusunda o kadar endişeliler ki pencereden dışarı bakıp geldiğimizi göremiyorlar.

"Yarınız arka tarafa dolaşın," diyorum ve adamlardan bazıları deponun arka tarafına doğru hızla ilerliyor.

Kalbim göğsümde sabit bir gümbürtüyle atıyor. Eminim ki bazı insanlar yaptığımız şeyden o kadar heyecan duyacak ki doğru düzgün düşünemeyecek ya da hareket edemeyecekler ama ben buna hazırım. İnsanları öldürmek beni rahatsız etmiyor, özellikle de onları başka birinin güvenliği için öldürdüğümü biliyorsam.

Airy için.

Ana kapının önünde durduğumuzda Marcelo sağımda, Trevor da solumda. Vito arka tarafta bir grup oluşturdu ve kapıdan ilk girecek olanın o olacağından hiç şüphem yok, gördüğü tüm piçleri indirmeye hazır.

"Şimdi," diyorum, sonra kolu çevirip kapıyı açıyorum.

Hızlıca hareket edip binaya giriyoruz, hepimiz etrafımızda nöbetçi var mı diye bakıyoruz. Yan tarafta bir tane var ama Marcelo yardım isteyemeden onun işini bitiriyor.

Piçlerin deponun önünde daha fazla adam bırakmamış olması, bana bela aramaktan çok kızları taşımaktan endişe ettiklerini gösteriyor. Kaç kişi olduklarını merak ediyorum. Airy'ye dönebilmek için bu işi ne kadar çabuk halledebileceğimizi merak ediyorum.

Bir koridora ulaşıyoruz. "Ayrılın," diye fısıldıyorum, farklı kapıları işaret ederek. Koridorun sonunda bir ses mırıltısı duyduğumu sanıyorum ve o yöne doğru ilerliyorum, Marcelo da peşimden geliyor.

İkimiz yaptığımız her şeyde her zaman aynı fikirde olmayabiliriz ama her zaman birbirimizin yanındayız. Şu anda kardeşimden başka yanımda olmasını tercih edeceğim kimse yok. Bu benim için kişisel bir mesele ve ikimiz bu konu hakkında konuşmamış olsak da onun için de kişisel olduğunu biliyorum.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyor, sesi kulağımda yankılanıyor. Bir dizi çift kapıya ulaştık ve hemen dışında durduk, ikimiz de

İçeride olabilecek sesleri dinlemek için kulaklarını.

Arkamızda, adamlarımızın odadan odaya geçtiğini duyabiliyorum. Kimseyi bulamamış olmalılar, çünkü hiç silah sesi duymuyorum. Bağırış çağırış yok. Hiçbir şey duymuyorum.

İstediğimiz herkes bu ana odada, bunu biliyorum. Burası deponun merkezi ve muhtemelen burası kullanımdayken tüm ekipmanların kurulduğu yer. Bu da büyük bir açık alan olacağı anlamına geliyor, elinizde sakinizle yakalanmak için yanlış bir yer. Gözlerimi kapatarak bir an için nasıl bir yere girdiğimizi hayal etmeye çalışıyorum ama bu imkânsız.

Bu kapının diğer tarafında neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim bunu durdurmak için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerektiği.

Derin bir nefes alıp kapıyı iterek açıyorum.

BÖLÜM 22

ARABELLE

Zihnim durmadan yarışıyor.

Tek düşünebildiğim Salvatore'a bir şey olursa ne yapacağım. Onun için endişelenmemem gerektiğini biliyorum, sadece babama zarar vermek isteyen kötü bir adam olduğu için değil, aynı zamanda beni *kaçırdığı* için de, ama elimde değil.

Bana tek parça halinde dönmesini istiyorum. Babamın iyi olmasını istediğimden daha çok, Salvatore'un bundan sağ çıkacağını bilmeye ihtiyacım var.

Oturma odasının sonuna geldiğimde tekrar arkamı dönüyorum, onu beklerken yürümeye ve volta atmaya devam etmeye hazırım, ama sonra mutfak tezgahının üzerinde daha önce fark etmediğim bir şey görüyorum. Köşedeki kağıt yığınının altında gümüş ve parlak bir şeyin izini görüyorum.

Anahtar gibi.

Adrenalin damarlarımda pompalanıyor, odanın diğer ucuna koşup anahtarı alıyorum, kâğıtları kenara itiyorum ki yığının altından çıkarabileyim. Kağıtlar yere düşüyor ama umurumda değil ve onları almak için durmuyorum.

Anahtar avucumun içinde ağır ağır duruyor. Bir arabaya ait olduğu gerçeğinden başka neye ait olduğundan emin değilim. Bir kez kaldırıp ellerimde çeviriyorum, düşünüyorum.

Salvatore'un nereye kaçtığından tam olarak emin değilim. Babamın kızları tutabileceği bir yerde olmalı, eğer babamın gerçekten yaptığı buysa. Babamın gerçekten kadın satma işine bulaştığı düşüncesi midemi bulandırıyor ve bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum.

Burada durup midemin bulanması hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyecek. Hayır, iyice düşünmeli ve babamın bu kadınları nerede tutuyor olabileceğini bulmaya çalışmalıyım. Bunu çözebilirsem oraya gidebilirim.

Salvatore'un benim bu işe karışmamı istemediğini biliyorum ama bu konuda başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum. Sadece babamın bir daha kimseye zarar veremeyeceğinden emin olmak için değil, aynı zamanda Salvatore'un iyi olduğundan emin olmak için de orada olmalıyım.

"Düşün, Airy," diye fısıldıyorum kendime, anahtarı elimde sertçe sıkarken. Avucumun derisini kesiyor ve acının tadını çıkararak bir nefes çekiyorum. Sanki beynimi biraz keskinleştiriyor, bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünmemi kolaylaştırıyor.

"Onları evin yakınında tutmazdı," diyorum ön kapıya doğru yürürken. Parmaklarım kilitlerin yanında tereddüt ediyor ama sonra hızla hareket ettirip elimi kapı koluna koyuyorum.

"Onun çok iş yaptığı bir yerde olmazlar." Kapı kolu dokunuşumla kolayca dönüyor ve kapı açılırken nefesimi tutuyorum. Şu anda berbat bir karar verdiğimi düşünüyorum ama kendimi durduramıyorum. Ne yaparsam yapayım bu olacakmış gibi hissediyorum.

Salvatore'a gidiyorum.

"Sessiz bir yer. Yolun dışında. Belki de satın aldığı ve daha sonra hiç kullanmadığı bir yer." Gözlerimi kapatarak masasında tuttuğu mülk listesini hayal etmeye çalışıyorum. Listeye defalarca baktım, mülklerin hepsinin bana değil kulübe ait olduğunu çok iyi biliyordum.

"Lanet olası depo." Bu bana sertçe çarpıyor ve kapıdan içeri süzülüp arkamdan sessizce kapatıyorum. "Onları lanet olası depoda tutuyor."

Nereden bildiğimi ya da haklı olup olmadığımı bilmiyorum ama öylece durup görmeyi beklemeyeceğimden eminim. Şimdi daha hızlı hareket ediyorum çünkü ne yapmam gerektiğini biliyorum, asansör düğmesine basıyorum. O kadar yavaş iniyor ki, asansörün acele etmesini isterken ağırlığımı bir o yana bir bu yana kaydırarak biraz dans ediyorum.

"Bunu durdurmalıyım," diyorum asansörden aceleyle çıkarken. Bir kez daha elimdeki anahtara bakıyorum. Range Rover.

Gözlerim benden yaklaşık yirmi metre uzakta park edilmiş yepyeni bir Range Rover'a kilitleniyor. Salvatore'un ne yaptığımı öğrendiğinde çok kızacağını bilsem de, yine de ona doğru yürüyorum, açıyorum ve kendimle konuşmaya çalışmadan sürücü koltuğuna geçiyorum.

"Ona gitmeliyim," diyorum ve iten içe babamdan bahsetmediğimi biliyorum.

Beni kaçıran adamdan bahsediyorum. Beni hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu eden adam. Kim olduğumu gerçekten gören ve gördüklerinden hoşlanan ilk adam.

şu anda gitmem gereken adam o. Bu delilik ve bunu biliyorum.

Keşke Tori'yle konuşup ona ne yaptığımı syleyebilseydim ama biliyorum ki ıldırırdı. şimdi onu duyabiliyorum, gitmemem için yalvarıyor, beyin krizi geçirmem için yalvarıyor.

Yine de komik. Hayatımda ilk kez, kesinlikle doğru şeyi yaptığımı hissediyorum. Pek çok insan bana deli olduğumu ve büyük bir hata yaptığımı söyleyebilir ama ben öyle olmadığımı biliyorum. Salvatore'a gitmeliyim.

Nefes almak gibi. Nefes almak için nasıl havayı içime çekmem gerekiyorsa, bu adama gitmek zorundayım.

Yola çıkıp gaza basarken aklımdan geçen son düşünce bu.

Savaş atına ulaştığımda sakinleşmiştim ama içeride beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Deri direksiyonu sıkıca kavrayarak, diğer siyah arabaların oluşturduğu uzun bir sıraya park ediyorum ve ellerimi gergin bir şekilde kot pantolonuma sürterek iniyorum.

Belki de bu kötü bir fikirdi. Buraya gelerek gerçekten sııp batırımış olabilirdim ama öyle olduğunu sanmıyorum. Hâlâ buraya, Salvatore'a ekildiğimi hissediyorum ve şphelerimi zihnimden uzaklaştırıp otoparkta hızla koşuyorum.

n kapı açık ve Salvatore'a seslenme dürtüsüyle savaşarak aralıktan içeri szlyorum. Burada olduğumu bilmesini istiyorum, sadece beni görmesi için değil, aynı zamanda beni kendine çekip güvende tutması için. Kulağa aptalca geldiğine eminim ama kendimi yeniden güvende hissetmemin tek yolu onun kollarında olmak.

"Alo?" Sesleniyorum, sesim o kadar kısık ki beni duyabilmesinin tek yolu duruyor olması. Sessizlik karşılıyor beni, kulaklarımı acıtacak kadar yüksek bir sesle.

Ama sonra bir şey duyduğumu sandım. Koridorun sonunda insanlar var ve ben nereye gittiğime pek dikkat etmeden daha hızlı hareket ediyorum. Elimin ucu

Ayak parmağım bir şeye takılıyor ve ileri doğru uçuyorum, düşüşümü engellemek için ellerimi önüme atıyorum.

Yere çarptığımda zemin sertti ama aynı zamanda ıslaktı ve inleyerek yuvarlandım.

"Bu da neydi böyle?" Diye soruyorum, sonra gözlerim koridorda ne olduğuna takılıyor. Birinin bacağına takıldım. Cesedin etrafında kan birikiyor ve ben de kana bulanmış durumdayım. Cesetten uzaklaşıyorum, gözlerim dehşetle irileşiyor, cesetle arama mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışıyorum.

Midem bulanıyor ve kusacağımdan eminim. Yuvarlanıyorum, kendimi sakinleştirmek için derin nefesler almaya çalışıyorum. Karnım daha sert dönüyor ve gözlerimi kapatıp etrafımdaki şeyleri görmemi engelliyorum.

Her yere kusmayacağımdan daha emin olduğumda, yavaşça dönüyorum ve kendimi yerden kaldırmaya hazırlanıyorum.

Bunu yaparken kanın içinde kayıyorum ve daha fazlası kollarıma bulaşıyor. Boğazımdan bir çığlık yükselmekle tehdit ediyor ama onu geri bastırıyorum. Buradan kaçabilirim ama önce yapmam gereken bir şey var. Kulağa çılgınca gelse de, o kişinin yüzünü görmek istiyorum. Kim olduğunu bilmek zorundayım.

Her ne kadar beni öldürse de, kendimi adamın yüzüne bakmaya zorlamadan önce derin bir nefes alarak ilerliyorum. Silahla vurulduğu için kocaman bir delik var ama Salvatore olmadığını anlayamayacağım kadar da berbat değil.

Bu adamı daha önce babamla birlikte gördüğüme eminim. Öldüğü için biraz kötü hissetsem de, sevdiğim adam olmadığı için mutluyum.

Salvatore'u sevdiğimin farkına varmak beni çok etkiliyor ve nefesimi içime çekerek kendimi ayağa kaldırıyorum. Başım dönüyor ve dengem bozuluyor ama yine de koridorda koşuyorum, ellerim denge için vücudumdan uzanıyor.

Ona ulaşmalıyım.

BÖLÜM 23

SALVATORE

Bir xle önümde diz çökmüş, yüzünü meydan okurcasına kaldırmış bana bakıyor. Düşmanın ayakları dibinde sinecek bir adam değil ve onu yerde tutan şeyin sadece Marcelo'nun omzundaki eli olduğunu biliyorum.

Hâlâ beni öldürmek istiyor. Tüm adamlarını öldürmemize ve depoyu kan gölüne çevirmemize rağmen, bu işten sıyrılmaya çalışmaktan memnun değil. Adamdan ne bir özür, ne bir pazarlık, hiçbir şey gelmedi.

Ona bir faydası olacağından değil. İkimiz de bu karşılaşmadan sağ çıkamayacağını biliyoruz, ama yine de onunla konuşmak için biraz zamanım olsun istiyorum.

"Onunla oynamayı bırak," diye homurdanıyor Marcelo. Parmakları Axle'ın omzuna sertçe saplanıyor. Diğer elinde ise adamın şakağına dayadığı silahı var.

Axle şu anda beni öldürmek için ne kadar özgür olmak isterse istesin hiçbir yere gitmiyor. Ona bu şansı vermeyeceğim, kardeşim de öyle.

"Neden kızlar?" Kardeşimi görmezden gelerek önümdeki adama soruyorum. "Silahların ve uyuşturucun vardı ve bunlardan para kazanıyordun, peki neden kızlar? İstedğin her şeyi yapabilecek kadar paran varken neden şansını zorluyorsun?"

Bana sırtıyor, ağzının kenarında onu yere düşürmek için yumrukladığım yerden biraz kan var. "Çünkü artık senin hükmün altında yaşamayacaktık, pislik. Kirli Şeytanlar ve Zıyan Olmuş Piçler bu kasabayı birlikte yöneteceklerdi. Sensiz."

Gözlerimi devirmeden edemiyorum. Bu şerefsizin elinde gerçekten iyi bir şey vardı ve arkadaşlarıyla birlikte nasıl yöneteceklerini bulma ihtimaline karşı her şeyi bir kenara atmaya karar verdi.

"Ya Arabelle?" Onun adını söylediğimde boğazım düğümleniyor. "Sırf Arden için işler yolunda gitsin diye onu en yüksek teklifi verene satmaya razı mıydın?"

Alay ediyor ve dönüyor, yere köpüklü kan tükürüyor. Bir an için bana cevap vermeyeceğini düşünüyorum ama sonra bana dönüyor, gözleri öfke dolu.

"Kadınlar hiçbir işe yaramaz," diye tükürüyor bana. "Tek işe yaradıkları şey bacaklarının arasındır ve benim kızım da farklı değil. Kulübü asla yönetemez. Değeri olan hiçbir erkek bir kadının her şeyi kontrol etmeye çalışmasını dinlemez. Ondan kurtulmak zorundaydım, böylece kardeşinin yönetme zamanı geldiğinde ayak bağı olmayacaktı. Anlıyorsunuzdur."

"Bilmiyorum." Önünde çömelip sakızıyla çenesini eğerek tekrar bana bakmasını sağlıyorum. "Bunu zerre kadar anlamıyorum göt herif, çünkü sen ve ben birbirimize hiç benzemiyoruz. Neden bana kızının ne kadar işe yaramaz olduğunu bir kez daha anlatmaya çalışmıyorsun, çünkü sana katılmıyorum."

"Zayıfsın." Ayağa kalkmaya çabalıyor ve ben Marcelo'ya başımı sallıyorum, o da kalkmasına izin veriyor. İkimiz birlikte ayakta duruyoruz, birbirimize bakıyoruz. Zor nefes alıyor, bana bakarken göğsü hızla inip kalkıyor.

"Kadınların ne kadar şeytani olduklarını, sizden ne kadar güç emebileceklerini bilemezsiniz. Onlarla başa çıkmanın ve her zaman kontrolün sizde olduğundan emin olmanın tek yolu onları ezip geçmektir. Onların herhangi bir güç kazanmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olmalısınız."

Arkasındaki hareket gözüme çarpıyor ama önümdeki adama bakmıyorum. Eğer bir sorun varsa adamlarımdan biri ilgilenecektir. Şu anda Axle'ı halletmem gerekiyor.

"Onun ne kadar özel olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diyorum ona.

"O bir amcık. Hepsi bu kadar. Hepsi bu kadar. Onu mu istiyorsun? Bul onu ve kendine sakla, pislik."

"Yapacağım." Öne doğru eğilip alnımı onunkine bastırıyorum. "Onu buldum, seni piç kurusu ve gitmesine asla izin vermeyeceğim." Sözlerim sadece onun içindi ama istediğimden daha yüksek sesle konuştum ve odada yankılandılar.

Gerçi onları duymak için hayatta kalan tek kişi benim adamlarım. Birkaçımız burada Axle ile birlikteyiz, ailemin geri kalanı kadınlarla ilgileniyor ve ciddi şekilde yaralanmadıklarından emin oluyor.

Ama burada az önce söylediklerimi duyacak başka kimse olmaması gerekirken, odanın arkasından bir nefes sesi geliyor ve gözlerim yukarı kayıyor.

Arabelle orada duruyor, gözleri bana kilitlenmiş. Yüzü solgun ve az önce duydukları karşısında dehşete düşmüş görünüyor ama benim baktığım onun yüzü değil.

Her yeri kan içinde. Kollarında, gövdesinde, bacaklarında. Pantolonuna bulaşmış, onu karartmış ve tenine yapışmasına neden olmuş. Midem bulanıyor ve Axle'dan uzaklaşıyorum, panik dalgalar halinde üzerime çöküyor.

Onun burada ne işi var? Ve en önemlisi, ona ne oldu?

"Airy?" Ona doğru aceleyle koşarak soruyorum. Eğer ona korkunç bir şey olduysa ne yapacağımı bilmiyorum. Gerçekten zarar görürse kendimle yaşayamayacağımdan eminim. "Airy, iyi misin?"

"Salvatore!" Koşmaya başladı ve kendini kollarıma attı. Hiç düşünmeden onu olabildiğince sıkıyorum, sonra da ona bakabilmek için kendimden uzaklaştırıyorum. "Yaralandın mı? Ne oldu?"

Başını sallıyor ve bana tekrar sarılıyor. "Ben . Ben iyiyim."

Başının üstünü öpüyorum ve sonra dönüp babasına bakıyorum. Sanki ikimizi de yakıp kül etmek istiyormuş gibi bize bakıyor. Elleri yanında yumruk olmuş, kardeşimin onu hâlâ kontrol altında tuttuğundan emin olmak için Marcelo'ya bakıyorum.

Öyle. Axle istediği kadar kızabilir ama Airy'ye zarar vermeyecek. Ona izin vermeyeceğim.

"Bu da ne böyle?" Mitchell kelimeleri ikimize doğru tükürüyor. "Burada ne haltlar dönüyor?"

"Ne yapıyorsun baba?" Arabelle kolumun altından sıyrılıp babasına doğru yürüyor. Gözlerinde yaşlar var ama sesi tahmin edebileceğimden daha güçlü. "Kızları mı satıyorsun? *Beni mi* satıyorsun?"

Ona ters ters bakar. "Sen sadece bacaklarının arasındakine değersin, Arabelle. Kardeşine bakılacağından emin olmak için seni satmak zorunda kaldım."

Airy ondan bir adım geri çekiliyor ve ben de onu belinden tutup kendime çekiyorum. "Sorun yok," diye mırıldandım kulağına. "Bırak onu ben halledeyim."

Başını sallıyor ve bir an sonra silahımı tuttuğunu hissediyorum. Silahı elimden alıyor, ne yapacağından tam olarak emin değilmiş gibi elinde tutuyor.

"Airy, bırak ben yapayım," diyorum ama başını bir kez sallıyor ve bana bakmayı reddediyor.

Babası öne çıkar. "Sende o taşaklar yok," diye alay ediyor ona. Kız silahı kaldırdığında, babası ona doğru yürüyor ve alnını sertçe metale bastırıyor. "Yap şunu. Yapmayacaksın."

Eli titriyor ve küçük bir inilti çıkarıyor ama tetiği çekmiyor. Onu çok uzun zamandır tanımıyor olsam da, elinden vücuduna doğru yayılan titremeyi görüyorum ve tetiği çekemeyeceğini biliyorum.

İstiyor elbette ama istemek ve bunu gerçekten yapmak tamamen farklı şeyler. Bütün gün isteyebilir ama bu ona kendi babasının gözlerinin içine bakıp onu öldürmek için ihtiyaç duyduğu gücü ve cesareti vermeyecektir.

Ama bu yüzden bana sahip. Arabelle'i güvende tutmak ve benim kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Ne olursa olsun ya da ne yapmamı isterse istesin, onun için oradayım.

Onun için herkesi öldürürüm.

Gözlerinin içine bakacağım ve onları öldürme sebepimin sevdiğim kadını güvende tutabilmek olduğunu söyleyeceğim.

Elim onun elinin etrafına dolanıyor ve nefesi kesiliyor, bana bakıyor. Mümkün olduğunca nazik bir şekilde silahı ondan çekiyorum. Bir an için silahı tutuyor, belli ki henüz bırakmaya tam olarak istekli değil.

"Airy," diyorum, sesim sadece ona hitap edecek kadar alçak, "silahı bana ver. Bunu yapacak kişi sen olmayacaksın."

Başını sallıyor, silahı bırakıyor ve göğsüme doğru dönüyor. Sol kolumu ona dolayarak onu kendime çekiyorum, böylece onu korumaya çalışabiliyorum. I

Bunun muhtemelen aptalca olduğunu, ben babasını öldürürken arkasını dönmekten daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyorum ama şu anda ona verebileceğim tek şey bu.

Silahı kafasına doğrultanın ben olduğumu gören Axle'ın yüzü düşüyor. Boku yediğini biliyor ve ben de yüzümdeki sırtışa engel olamıyorum.

"Güle güle, pislik," diyorum ona, sonra tetiği çekerken Airy'yi göğsümde olabildiğince sıkıyorum.

BÖLÜM 24

ARABELLE

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve uyanıyorum, yatakta dimdik oturuyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. Terden sıırıslık olmuşum, çarşaf ve battaniler bacaklarıma o kadar sıkı sarılmış ki hareket etmem neredeyse imkansız. Kapana kısılmış gibi hissediyorum ve ne yaptığının farkına varmadan sesleniyorum.

"Salvatore!" İsmi ağzıma merhem gibi geliyor. Neden cevap vermediğini merak edemeden oradaydı, elleri üzerimde, yüzü yanımdaydı.

"Airy, Airy, Airy, iyisin. Kabus gibiydi."

Ellerini omurgamda gezdiriyor ve dokunuşundan yayılan zevkle ürperiyorum. Beni tahrik etmeye çalışmıyor bile, ama ona bu kadar yakın olmak bile derimden çıkmak üzere olduğumu hissetmeme yetiyor. Salvatore, koşuya çıktığım gün tanıştığımızdan beri üzerimde bu etkiyi yaratıyor.

Bir süre için bunun geçeceğini, bana o kadar alışacağımı ve ellerini her üzerime koyduğunda bu aşırı tepkiyi vermeyeceğimi düşündüm, ama yanılmışım.

Aksine, daha da güçlendi. Daha aşırı. Başa çıkmam o kadar zor ki bazen bedenimin bana mı ait olduğunu yoksa sadece ona mı ait olduğumu merak ediyorum.

"Baban mıydı?" Diye soruyor ve ben de başımı göğsüne doğru çevirerek onaylıyorum. Güçlü ellerini sırtımda gezdirerek kaslarımdaki gerginliği gideriyor. Az önce dehşete düşmüş olmama rağmen rahatlamaya başladığımı hissediyorum ve destek için ona yaslanıyorum.

"Üç hafta oldu," diyorum ona daha da sokularak. "Şimdiye kadar çok daha iyi hissedeceğimi ama hissetmiyorum. Hâlâ beni uyandırıyor ve olanları hatırlamaktan kendimi alamıyorum."

Salvatore başımın tepesini öpüyor ve bir an için hiçbir şey söylemiyor. Babamı öldürdükten ve Wasted Bastards'ın satacağı tüm kadınları serbest bıraktıktan sonra beni evine geri getirmiş ve yanımdan hiç ayrılmamıştı. Annem ve kardeşimin toplanıp taşındığını ondan duydum.

Bana hiç ulaşmadı, onunla gitmem için beni hiç ikna etmeye çalışmadı. Bir yanımda bu yüzden acı çekiyordu, beni neden istemediğini merak ediyordum ama diğer yanımda bunun gerçekten önemli olmadığını biliyordum.

Salvatore'a sahiptim ve bir daha asla sevilmeyeceğim konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

"Her şeyi bir anda kaybettin," diye mırıldanıyor kulağıma. Sesinin verdiği his beni titretiyor. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama özlem vücuduma yayılıyor.

Ciddi bir konuşma yapıyoruz ve birdenbire düşünebildiğim tek şey, sonunda bana sahip olmasının nasıl bir şey olacağı. Henüz beni becermedi, bekaretimi benden almadı, bu noktada ona isteyerek vereceğimi bilmeme rağmen.

Sadece onu istiyorum. Hepsini. Her zaman.

"Her şeyimi kaybetmedim," diye hatırlatıyorum ona, ona bakabilmek için başımı çeviriyorum. Yüzlerimiz birbirinden bir santim bile uzak değil ve o uzanıp eliyle yanağımı hafifçe kavırıyor. Elini kendi elimle orada hapsediyorum. "Artık sana sahibim ve bu sahip olduğumdan daha iyi."

"Aileni kaybettin." Koyu renk gözleri sanki orada bir tür cevap bulmayı umuyormuş gibi benimkileri arıyor. Ona bakıyorum, ona hissettiklerimi hissettirebilmenin bir yolu olmasını diliyorum. "Kulübün güvenliğini kaybettin."

"Ama sen varsın."

Bu adama çok şey kaybettiğimi ama çok daha fazlasını kazandığımı nasıl söyleyebilirim? Sahip olduklarımı geri almak için ondan vazgeçmek istememin hiçbir yolu yok. O benim her şeyim. İkimiz ne kadar kırık dökük olsak da birbirimize uyuyor ve birbirimizi onarıyoruz. Salvatore yanımda olduğu sürece hayatın önüme çıkardığı her şeyle başa çıkabileceğimi biliyorum.

Ona bunu söylemek zorundayım.

"Benim için o sensin," diyorum ona, dudaklarımı hafifçe dudaklarına sürterek. Tenine dokunduğumda içimin kasılmasına engel olamıyorum. Vücudumdaki her şey onu yatağıma çekmem için çığlık atıyor.

Parmaklarını omzumda gezdiriyor ve onun da benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Ona duyduğum arzuyla tükeniyorum, vücudumdaki her hücreden sıcaklık akıyor.

"Buraya gel," diyor bana. Sesi boğuk ve özlem dolu ve ben yataktan kayarak onun önünde duruyorum. Meme uçlarım sertleşiyor ve ince geceliğimin içinden dışarı fırlıyor. "Siktir, Airy," diyor başparmağını bir tanesinin üzerinde gezdirerek.

Nefesim kesiliyor, ağzımdan çıkan sese engel olamıyorum. Bunun üzerine yüzü kararıyor.

"Seni istiyorum," diyorum ona, sanki çok açık değilmiş gibi. Vücudum onun için ağrıyor ve kalçasını kavrayıp kendimi daha yakına çekiyorum.

"Önce seni temizleyeceğim," dedi bana. "Sonra boşalana kadar seni yalayacağım."

"Ve sonra?" Başım dönüyor, kâbusumun tüm anıları yok oluyor. " ne olacak?"

Hırlıyor. "O zaman seni kendime alacağım."

Sözleri içimde dolaşüyor ve vücudumda korku ve heyecanın birbirine karıştığını, titrediğimi hissediyorum. Hiçbir şeyi şu anda Salvatore'u kadar çok istememiştim ve sonunda onu elde edeceğime inanamıyorum.

Beni kucağına alıp göğsüne bastırıyor, sonra dönüp beni yatak odasından banyoya . girdiğimde, duşu açıp sıcaklığı ayarlarken beni tezgahın kenarına

Ona baktığının farkında olmadan bir anlığına onu izliyorum. Salvatore ile ilgili her şey güçlü. Onunla ilgili her şey kendinden emin ve güçlü ve bu gücü sadece beni korumak için değil, aynı zamanda beni sevmek için kullanmak istediği gerçeği neredeyse benim için başa çıkılamayacak kadar fazla.

Kızları sattığı için babamdan neden bu kadar nefret ettiğini bana hâlâ söylemedi ama işin aslını öğreneceğim. Salvatore beni istiyor, tıpkı benim istediğim gibi.

ve bizi birbirimizden ayırabilecek hiçbir şey yok.

"Buraya gel," diyor, sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Ayağa kalkıyorum ve parmaklarını geceliğimin eteğinin altından geçirip yavaşça vücudumda gezdirmesine izin veriyorum.

Banyoda hava sıcak olmasına rağmen tüylerim diken diken oluyor ve ellerini yanlarımda gezdirdiğinde derimden çıkacakmışım gibi hissediyorum.

"O kadar mükemmel ki" diyor ve ağzını meme ucuma götürüyor. Önce yalayıp sonra emerken nefesim kesiliyor, meme ucum zevkten ağrıyor. Vücudumdan zevk kıvılcımları fışkırıyor ve dengemi korumak için omzunu tutmak zorunda kalıyorum.

"Bunu beklemenin benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin," diyor ve beni öpmek için doğruluyor. Parmaklarımı saçlarına dolayarak onu kendime çekiyorum, ağızlarımız birbirine çarpıyor. Dili ağzımın içinde, ısrarcı ve arayıcı, ve ben onun içinde eriyorum.

Sizi seven kişi, ne olursa olsun sizi destekleyebilecek kadar güçlü olduğunda, kendinizi ona ihtiyaç duymaktan alıkoymanız imkansızdır.

"Buraya gel, Airy," diyor ve beni kendisiyle birlikte duşa çekiyor.

Su o kadar sıcak ki tenimi yakıyor ve nefesim kesiliyor ama beni yıkamaya başladığında hemen rahatlıyorum. Bana vereceği şey için ölüyor olsam da, yavaşça hareket ediyor, zaman ayırıyor ve vücudumun her santimetresinin temiz olduğundan emin oluyor.

Pahalı vücut kreminin zengin kokusu burnuma doluyor ve iç çekerek gözlerimi kapatıp duşun duvarına yaslanıyorum. Salvatore duş başlığını açıyor, saçlarımı yıkıyor ve vücudumdaki tüm köpükleri temizlediğinden emin oluyor.

Temizim ve ellerimi karnımda gezdirerek tenimin ne kadar sıcak ve pürüzsüz olduğunun tadını çıkarıyorum. Vücudumdan aşağı akan suyun verdiği hisle dikkatim o kadar dağılıyor ki Salvatore'un önümde diz çöktüğünü fark etmiyorum bile.

"bakmama izin ver," diyor bana, kalçalarımı tutup birbirinden ayırıyor. Nefesim kesiliyor, geri adım atıyorum ve sırtımı duş duvarına yaslıyorum.

Elleri kalçalarımıdayken gidebileceğim hiçbir yer yok. Parmaklarını etime batırıyor ve sonunda beni bir an için gördüğünde inliyor.

"İnsanlar böyle amcıklar için cinayet işliyor," diyor bana bakarak. Koyu renk saçları ıslak ve yüzüne yapışmış, bir şekilde onu normalde olduğundan daha seksi gösteriyor. Şimdiye kadar tanıdığım en güçlü adamın önümde diz çökmüş olması aklımı başımdan alıyor ama o beni yalayıp dilini içime sokmadan önce bunu düşünmek için fazla zamanım olmuyor.

Sırtım dikleşiyor ve dilinin ilk dokunuşunda çığlık atıyorum. Klitorisimi emiyor, bunu yaparken mırıldanıyor, sestten gelen titreşimler beni neredeyse anında uçurumun kenarına itiyor.

İnliyorum, ağzım açık kalıyor ve kalçalarımı ağzına doğru itiyorum. Bunu yaptığımda geri çekiliyor ve bana sırtıtıyor.

"Bana bacaklarının arasında hissettiklerimi sevdiğini söyle." Gözlerini yüzüme kilitliyor ve tam olarak ne istediğini söylemeden kaçmama izin vermeyeceğinden eminim.

"Beni yalamanı seviyorum," diyorum ona, saçlarından tutup yüzünü amıma yaklaştıracak şekilde çekerek. "Beni boşaltmanı istiyorum."

Ona karşı bu şekilde kontrolü ele almak garip hissettiriyor. O kadar güçlü ki, herkesin onun için diz çökmesine o kadar alışmış ki, ama yüzünde heyecanlı bir ifade belirliyor ve beni öne doğru çekiyor, beni yüzüne doğru çekerken parmakları tenime batıyor.

Acıdan ya da korkudan değil, dilinin tekrar üzerimde olmasından duyduğum zevkten haykırıyorum. Beni çabucak yalıyor, sonra parmaklarını içime sokuyor, onları kıvrıyor ve beni içten okşuyor.

Omuriliğimin tabanında başlayan orgazmın başlangıcını şimdiden hissediyorum. Karıncalanmalar vücudumu sarıyor ve düşün içinde bayılmamak için küçük nefesler alıyorum.

Ayak parmaklarım suyun içinde kıvrılıyor ve inliyorum, kalçalarımı daha fazla öne eğmek, Salvatore'dan daha fazla baskı almak istiyorum.

Aklımdan geçenleri okuyor, dilini içime sokuyor, keskin bir zevk vücuduma yayılıyor. Tam sınırdayım ve biliyorum ki fazla zamanım yok.

Ta ki ben devrilip yere düşene kadar.

Sadece Salvatore hırladığında, ses o kadar vahşi ve yabanıl ki, daha fazla dayanamıyorum ve etrafında parçalara ayrılıyorum, boşalırken adını haykırıyorum.

Beni kendine çekiyor, destekliyor ve orgazmım boyunca benimle konuşuyor. "O kadar mükemmelsin ki, Airy," diyor ve beni öpebilmek için saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. "Çok mükemmelsin."

İnliyorum, kollarının arasında kayarak ona bakıyorum. Beni yatağa yatırsa şu anda uyuyabilirim ama yüzündeki ifadeyi okuyabiliyorum.

Beni yatağa

yatacağım. Ama yalnız

olmayacağım.

Ve eminim ki hiç uyuyamayacağım.

BÖLÜM 25

ARABELLE

Salvatore beni yatağıma götürüp yatırmadan önce kurulama zahmetine girmiyor. Orada uzanmak, tüm eklemlerimin ve kaslarımın ısınmış bal gibi hissetmesinin tadını çıkarmak istiyorum ama yüzündeki ifadeden bunun olmayacağı çok açık.

"Sana söylemiştim," diyor hırslayarak, benimle birlikte yatağa tırmanırken, "seni yalayacağımı, boşalmanı sağlayacağımı ve sonra seni becereceğimi ve sonunda beni benim yapacağımı."

Başımı sallıyorum, aniden ona söyleyecek bir kelime bulamıyorum. Bedenim onu arzuluyor ama ruhum da öyle. Bekâretimi her zaman korumuş olsam da, şu anda bekâretimi ona vermek için bu kadar istekli olduğuma inanamıyorum.

Sahip olduğum tek değerli şey bu. Onun istiyorum.

Dušta dikkatim o kadar dağılmıştı ki Salvatore'un çıplak vücuduna dikkat etmedim. Şimdi gözlerimi ondan ayıramıyorum. Yatakta bana doğru sürünüyor, kasları hareket ettikçe kıvrılıyor ve bükülüyor. Gözlerim güçlü omuzlarından saçma karın kaslarına, oradan da bacaklarının arasından fırlayan şeye kadar iniyor.

Benim için hazır olan bu sert siki görmek, sertçe yutkunmama neden oldu.

Kahretsin, ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Gördüğümde hep bir sürpriz mi olacak merak ediyorum.

"Acıyacak mı?" Ben soruyu sorarken gözlerim onun sikine kilitleniyor ve Salvatore hem beni hem de soruyu düşünüyormuş gibi duraksıyor. Soruyu sorduğumda bacaklarımın arası zonkluyor, muhtemelen zevk ve acının gelmekte olduğunu bilmenin karışımından.

Şu anda o kadar tahrik olmuş durumdayım ki bana ne söylediği umurunda değil. Bunun şimdiye kadar yaşadığım en acı verici şey olacağını söyleyebilir ve ben yine de beni becermesini isterim.

Ama yine de çok kötü olmayacağına dair ondan biraz güvence istiyorum. Ona güveniyorum, ki bu onunla ilk tanıştığımda söyleyebileceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi.

"Acıyacak," diyor ve alnıma bir öpücük kondurmak için duraklıyor. "Ama sana söz veriyorum, kendini iyi hissetmeni sağlayacağım. Çok acı veren bir şey olursa bana söylemen yeterli."

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor. Onun için sıırsıklamım, bu yüzden bunun bir sorun olmaması gerektiğini biliyorum, ama hala biraz korktuğum gerçeğine yardım edemem.

"Bana güven Airy," diyor bacaklarımın arasındaki pozisyonunu değiştirerek. "Sana her zaman göz kulak olacağıma söz veriyorum."

Başımı sallıyorum, sonra ileri doğru iterken nefes nefese kalıyorum. Kocaman ampulü tam açıklığımda, içeri alınmak için yalvarıyor ve ben sertçe nefes veriyorum, sırtını kavıyorum ve tırnaklarımı derisine kazıyorum. Onun tarafından yatağa bastırılmak, vücudunun altında sıkıca tutulmak istediğimi düşündüm ve haklıydım.

Pozisyonumu biraz değiştirebilirim ve yapıyorum, içime girmesini teşvik etmek için kalçalarımı ona doğru sürüyorum. Salvatore duraklıyor, sonra beni sertçe öpüyor, ileri doğru itmeden önce dili dudaklarımın arasından kayıyor, siki aniden içimi dolduruyor.

O kadar sıkı, o kadar dolu ki acı ve zevk karışımı bir nefes alıyorum. Küçük zevk dalgaları vücudumu sarıyor ve onun altında titriyorum, gözlerimi açıp yüzüne kilitliyorum.

"O kadar mükemmelsin ki," diyor başparmağını alt dudağımda hafifçe gezdirerek. "Sana sahip olmam gerektiğini biliyordum. Seni korumalı ve kendime saklamalıydım. Sen benimsin, Airy."

"Ben seninim." Kelimeler dudaklarımdan ancak bir fısıltı halinde çıkıyor ama doğrudan onun kulaklarına gittiğini biliyorum. Bana sırtlıyor ve beni tekrar öpüyor, sonra ileri doğru itmeden önce biraz çekiyor. Aleti içime doluyor, tüm duvarlarımı geriyor ve etkisi baş döndürücü.

Nefes alamıyorum.

Dahası, nefes almak istediğimden emin değilim. Böyle hissetmek istiyorum, siki içimdeyken, ileriye doğru.

"Kahretsin, çok darsın. Amin benim için mükemmel Airy, sanki benim için yaratılmışsın. Dünyada benim için başka kimse yok." Şimdi daha hızlı hareket ediyor, ikimiz de birbirimize doğru sallanırken ritmimizi buluyoruz.

Tırnaklarımın derisine daha da battığını hissediyorum ama durdurmaya çalışmıyorum bile. Muhtemelen acıttığını biliyorum ama şu anda umursayamam. Ona tutunmak zorundayım yoksa paramparça olacaktım ve o beni kaldıramayacakmış gibi hissediyorum.

İkimiz de birlikte nefes alıyoruz, bedenlerimiz birleşirken nefeslerimiz de bir oluyor. Hızımızı bulduğumuzda, bacaklarımızın arasına uzanıyor, klitorisime sertçe bastırıyor ve ovuyor.

Haykırıyorum, gözlerim zevkten kapanıyor. Salvatore boynum boyunca, köprücük aşağıya doğru öpüyor, ikimiz sevişirken dudaklarını tenimde gezdirebilmek için vücudunu kavislendiriyor. Nefesim gittikçe hızlanıyor, bana yeterince oksijen vermeyen küçük küçük soluklarla.

Zevkten kendimden geçeceğimi biliyorum ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Tek istediğim o ve şu anda beni ayakta tutan tek şey.

"Salvatore, boşalacağım," diye uyarıyorum onu. Yanıt olarak kıkırdıyor ve göbeğimin altındaki tüm kaslar bu sesle geriliyor.

"Benim için gel, Airy," diyor inleyerek. İsmim dudaklarında bir duaya dönüşüyor, sesi o kadar kutsal ve saf ki vücudumun derisinden ayrılmaya başladığını hissediyorum. Bana olanları kontrol edebilmemin hiçbir yolu yok.

Hâlâ bastırdığı ve süründüğü klitorisimden zevk fışkırıyor, ancak vücudumda onun horozundan daha derin bir zevk oluşuyor. Her çekip tekrar soktuğunda başını g-noktama doğru sürüklediğini hissediyorum ve bu his beni çok etkiliyor.

Dişlerim alt dudağıma sertçe batıyor ve vücudumun titremeye başladığını hissediyorum. Tek başına söylediği sözler muhtemelen boşalmamı sağlayabilirdi, ama siki ve parmaklarıyla birleştiğinde, bu konuda başka seçeneğim olmadığını biliyorum.

Vücudum parçalanıyor, onun etrafında paramparça oluyor gibi hissediyorum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Gözlerimi onunkilere kilitleyerek nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum ama her parçam kontrolden çıkmış durumda.

"Seni seviyorum," diyebiliyorum ve o da beni öpüyor, dudaklarının dudaklarımdaki hissi sonunda beni uçurumun kenarına iten katalizör oluyor.

Ağzımı açarak öpücüğün içinde çılgılık atıyorum, bedenim onunkinin altında sarsılıyor. Beni yatağa bastırarak bir yere gitmemi engelliyor ama üzerime çöken zevki durduramıyorum. O kadar güçlü ki nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Onun yörüngesine girdim, sonunda ona tanıştığımız andan beri istediğim tek şeyi veriyorum.

Bu doğru.

Bu her şey.

Beni yakaladığında hala titriyorum, dönüyorum ve vücudumu ona binecek şekilde açıyorum. Kocaman siki hâlâ içimde ve aşağı uzanıp içime girdiği yerden tabanını kavırıyorum ve inliyorum. Boşaldığım için başım dönüyor ama Salvatore'un benimle işinin henüz bitmediği çok açık.

"Sen benimsin, Airy," diyor bana, içime doğru sokulurken.

Nefes nefese kalıyorum ve ellerimi güçlü göğsüne dayayarak öne doğru eğiliyorum. Bu açı farklı sınırlara çarpıyor ve az önce duşta ve sonra yatakta tekrar boşalmış olmama rağmen, tekrar boşalmadan dayanabileceğimden emin değilim.

Onun siki içimdeyken olmaz.

Onun muhteşem yüzüne baktığımda ve bana nasıl baktığını gördüğümde değil.

"Ben seninim," diyorum ona, nefes nefese.

Başını sallıyor ve uzanıp iki göğsümü de okşuyor. Ellerini tenimde hissettiğimde vücudumda zevk kıvılcımları çakıyor ve gözlerimi tekrar kapatarak inliyorum.

"Bana bak." Sesi zevkimi kesiyor ve ben de içime girerken hâlâ onun üzerinde sallanmaya çalışıyorum. "Sen bana aitsin. Seni seviyorum. O küçük tatlı amcığını görebilecek, seni boşaltabilecek tek kişi benim, anlıyor musun?"

Yine alt dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. Bana verdiği zevkten dolayı vücudum parçalanacakmış gibi hissederken gözlerimi ona kilitlemek neredeyse imkansız.

"İyi kız. Tekrar gelmeni istiyorum."

Az önce ne dediğini anlamam bir anımı aldı. "Bekle, ne?" Soruyorum, geri itiyorum ve siki beni tekrar doldururken inliyorum.

"Tekrar gel. Çok yaklaştım ama sikimin etrafında bir kez daha paramparça olduğunu hissedene kadar gelmeyeceğim."

Sözleri başka zaman olsa yüzümü kızartırdı ama benden bu şekilde zevk alırken değil. Yapıp yapamayacağımı bilmesem de gözlerimi kapatıyorum ve üzerimden akıp giden zevke konsantre oluyorum. Bu inanılmaz hissin daha da uzun sürmesi için kendimi tutmak istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum.

"Benim için gel, Airy," diyor, uzanıp yanağımı avuçluyor. Hemen bileğini kavriyorum ve parmaklarını emiyorum, dilimi temanın üzerinde ve etrafında gezdiriyorum. İnliyor, sonra elini ağızımdan çekip beni boynumdan tutuyor ve nefesimi kesecek kadar sert sıkıyor.

İşe yarayan şey bu.

Vücudumun titrediğini hissediyorum ve parçalara ayrılmadan önce çok fazla zamanım olmadığını biliyorum.

"Salvatore!" Haykırıyorum, kalçalarım onun üzerinde ritmik bir şekilde sallanıyor. Vücudum parçalanırken kendimi durduramayarak çılgınca çırpınıyorum. Boynumu daha sert sıkıyor ama bu korkutucu olmak yerine çok daha iyi hissettiriyor.

"Lanet olsun, Airy," diyor, içime doğru sallanarak. Aletinin daha da kalınlaştığını hissediyorum, eğer bu mümkünse, sonra serbest bırakıyor, sıcak boşalması beni dolduruyor.

İnliyorum, onun bu şekilde içimde olmasının nasıl bir his olduğunu seviyorum. O inanılmaz, güçlü ve ham ve beni altına çeken zevk dalgaları o kadar güçlü ki sonunda göğsüne yığılıyorum.

"Airy, Airy, Airy," diyor ellerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirerek. Parmakları omurgamın dibinde dans ediyor, sonra yanlarımı okşuyor ve beni tutup üzerinden yuvarlıyor.

Hemen yanıma kıvrılıyorum ve o da kolunu bana dolayarak beni kendine çekiyor. Nefesi kulağımı ısıtıyor ve söylediklerini duyduğumda ürperiyorum.

"Sen benimsin, Airy."

Birkaç hafta önce bana böyle bir Şey söylediğinde kaçmak istemiştim.
şimdi ise dünyada onun kollarından daha güvenli bir yer olmadığını
biliyorum.

BÖLÜM 26

SALVATORE

Airy çok uyudu ama ben uyuyamadım. Uzun süre onun yanında yattım, bir kolumu vücuduna sardım ve sadece ona baktım. Onunla ilgili her şey mükemmeldi, boşalırken gözlerini sıkıca kapatmasından sikimi gördüğünde gözlerimin içine tam olarak bakamamasına kadar.

Küçük bakiremin tamamen bana ait olmasını istiyordum ama onun için adam öldürmem gerektiğini biliyordum.

Ve yaptım.

Yine olsa yine yaparım.

Balkonumda oturmuş, güneşin evimin arkasındaki ağaçların üzerinden doğuşunu izliyorum. Gökyüzünü ısıtıyor, parlak ışık parmakları gittikçe bana yaklaşıyor ve sonunda gecenin karanlığıyla örtülmekten kurtuluyorum.

göre muhteşem bir gün olacak. Bu mükemmel, çünkü Airy'nin onun için ne planladığından haberi yok. Bunun sıradan bir Cumartesi günü olduğunu sanıyor, ama sonunda bekâretini alıp onu sonsuza dek benim yaptığıma göre, bunu resmileştirmenin zamanı geldi.

"Erken kalkmışsın," diyor balkona çıkarken. Yavaş hareket ediyor, sanki kaskatı kesilmiş ya da ağrısı varmış gibi, ben de kalkıp yanına oturması için bir sandalye çekiyorum. Oturuyor, kahvemi alıyor ve yarısını bir dikişte içtikten sonra geri uzatıyor.

"Uyanık olmak daha da iyiyken tekrar uyumak zor." Ona bakarak söyledim. Saçları hala dağınık ve sol yanağında gecenin büyük bir kısmında yastığa bastırıldığı yerden kaynaklanan bir kırısklık var, ama şaşırtıcı derecede güzel. Ne giydiğinin ya da neler yaşadığının hiçbir önemi yok, Airy'ye bakıp da nefesimi kesmemesini sağlayabileceğimi hiç sanmıyorum.

"Çok tatlısın," diyor bana ve uzanıp elimi tutuyor. Parmaklarımızın birbirine değmesine izin veriyorum, ona dokunuyor olmanın verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Tek istediğim bu. Airy'nin yanında olmak, Airy'ye dokunmak, Airy'yi becermek.

"Bir şey hakkında konuşmak istiyorum," diyor ve parmaklarımı hafifçe sıkıyor.

Bir an için ondan uzaklaşmayı düşündüm ama yapmadım. Belli ki aklında bir şeyler var ve nasıl hissettiğim hakkında konuşmakta hiç iyi olmasam da Airy'nin şu anda buna ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim. Biri bana konuşmak istediğini söylediğinde normalde yapacağım şey olan geri çekilmek yerine oturup bekliyorum ve dikkatle ona bakıyorum.

Nefesini içine çekiyor, yanakları biraz kızarıyor. "Muhtemelen bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum ama bilmek zorundayım. Babamın o kızları satmasını engellemen senin için neden bu kadar önemliydi?"

Oturup ona nasıl cevap vereceğimi düşünürken aramızda bir sessizlik oluşuyor. Bu sabah sorabileceği onca şey arasında beklediğim bu değildi. Bana dün gece hakkında bir şeyler soracağını ya da bekaretini almam hakkında konuşmak isteyeceğini düşünmüştüm.

Babasının kızları satacağı gerçeğiyle neden başa çıkamadığımla ilgili değil.

Ona açılmak istemiyorum ama buna mecbur olduğumu biliyorum. Airy ve benim bir geleceğimiz olacaksa, gerçeği bilmeyi hak ediyor.

"Bir kız kardeşim vardı," diyorum ve kıpırdamamasına rağmen kaşları başının tepesine doğru kalkıyor.

Gabriella hakkında konuşmaktan hoşlandığım biri değil. Bunun nedeni kız kardeşimi hatırlamak istememem değil, onunla tanışma şansı bulamayacak diğer insanlara onu anlatmanın zor olması.

Airy elimi sıkıyor ve ben devam ediyorum. "Babam bu imparatorluğu kurma sürecindeydi. Ailemiz büyüyordu, büyükbabamdan devralmıştı ama yine de Bonanno ailesinin lideri olarak kendini sağlamlaştırması gerekiyordu. Bunun için de bir başka güçlü mafya ailesi olan Ricci ailesiyle bir anlaşma yapması gerekiyordu, böylece iktidarı ele geçirirken onu baltalamaya çalışmayacaklardı."

"Kız kardeşine ne yaptı?" Airy'nin gözleri söylediklerime tam olarak inanamıyormuş gibi bana kilitlendi.

Yüzündeki ifade, babamın yaptıklarını duyduğumda hissettiklerimle aynı.

"Gabriella, Marcelo ve benden daha büyüktü," diyorum ona. "Ama Bonanno ailesini bile yönetemeyecekti. İşler böyle yürümüyor. Yönetmek için erkek olmanız gerekir ama Ricci ailesi ilk fırsatta yönetimi ele geçirmek için bekliyordu."

"Baban Gabriella'yı onlara sattı, değil mi?" Sesindeki korku açıkça belli oluyor ve ona başımı salladığımda nefesi kesiliyor.

"Sattı," diyorum, her ne kadar bunu ona itiraf etmek bile midemin bulanmasına yetiyor olsa da. "Bizi rahat bıraksınlar diye onu ailesine sattı."

"Babamın bana yapacağı gibi." Sesi düz ve bir an için gözlerini kapatıyor, belli ki duyguları üzerinde çalışıyor. "Aynı lanet şey."

Başımı sallıyorum. "Aynı lanet şey," diye tekrarlıyorum, başparmağımı elinin arkasına sürterek. "Bunun sana olmasına izin veremezdim. Veremezdim, bu yüzden seni kendime aldım."

Başını sallıyor ve nefesini içine çekiyor. "Ona ne oldu? Hâlâ hayatta mı? O iyi mi?"

Airy'ye söylemek istemediğim kısım buydu. Ona her şeyi söylerim. Şimdiye kadar onun için her şeyi *yapacağımı* biliyordu, buna babasını öldürmek de dahil. Gözünü kırpmadı ama bir yanım bundan sonra söyleyeceklerimin onun için çok ağır olabileceğinden korkuyor.

"Kendini öldürdü," diyorum ona. Ölen kız kardeşimi düşündüğümde sesim düzleşiyor. O zaman da korkunçtu, şimdi de korkunç. Ama daha da kötüsü, Airy'nin de sırf kendini kurtarmak için aynı şeyi yapmaya itilmiş olabileceği düşüncesi.

"Marcelo ve ben o kadar gençtik ki ona yardım etmek için hiçbir şey yapamazdık. Ona büyüdüğümüzde onun için geleceğimizi ve onu kurtaracağımızı söyledik,

ama fırsatımız olmadı. Ricci ailesine satıldıktan kısa bir süre sonra kendini öldürdü."

Bir anda elini ne kadar sıkıldığını fark ediyorum ve kendimi biraz gevşetmeye . Parmaklarını koparmak üzere olduğumu umursamıyor gibi görünüyor ama onu incitmek istemiyorum.

"Salvatore, çok özür dilerim." Sesi o kadar nazik ve sevgi dolu ki şaşkınlıkla gözlerimi yüzüne dikiyorum. Airy'min tatlı olduğunu biliyorum ama sesinde bunun neredeyse onun kaderi olduğunu anladığını duyabiliyorum. "Başarısız olmadın Gabriella, bunu biliyorsun, değil mi? Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Çok gençtin."

Anladığı için ona minnettar olarak başımı sallıyorum. Gabriella için hiçbir şey yapamayacağımı bilmenin ne kadar korkunç olduğunu ona anlatabilmemin hiçbir yolu yok. Ama o zaman bile bunun devam etmesine izin vermeyeceğimi biliyordum. Bir gün onun durumunda olabilecek başka herkesi korumam gerektiğini biliyordum.

Ve yaptım.

"Beni kurtardın," diyor elimi sertçe sıkarak. "Seni sadece bunun için değil, pek çok nedenden ötürü seviyorum. İnan bana Salvatore, sen iyi olanlardan birisin."

Hiç düşünmeden ayağa kalkıyorum ve onu kendime çekiyorum, sertçe öpmeden önce kollarımı ona doluyorum. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve pantolonumda artan basınçla savaşmamın bir yolu olmadığını biliyorum.

Üzerinde gece elbisesi vardı ve onu kalçalarından tutup çevirerek parmaklıklara doğru ittiğimde nefesi kesildi. Hızlı bir hareketle pantolonumu indirdim ve elbisesini kaldırdım. Bir hamlede içine gömüldüm, kendime ait olduğunu iddia ettiğim amına gömüldüm.

"Salvatore!" Adımı haykırıyor ve sesim evden uzakta yankılanıyor. Polislerin tekrar aranacağından eminim ama umurumda değil. Airy artık benim ve kimse onu benden alamayacak.

"Kahretsin, mükemmelsin," diyorum ona, amının derinliklerine doğru ilerleyerek. Tıpkı dün gece olduğu gibi benim için sınırsız ve ben içine daha sert ve daha sert girdikçe sınırsızlaşıyor. Onu sikimle milyonlarca parçaya ayırmak ve sonra tekrar bir araya getirmek istiyorum.

İçine bir bebek koymak istiyorum.

Bu düşünce beni bir kamyon gibi çarpıyor ve inliyorum, kalçalarını tutup onu kendime çekiyorum. Eskisinden daha derindeyim, kendimi serbest bıraktığımı hissettiğimde sikim rahmine doğru çarptı.

Airy haykırıyor, sikimin üzerine boşalırken vücudu titriyor. Onu tekrar kendime çekerek kulağına fısıldıyorum.

"Sen benimsin. Ve bebeğimi doğurmanı istiyorum."

Nefes nefese kalıyor ve bana geri itiyor, ben boşalırken sikimi daha da derinlere itiyor. Bu bir cennet ve gözlerimi kapatıyorum, sikimin onun mükemmel küçük amcığında kılıflı olmasının nasıl hissettirdiğinin tadını çıkarıyorum. Airy için her şeyi yaparım, onu şu anda olduğu gibi mükemmel tutmak için her şeyi yaparım.

Sonunda bacaklarının arasından sıyrıldığımda, kollarımın arasına aldım ve kendime doğru çektim. Ona açıldım ve beni bugün olduğum adama dönüştüren korkunç şeyleri anlattım.

Kaçmadı. Şimdi onu sonsuza kadar tutmalıyım.

BÖLÜM 27

ARABELLE

Duş alıp giyindikten sonra bacaklarım hâlâ titriyor. Salvatore beni onunla birlikte yatak odasına götürdü ve bir gece önce bekaretimi ona kaybettiğim sayvanlı kocaman yatağı, pencerelerden görünen muhteşem manzarayı ve ayaklarımın altındaki ahşap zeminin ne kadar güzel ve pürüzsüz olduğunu fark ettim.

Burası muhteşem bir yer. Küçükken ailemle birlikte kaç kez önünden geçtiğimi ve burada beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim olmadığını merak ediyorum. Salvatore'un benim olacağını ve burada yaşayacağımı bilseydim...

Hayatımla ilgili herhangi bir şeyi değiştirebilir miydim bilmiyorum. Ancak şu anda ne kadar mutlu olduğumu bilmek, babamın beni Karanlık Şeytanlara satmaya çalışmasıyla uğraşırken her şeyi çok daha katlanılabilir hale getirirdi.

Saçımı fırçalıyorum, at kuyruğı şeklinde geriye doğru çekiyorum, sonra da topuz yapıyorum. Saçlarımı ensemden toplamak iyi hissettiriyor ve Salvatore'un kahvaltı için bir şeyler hazırlayıp hazırlamadığını görmek için koridordan mutfağı doğru ilerliyorum.

Bu sabah siki içimdeyken aç değildim, ama şimdi onunla dolu olmadığım için tek yapmak istediğim oturup bir tabak pastırma ve yumurta yemek.

Salvatore mutfakta, sırtı bana dönük, bir an ona bakıyorum, hala benim olduğu için şaşkınım. Onu burada gördüğümde şok olmadığım bir zaman gelecek mi?

"Hey," dedim ve döndü, ama bir şey söyleyemeden oturma odasının kapısında asılı olan şeyi gördüm. Neredeyse orada olduğunu bile fark etmeden yanından geçip gidiyordum çünkü sevdiğim adama bakmaya odaklanmıştım. Ama şimdi onu görünce olduğum yerde durdum. "Bu...?"

"Bir gelinlik," diye onaylıyor Salvatore, ocaktaki yerini bırakıp geliyor. Ben daha ne anlamadan, hemen yanıma geldi.

beni göğsüne çekti.

Bir an için ona bakıyorum ama gözlerimi gelinlikten uzun süre ayıramıyorum. Muhteşem, bir gelinlikte olmasını istediğim her şey var. Sırttan aşağıya doğru inci düğmelerle dolu bir çizgi var ve Salvatore'un kollarından çekilip parmaklarımı düğmelerin üzerinde gezdiriyorum, dokunuşumun altında hissettiğim pürüzsüzlüğün tadını çıkarıyorum.

Her şey benim için yapılmış gibi görünüyor. Tatlı yaka, dolgun etek, eğer ben seçmiş olsaydım kendim için seçeceğim bir elbisede olması gereken her şey var.

Yine de bunu benim için seçen beni seven adamdı.

"Neden burada bir gelinlik asılı?" Parmaklarımı incilerden çekip başımı göğsüne yaslayarak soruyorum. "Bana sormak istediğin bir şey mi var?"

"Sorma," diyor, sesi beni tahrik eden alçak bir hırıltı.

Bu sesi her çıkardığında önünde diz çöküp sikine tapmak istediğimi biliyor mu acaba diye düşünmeden edemiyorum. Bana yaptığı şey hayvani, ama üzerimde böyle bir etkisi olduğunun farkında olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bana seninle evlenmemi mi söylüyorsun?" Sesimde bir şaşkınlık var ve bunu saklayamıyorum.

Salvatore geri çekildi ve bana baktı. "Seni gördüm. Seni aldım. Seni kurtardım. Sen benim sevdiğim kadınsın Airy ve kimsenin yolumuza izin vermeyeceğim. Seni ilk gördüğümde gitmene izin verebileceğimi bir an bile düşündüysen delirmişsin demektir. Benimle evleniyorsun."

Sertçe yutkunuyorum. Belki de onunla tartışmalıyım. Belki de ona deli olduğunu düşündüğümü ve bana kur yapmasını, şarap içip yemek yemesini istediğimi söylemeliyim ama bu doğru değil. Beni o kadar çok istemesini istiyorum ki ya bana sahip olacak ya da ölecek ve burada olan şey de tam olarak bu.

"Seninle evleneceğim," dedim ona, sormamış rağmen. "Ne zaman?"

Bu onu sırttırıyor. Son birkaç haftadır giderek daha fazla gülümsüyor ve onun bana böyle gülümsediğini görmek midemi bulandırıyor. O kadar utanmaz, o kadar muhteşem, o kadar seksi ve mutlu ki.

"Bugün. Senin için elbisem var, kendim için takımım var. Bugün evleneceğiz, arka bahçede. O zaman benim karım olacaksın ve kimse seni benden alamayacak."

"Bugün mü?" Başım dönüyor. Onun karısı olma ihtimali beni heyecanlandırmıyor değil, ama bunun bu kadar çabuk gerçekleşeceği düşüncesi beni korkutuyor. "Emin misin? Beklemek istemiyor musun?"

Beni kendine doğru çekip ön tarafına doğru bastırıyor, böylece sikiinin kot pantolonunun içinde zonkladığını hissedebiliyorum ve kısık bir hırıltı çıkarıyor. "Beklemek istediğimi hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum, ağzım kuruyor. Salvatore hakkında hatırlamam gereken tek şey bu - istediğini istediği zaman almaya alışkın.

Ve görünüşe göre beni istiyor.

Aşağı uzanarak parmaklarımı hafifçe sikiinin dış hatlarında gezdiriyorum. Salvatore nefesini içine çekiyor ve gözleri kısılıyor.

"Bu yola girebiliriz Airy, ama bunu yapmak istiyorsan geri dönüşü yok. Seninle evlenmek istiyorum ama istersen bunun yerine seni çiğ çiğ sikerim."

"Neden ikisi de olmasın?" Önce nefesimi tuttuğumu fark etmiyorum bile. Sonra Salvatore gülüyor ve ben sertçe nefes veriyorum.

"Önce seninle evlenmeme izin ver," diyor parmağıyla çenemi kaldırarak. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, yüzünde gördüğüm şey karşısında hayrete düşüyorum.

Korkunç biri. Büyük. Korkunç. *Bir katil*. Ama beni seviyor.

"Ya sonra?"

"Ve sonra, sen benim karım olduğunda, seni her gün, her gece becereceğim.

Ben

Hamile kalana kadar içine girip seni dolduracağım. Hareket edemeyeceksin, çok ağrın olacak, ama tekrar hazır olana kadar kaslarını ovacağım. Dün gecenin iyi olduğunu mu düşünüyorsun, Airy? Senin için planladığım şey bunun da ötesinde ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Cevap vermediğimde bana sırtıyor ve sonra dudaklarımı hafifçe öpüyor. "Şimdi, müstakbel eşim, sana yiyecek bir şeyler alalım. Düşüne sadece birkaç saat kaldı."

"Gelini törenden önce görmek uğursuzluk getirir," diyorum, o da gülüyor.

"Boşalırken amcığının içinin sikini sertçe sıkmasının nasıl bir his olduğunu bilmek muhtemelen kötü şans, ama şikayet etmiyorum. Şimdi buraya gel ve bir şeyler ye Airy, daha sonra enerjiye ihtiyacın olacak."

Kahvaltıdan sonra oturuyorum, telefon elimde ve sonunda numarayı çevirmeden önce defalarca çeviriyorum. Bu numarayı yıllardır ezberimde tutuyorum ama bu arama yapmanın daha kolay olduğu anlamına gelmiyor.

Tori'yle haftalardır konuşmadım. Kasabadaki çoğu insanın bildiği kadarıyla, Wasted Bastards kendini imha etti, birbirlerini öldürdüler ve bulundukları depoyu yaktılar ve annemle kardeşim gecenin bir yarısı kasabayı terk ettiler.

Salvatore'un söylediğine göre, kimse nerede olduğumu bilmiyor. Merak ediyorlarsa da soru sormuyorlar. Bonanno ailesi gibi, gerçekten nerede olduğumu biliyorlarsa da konuşmuyorlar.

Sanki yeryüzünden düşmüşüm ve benden geriye hiçbir iz kalmamış gibi. Bu düşünce en iyi arkadaşıma ulaşmamı zorlaştırıyor ama birkaç saat içinde evleneceğim ve ona burada yanımda ihtiyacım var.

Tabii ki Salvatore onu aramamı söylemişti. Hatta bana yeni bir telefon almış ve beni biraz yalnız bırakmak için balkondan kaybolmadan önce memnun olduğumdan emin olmuştu.

Olan biteni Tori'ye nasıl açıklayacağımı bilemesem de sonunda numarasını ve telefon çaldığında nefesimi tutuyorum.

"Alo?" Üçüncü çalışta açtı, sesi şaşkındı. Bilinmeyen numaraları asla açmam ama Tori ne olursa olsun kimin aradığını bilmek ister. "Alo? Yardımcı olabilir miyim?"

Boğazımda bir yumru var ve ona cevap vermeden önce yutkunmam gerekiyor. Nedense telefonda onun sesini duymak bile ağlamak istememe yetiyor. Hayatımda hiç olmadığım kadar mutluyum ama yine de arkadaşımı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Tori?"

"Arabelle?" Sesindeki şok o kadar baskın ki, düşmek üzere olan gözyaşlarıma karşı gözlerimi sertçe kapatıyorum. "Arabelle! İyi misin? Neredesin? Öldüğünü sanmıştım!" Nefesini içine çekiyor ve vicdan azabının vücuduma yayıldığını hissediyorum.

Ona iyi olduğumu söylemek için bu kadar beklememeliydim. Burada Salvatore ile cennetteydim ve geçmiş hayatımdan herhangi biriyle temas kurma fikri dehşet vericiydi.

"Buradayım, şehirdeyim," diyorum ona, konuşurken parmaklarım uyluğuma batıyor. "Ve kesinlikle ölü değilim." Duraksıyorum, nasıl devam edeceğimi bilemiyorum. "Aslında evleniyorum. Bugün."

"Kara Şeytan başkanın oğluna." Sesi düz ve beni görmemesine rağmen başımı sallıyorum.

"Hayır! Başka birine. O..." Pencereden evin içine bakıp Salvatore'u gördüğümde sesim kesiliyor. En sevdiği koltuğuna uzanmış, telefonunda bir şeylere bakıyordu. "O her şey. Ama ben seni burada istiyorum."

"Orada olacağım," diyor ve heyecanın içimden fırladığını hissediyorum. Tüm bu olanlardan sonra bile, o ve ben hala en iyi arkadaş olabiliriz, bunu biliyorum. "Ama bana borçlusun Arabelle. Hem de çok büyük. Bunca zamandır ne haltlar karıştırdığını en ince ayrıntısına kadar öğrenmek istiyorum."

"Tamamdır." Sertçe nefes vererek bacaklarımı altıma sıkıştırıyorum. "Önce ne bilmek istiyorsun?"

"Kiminle evleniyorsun lan sen?" Sesi gergin geliyor, roller tersine dönseydi benim de sesim tam olarak böyle çıkardı. Ona söyleyeceğim şeyin iyi bir haber olarak görmesine imkân yok.

"Salvatore Bonanno." Onun adı dudaklarımda cennet gibi. Bir kişinin adını anmanın bu kadar iyi hissettireceğini hiç bilmezdim. Bu benim can simidim.

Boğulmamak için tutunduğum şey. Ona ne zaman ihtiyacım olsa, yanımda olacağını biliyorum.

Benim için yaptıklarını kimseye anlatamam yoksa onu kaybederim ama zaten anlatmak da istemiyorum. Benim için her şeyi yapabileceği gerçeği -her şeyi- içimi ısıtıyor ve bu küçük sırrı hayatımın sonuna kadar yanımda taşıyacağım.

BÖLÜM 28

SALVATORE

Marcelo önümde duruyor, bana yeni smokininizdeki bir lekeye bakar gibi eleştirel bir gözle bakıyor. Gözlerini yüzüme dikeyor ve ben de bakışlarını yakalayıp ona geri bakıyorum.

Bir şey söylemesi için ona meydan okuyordum. Herhangi bir şey.

Airy'ye karşı bir şey söyle.

Yine de konuşmuyor. Onun yerine iç geçiriyor ve konuşmadan önce elini saçlarında gezdiriyor. "Bunu yapmak istediğinden emin misin? O koridorda bir kez yürüdükten sonra geri dönemezsin, biliyorsun."

"Biliyorum," diye yanıtlıyorum kol düğmemi düzeltirken. "İşte bu yüzden gitmek istiyorum. O koridorda yürüyeceğim ve Airy'yi benim yapacağım. Böylece başka hiç kimse ona bakamayacak bile."

Başını sallıyor ama gerçekten kızgın olmadığını biliyorum. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim, kardeşim. Sen şimdi otuz altı yaşındasın ve o on sekiz yaşında mı?"

Bu soruya cevap vermek zorunda değilim çünkü bunu sadece beni kızdırmak için sorduğunu biliyorum. Onun yerine, kendi sorumla cevap veriyorum. "Ve sen kaç yaşındasın? Otuz sekiz mi? Hâlâ yatağını ısıtacak bir kadın yok, Marcelo. Hâlâ uzun bir iş gününden sonra eve döndüğünde yanında olacak kimse yok. Yoksa sağ kolunla resmen evlendin de ben törene davet edilmedim mi?"

"Sen histeriksin, bunu biliyor musun?" Gözlerini deviriyor ve ben de onu yatak odasından çıkıp oturma odasına kadar takip ediyorum. Buradan doğrudan arka bahçeyi görebiliyor ve törenin ilerleyişini kontrol edebiliyorum.

Tüm ailemiz burada, tıpkı kilisede tipik bir düğün olsaydı olacakları gibi. Basit katlanır sandalyeler dışarıda çimenlerin üzerine yerleştirildi ve birisi bir çardak buldu ve kadınlar onu

Şimdi çiçekler. Airy'nin altında dururken ne kadar muhteşem görüneceğini hayal edebiliyorum, mükemmel yüzü bana dönük, dudakları babasının sözlerini tekrarlıyor.

Kahretsin, düşündükçe bile sertleşiyorum. Pantolonumun içinde sikimin kalınlaştığını hissediyorum ve mutfağa gidip ikimize de birer shot doldurmadan önce kendimi ayarlamak için aşağı uzanıyorum.

"Sana ve Airy'ye," diyor Marcelo, bardağını hafifçe benimkine dokundurarak.

Onları çekiyoruz ve ben gözlerimi kapatarak sıcaklığın vücuduma yavaşça yayılmasının keyfini çıkarıyorum. Sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şeye ihtiyacım yok, çünkü doğru şeyi yaptığımı biliyorum, ama kendi düğününüzden önce bir iğne hiç kötü bir fikir gibi görünmemiştir.

"Benim için bir tane var mı?" Trevor geliyor ve mutfak tezgahına yaslanıyor. Ona bir kadeh dolduruyorum ve hızlıca içtikten sonra bardağı küçük bir çarpma ile yere bırakıp konuşuyor. "Herkes hazır, Salvatore. Babası yukarıda, yaylı çalgılar dördlüsü az önce geldi ve kadınların odasından koşturup durmadığına bakılırsa gelininin nihayet giyinmiş ve gitmeye hazır olduğuna eminim."

"Güzel." Elimi tezgâha vuruyorum ve iki adam bana bakıyor. Aileme. Her şeyi birlikte atlattık ve önümüze çıkacak her şeyin üstesinden gelebileceğimizden eminim. Bu güzel bir duygu. "Siz iki piçi bir gün koridorda yürürken görmek istiyorum."

Marcelo gülüyor. "Kendime bir gelin alabilmek için bir gelin satın almam gerekecek," diyor. "Kimse benim gibi çirkin bir piçle evlenmek istemez."

Marcelo kendini küçümsemeyi seviyor ama evinin önünden gelip geçen kadın kuyruğunu görünce gözlerimi deviriyorum. "Beni de kendinle birlikte otobüsün altına sürükleme," diyorum ona. "Kadınları uzakta tutan şey senin pislik kişiliğin."

Trevor gülüyor ve ben ona dönüyorum. "Ve sen de böyle lanet bir playboy olmayı bırakmalısın. Eğer dikkatli olmazsan, bir gün bir kızı hamile bırakacaksın ve o zaman gerçekten boku yiyeceksin."

"Henüz yapmadım." Trevor bana sırtıyor ve omzumun üzerinden eliyle işaret ediyor. "Hadi, seni piç kurusu, içerideki Arabelle'in akli başına gelip kaçmaya çalışmadan önce seni evlendirelim."

Daha önce de benden kaçmaya çalıştı ve bu onun lehine sonuçlanmadı. Airy'nin beni terk etmeye çalışmasından endişe etmiyorum, özellikle de artık onu geri almak için durmayacağımı bildiği için.

Yine de, çardak altında durmak için koridorda yürürken kalbim boğazıma düğümleniyor. Marcelo ve Trevor duruyor, gözleri herhangi bir tehdit ihtimaline karşı sürekli kalabalığı tarıyor. Bugün herhangi bir sorun çıkmayacağını ben de onlar kadar iyi biliyorum, ama hiçbir zaman emin olamazsınız.

Son sorunumuzu kimsenin bulamayacağı bir yere gömdüğümüzden eminim, ancak istediğimiz son şey bu konuda yanıldığımı öğrenmek ve Wasted Bastards ile olan işimizden bir şeylerin geri dönüp bizi ısırmasıdır.

Derin bir nefes alarak başımızın etrafında asılı duran çiçekleri kokluyorum. Yine de Airy'nin çıkacağı kapıdan başka bir yere bakmıyorum. Bu gün mükemmel ve tam olarak nasıl geçeceğini hatırladığımdan emin olmak istiyorum. Benim için önemli olan tek şey o ve bir fotoğrafımız olsa da hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.

Yaylı çalgılar dörtlüsü çalmaya başlıyor ve ben koridordan aşağı bakarak müstakbel eşimi görmeyi bekliyorum.

Her an gelebilir.

Kapı açılıyor ve sonunda onu göreceğim için heyecanla nefes alıyorum. Dürüst olmak gerekirse etrafımdaki her şey yok oluyor. Burada büyük bir insan kalabalığı olmasına rağmen, sadece ben burada durup onu bekliyor olabilirim. Önemli olan tek şey o ve onu görmek için sabırsızlanıyorum.

Müzik yükseliyor ve sonra onun için seçtiğim muhteşem beyaz elbiseyi giymiş olarak beliriyor. O evde uyurken mağazada parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirerek kendim seçmiştim. Vitrinde gördüğüm andan itibaren onun giyeceği elbisenin bu olacağını biliyordum.

Ve ona mükemmel uyuyor.

Saçları başının arkasında toplanmış ve birkaç küçük tutam yüzünün etrafına . Elbisenin üzerine tam oturması sayesinde vücudunun her kıvrımını görebiliyorum ve bakışlarımın onun formunda gezinmesine izin veriyorum.

bana doğru yürüyor. Muhteşem ve mutlu görünüyor ve yaklaştıkça gözlerinde parlayan birkaç damla yaş gördüğüme eminim.

Koridorda ona eşlik edecek biri olup olmadığından emin değildim ama en yakın arkadaşı Tori onun yanındaydı ve kolları sıkıca birbirine dolanmıştı. Airy bana defalarca Tori'nin kendi ailesinden daha çok ailesi gibi olduğunu söylemişti, bu yüzden ikisinin birlikte yürümesine şaşırmadım.

Airy'nin elini arkadaşından alıyorum ve o da dönüp ona sarılıyor, elindeki buketi omzunun üzerinden atarak onu kendine çekiyor. Tori Airy'nin yanında duruyor, gözleri müstakbel eşime kilitlenmiş, Airy de bana dönüyor, gözleri bana kilitlenmiş.

Tam da hayal ettiğim gibi. O benim tüm dünyam, uğruna her şeyi yapabileceğim tek kişi ve benim de onun dünyası olduğumdan emin olmam gerekiyor. Birbirimize ve birlikte durmaktan korkmadığımız sürece ikimizin birlikte her şeyin üstesinden gelebileceğini biliyorum.

Babası boğazını temizliyor ve gözlerimi Airy'nin yüzünden ayırmak zorunda kalıyorum.

"Arabelle Mitchell ve Salvatore Bonanno'nun birlikteliğine tanıklık etmek üzere burada toplanmış bulunuyoruz. Bu birleşmenin gerçekleşmemesi gerektiğine inanan var mı?" Sesi sessiz ama yeterince yüksek ve kimsenin bir şey söylemediğinden emin olmak için dikkatle dinliyorum.

Kimse kıpırdamasın. Herkes bunu bizim için istiyor, tıpkı benim gibi.

Tatmin olan baba devam ediyor. Konuştuğunu duyuyorum ama Airy'ye bakmakla o kadar meşgulüm ki ne dediğini pek anlayamıyorum. Tüm dünyam önümde duruyor ve şu anda başka bir şey düşünmemi biraz zorlaştırıyor.

BÖLÜM 29

ARABELLE

Salvatore'un gözleri, onu asla terk etmek zorunda kalmamak için içine girmek istediğim karanlık havuzlar gibi. Elleri benimkileri sıkıca kavırıyor, sanki gitmeme izin verirse kaçacağımdan korkuyor ama kaçmayacağım.

Ondan daha önce de kaçtım ama o hep benim için geldi. Bana ondan asla kaçamayacağımı açıkça söyledi ve ben de gerçekten kaçmak istemiyorum.

Onun karısı olmak istiyorum. Her zaman yanımda olmasını, her zaman beni gözetmesini, her zaman sağlıklı ve güvende olduğumdan emin olmasını istiyorum. O benim her şeyim ve onun da beni benim onu istediğim gibi istediği gerçeğine inanmak benim için neredeyse çok zor. Defalarca aklımı başıma toplamaya çalıştım ama bunu anlamak benim için imkânsız.

"Hiç kimse beni senin gibi istemedi," diyorum, yeminlerimizi etme vaktinin çoktan gelmiş olmasına şaşırarak. Bu sözler üzerinde bir haftadır çalışıyordum, Salvatore benimle gerçekten evlenmek isterse ne yapacağımı merak ediyordum. Hayatım boyunca, onunla tanıştıktan bu kadar kısa bir süre sonra, neredeyse onun karısı olmaya hazır bir şekilde burada duracağımı hiç düşünmemiştim.

"Hiç kimse beni sevmedi, takip etmedi, korumadı. İhtiyacım olduğunu bilmediğim ama şimdi onsuz yaşayamadığım kişi oldun. Senden önceki hayatım bir dizi hareketten ibaretti, her zaman birinin ne zaman gelip bana gerçekten bir şeyler hissettireceğini merak ediyordum. Şimdi bir şeyler hissediyorum, Salvatore."

Derin bir nefes alıp kendimi devam etmeye hazırlıyorum. Geceleri uykuya dalarken bu sözleri kendi kendime düşünmek bir şey, ama bunları başkalarının duyabileceği bir yerde yüksek sesle söylemek tamamen başka bir şey.

"Kendimi mutlu hissediyorum. Kendimi güvende hissediyorum. Daha önce siyah beyaz yaşadığım dünyanın birdenbire parlak ve renkli olduğunu hissediyorum. Seninle olmak ve seni sevmek istiyorum, Salvatore. Beni sevmeni ve hiç durmamamı istiyorum. Yapamam.

Senden önceki hayatı hayal ediyorum ve sensiz bir hayatı sürdürmeye çalışmanın nasıl bir şey olacağını düşünmek bile istemiyorum."

Sözlerimi bitirdiğimde kulaklarımı sessizlik karşılıyor ve ondan bir yanıt almak için parmaklarını sıkıca kavıyorum.

"Oh, Airy," diyor yanağımı hafifçe okşayarak. Ona yakın olmanın bir saniyesini bile kaçırmak istemediğim için yüzümü onun dokunuşuna dönüyorum. Parmakları yanağımda gezinirken biraz titriyor, sonra boynuma iniyor ve köprücük kemiğim boyunca hafifçe gezdiriyor.

Bacaklarımın arasında sıcaklık ve zevk birikiyor ve kendime tüm ailesinin önünde durduğumuzu hatırlatmak zorunda kalıyorum. Şu anda beni almasını ne kadar istesem de, bu iyi bir fikir değil.

Baba boğazını temizliyor ama ne Salvatore ne de ben dönüp ona bakıyoruz. "Yeminlerin, Salvatore," dedi.

"Airy'm," diyor Salvatore, bir anlık sessizliğin ardından. "Sen hayatımda eksik olduğunu bilmediğim gün içindeki ışıksın. Seninle ilgili her şey mükemmel ve sen sadece benim için yaratılmışsın. Tanrı seni bu dünyaya getirdiğinde ne yaptığını biliyordu ve seni bulmam için beni bu kadar bekletti."

Yine yüzüme doğru uzanıyor, bu kez hafifçe burnuma, dudaklarıma, çeneme dokunuyor. Dudaklarımı ayırıyorum, kendime engel olamıyorum. Bana bu şekilde dokunması bile içimde bir ihtiyacın canlanmasına neden oluyor ve o kadar güçlü ki bunu inkâr edebileceğimden emin değilim.

"Ama artık sana sahibim," diye devam ediyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş, "seni asla bırakamayacağım. Sen ruhumun ihtiyacı olan, uğruna her şeyi yapabileceğim kişisin. Airy Mitchell, sen benim gelinim, çocuklarımdan annesi, hayatımın sonuna kadar seveceğim kadın olacaksın ve seni asla bırakmayacağım."

Yemin ederim, vücudumdaki her hücre şarkı söylüyormuş gibi hissediyorum. Tüm varlığım Salvatore'u daha önce mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde arzuluyor. Onun bana bu kadar yakın olması ve sadece şu an için değil, sonsuza kadar benim olduğunu bilmek, zihinsel olarak başa çıkabilmem için neredeyse çok fazla.

Tek bildiğim, bu adamla baş başa vakit geçirebilmek için herkesin ortadan kaybolmasını istediğim.

Küçük altın bir yüzüğü parmağıma takmasını izliyorum. Küçük olmasına rağmen mükemmel. Eminim bazı kadınlar daha büyük bir şey, eşlerinin ne kadar parası olduğunu gösterecek bir şey isterdi ama ben öyle biri değilim.

Sonra cebinden ikinci bir yüzük çıkarıyor ve yavaşça parmağıma takıyor. Bu yüzüğün ortasında kocaman bir elmas var ve tepedeki güneşin ışığını yakalayıp Salvatore'un göğsünde küçük gökkuşakları oluşturuyor. Yanlarda, bandın etrafına kadar uzanan küçük elmaslar var ve onu gördüğümde nefesimi tutamıyorum.

Muhteşem bir şey. Az önce büyük bir yüzük istemediğim hakkında düşündüğüm her şeyi geri alıyorum. Herkesin onu görecektik olmasını seviyorum ve alınıp alınmadığıma ya da kime ait olduğuma dair bir soru olmayacak.

"Sizi karı koca ilan ettiğim için çok mutluyum," diyor baba ama ne Salvatore ne de ben dönüp ona bakıyoruz. Bana şu anda evin çatısına uzaylıların indiğini söylüyor olabilirdi ve benim gözlerimi kocamdan ayırma şansım yoktu. "Gelini öpebilirsiniz."

Heyecandan titriyorum. Dürüst olmak gerekirse, Salvatore'un dudaklarını ilk kez bana değdirdiği ve beni sahiplendiği zamanki gibi hissediyorum. O zaman burada durup gözlerinin içine bakacağımı, dudaklarının dudaklarıma değmesini beklerken sinirlerimin bir milim bile hızlanmayacağını biliyordum.

Yaklaşıyor, dolgun dudakları o kadar cezbedici ki kollarına atlamamak ve onu bir öpücük için aşağı çekmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Onu istiyorum ve onu elde edeceğim, ama bunun biraz zaman almasına aldırmiyorum. Karı koca olarak ilk kez öpüşeceğiz ve bunun tadını çıkarmak istiyorum.

Ama dudakları dudaklarıma değdiği anda sanki vücudumda bir elektrik kıvılcımı çakıyor. İkimizin arasından geçen özlem dalgası karşısında nefesimi tutuyorum ve tırnaklarımı ensesine geçirerek uzanıyorum. Oradaki saçlar kısa ve kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekerken tırnaklarımın altında çizildiğini hissediyorum.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyor ağzımın içine. Kelimeleri içime çekiyorum, onlarla hayatta kalıyorum ve onu sertçe öpüyorum, dilim onunla buluştuğunda talep ediyor. İkimiz tanıştığımızdan beri sakladığım tüm özlem ve korku geliyor

İçimden bir duygu dalgası fıskırıyor ve ben de tüm bunları öpüşmemize döküyorum, onun da benim hissettiğim her şeyi hissettiğinden emin olmak istiyorum.

O benim için mükemmel ve onu ne kadar çok istediğimi bildiğinden emin olmalıyım.

Öpüşürken içim kasılıyor ve eli aşağı inip elbisemin üzerinden kıcımı hafifçe sıkıldığında ağzına doğru inliyorum. Vücudumu bir sıcaklık kaplıyor ama bu sadece bu adama duyduğum özlem değil. Aynı zamanda hala tüm ailesinin önünde olduğumuzu fark ettiğim için utanıyorum.

"Bayanlar ve baylar, Bay ve Bayan Bonnano!" Babanın sesi neşeli ama ona baktığımda yanaklarının ne kadar parlak pembe olduğunu görebiliyorum.

Tori bakışlarımı yakalıyor ve bana göz kırparak yüzümün alev almasına neden oluyor.

Kocamla herkesin önünde öpüşme seansına başlamak istememiştim ama ne olursa olsun kendimi kontrol edebileceğimi sanmıyorum. O benim her şeyim ve tüm vücudum onu istiyor.

Her zaman.

Sadece o.

"Şimdi kutlama yapıyoruz," diye fısıldıyor Salvatore kulağıma. Elimi avucunun içine aldı.

ve bana kendinden emin bir şeyler vermeye çalışıyormuş gibi sertçe sıkıyor. "Ama sonra, herkes gittikten sonra, seni içeri alacağım ve seninle tek başıma kutlama yapacağım." Sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor ve yüzüme yayılan sırtışa engel olamıyorum.

Umarım şu anda bana fısıldadıklarını başka kimse duymaz. Kalabalıkta oturan tüm küçük yaşlı hanımlar muhtemelen incilerine sarılıp bayılacaklardır.

"Sabırsızlanıyorum," diyorum ona dönerek. Ben yüzüne dokunmak için uzanamadan elimi tutuyor ve parmak uçlarımı hafifçe öpüyor. İçimi kaplayan bu duyguyla bir nefes çekiyorum ve sonra beni çardağın altından ailesiyle tanışmak için kalabalığın içine çekmesine izin veriyorum.

BÖLÜM 30

SALVATORE

Airy'nin yorgun olduğunu biliyorum. Bunu hareket edişinden anlayabiliyorum, biraz daha yavaş, sanki gerçekten oturmak ve ayağa kalkmak istiyor, ama çok yorgun olmasa iyi olur.

Onun için hala planlarım var.

Ailenin çoğu gitti, hiçbir şeye ihtiyacımız olmadığını açıkça belirtmeme rağmen yerlerinde bir yığın hediye duruyor. Airy ve benim istediğimiz ya da ihtiyaç duyduğumuz her şeyi alabilecek kadar param var ve onun her konuda güvendiği tek kişi olmak benim için sorun değil.

Şu anda sadece ailemin gitmesini istiyorum.

Airy, Tori'yle konuşuyor ve ben de yanına gidip kolumu karımın beline dolayarak onu kendime çekiyorum. "O küçük tatlı amına sikimi sokmadan sana bir saniye daha bakmaya dayanabileceğimi sanmıyorum. Sen karar ver, Airy. Seni burada arkadaşının önünde mi sikmemi istersin yoksa eve götürüp baş başa mı yapalım?"

Duruyor ve yavaşça bana dönüyor, ağzının kenarları sırtıyor. "Bay Bonanno, siz bir hayvansınız," diyor ve ben hırlayarak kulak memesini ısırıyorum.

"Arkadaşına hoşça kal de, karıcığım," diyorum parmaklarımı kalçasına geçirerek. "Daha fazla bekleyemeyeceğim ama o mükemmel küçük amını başkasının görmesine izin vermem mümkün değil."

"Gitmem gerekiyor." Airy, yüzü arzu ve heyecanla çarpılmış Tori'ye döner. "Geldiğin ve benimle koridorda yürüdüğün için teşekkür ederim. Gerçekten çok anlamlıydı. Sen en iyisisin."

"Biliyorum." Tori ona sırtıyor ve sonra kollarını ona dolayarak sıkıca sarılıyor. "Mutlu ol, Arabelle."

Karım en iyi arkadaşından uzaklaşıp bana döndüğünde eğilip onu hafifçe öperim, küçük bir vaadidir bu. Benimle yürüyor

Şimdi, onu evin içine ve koridordan yatak odama götürürken veda etmek için arkama bile bakmıyorum.

Marcelo ve Trevor daha önce buradaydı, her şeyi hazırlıyorlardı. Yanan mumlar her yeri süslüyor, alevleri titriyor ve odanın etrafına dans eden ışıklar saçıyor. Airy kapıda durur ve nefesi kesilir, eli boynuna doğru gider.

"Bu muhteşem," diyor bana dönerek.

Hâlâ gelinliğini giymiş ve her haliyle mükemmel bir gelin gibi görünüyor. Onu bir an önce elime alamazsam derimden çıkacakmışım gibi hissediyorum ve omuzlarından tutup yavaşça çeviriyorum.

Gelinliğinin düğmelerini açıp yere bırakırken parmaklarım çevik ve hızlı. Sonra karım sadece dantelli beyaz iç çamaşırlarıyla önümde duruyor, teni mum ışığında pürüzsüz, yüzü beklenti içinde ve bana dönük.

"Harikasin," diyorum ona, çenesini yukarı kaldırarak daha yukarı bakmasını sağlıyorum. Boynunun kıvrımını ve kalp atışlarının teninden nasıl görüldüğünü görmek istiyorum. Bana bakarken sertçe yutkunduğunu ve tek bir dokunuşumla parçalara ayrılmaktan kurtulmaya çalıştığını görmem gerekiyor. "Sen benimsin Airy ve şu anda amının içinde olmam gerekiyor. Yatağa geç."

Sızlanıp başını sallıyor ve ben de onu takip ediyorum, gözlerim dantelle kaplı kışına kilitleniyor. İç çamaşırı, satın aldığımda düşündüğüm kadar küçük ve seksi ve yatağa tırmanırken bel bandını çekiştiriyorum.

"Aç onları." Ellerim kalçalarında ve dokunuşumla kaslarının titrediğini ve seğirdiğini hissedebiliyorum. "Bacaklarını aç Airy ve bana sunabileceğin her şeyi görmeme izin ver. Hepsi benim, hepsi ve sana iyice bakmak istiyorum."

Tereddüt ediyor ve mumların titrek ışığında bile yüzündeki endişe ifadesini görebiliyorum. Daha sert bastırarak bacaklarını yavaşça ayırıyorum ve onu görebileceğim şekilde açıyorum.

"Mükemmel," diyorum ona, parmağımı iç çamaşırının dikişi boyunca gezdirerek. Altındaki yarığını hissediyorum, sıcak ve ıslak, ve sikim ağrıyor.

Arkama yaslanıp soyunuyorum, kendimi serbest bırakıyorum ve Airy beni içine aldığı anda gözleri açılıyor.

"Farklı hissettiriyor," diye fısıldıyor ve bana doğru uzanıyor. Üstüne çıkıyorum ve o da sikimi kavrayıp ellerini sıkıca sarıyor. Teninin üzerimdeki sıcak ve yumuşak hissi beni inletiyor.

"Bu farklı çünkü sonunda benimsin," diyorum ona, iç çamaşırını yana çekerek. Mükemmel amcığı tam orada, dudakları parmağım için kolayca ayrılıyor. Bir parmağımı sokuyorum, sonra diğerini ve başının geriye düşmesini ve içine girdiğimi hissedince ağzının açık kalmasını izliyorum.

"Bu farklı çünkü kimse seni benden alamayacak," diyorum başparmağımı klitorisine sürterek. "Seni gördüğüm andan itibaren bana aitsin Airy ve artık herkes bunun doğru olduğunu biliyor."

İnliyor ve kalçalarını bana doğru itiyor, kalçalarından yumuşak bir miyavlama dökülüyor. Küçük zevk dalgaları vücudunu sarmaya başladığında elleri sikimin etrafında gevşiyor.

"Benim için gel, Airy," diyorum ona, parmaklarımla onu kenara yaklaşıtıyorum. O inlerken, bacaklarının arasına kayıyorum, iç uyluğunu öperken nefesim sıcak, dişlerimi yumuşak teninde gezdiriyorum. "Benim için boşal, sonra seni becereceğim ve tekrar boşalmanı sağlayacağım."

"Siktir, Salvatore," diye inliyor, aşağı uzanıyor ve parmaklarını saçlarımda çatallıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor, durma!"

Asla durmayacağım. Airy bana ait ve hayatımızın geri kalanında her gün onu parçalara ayırmayı planlıyorum. Dilim dışarı fırlıyor ve yarığından yukarı kayarak onu tadıyor.

Dilimi üzerinde hissedince çığlık atıyor, sonunda kontrolünü kaybederken sırtı kamburlaşıyor. Sıkı kasları parmaklarımı sıkıyor ve elime karşı sert bir şekilde öğürüyor, nefesi kısa patlamalar halinde çıkıyor.

"Daha sert gel, Airy," diyorum ona, hâlâ bacaklarının arasındaki et parçasına sertçe bastırarak. Karımın nelerden hoşlandığını biliyorum ve ona kendini en iyi şekilde hissettirmeye kararlıyım. "Daha sert gel ve sonra seni becereceğim."

Öyle yapıyor, sonunda ağzını açarak dudaklarından bir çığlık kaçmasına izin veriyor. Etrafımda yankılanıyor, beni yıkıyor ve onun içinde olma, onu becerme, onu tohumumla doldurma düşüncesiyle inliyorum.

Artık parmağında yüzüğüm olduğuna göre, onu bırakmak istiyorum.

BÖLÜM 31

ARABELLE

Salvatore tekrar üstüme çıkmadan önce rahatlamak ve nefes almak için zar zor zamanım oluyor. Kocaman, kalın siki vücudundan dışarı fırlıyor ve ona bakarken bile ağzımın sulandığını hissediyorum.

Hayatımda hiçbir erkeğe karşı böyle bir tepki vermemiştim ama Salvatore ile daha önce hiç tanışmamıştım. Onun yanında olduğum her an bana dokunmasını, beni tatmasını istiyorum. Bana hiç kimsenin davranmadığı gibi davranıyor, sanki gerçekten önemliymişim gibi.

Sanki ona aitmişim gibi.

"Tadına bakmama izin ver," diyorum ona, doğrulup sikine doğru eğilerek. Kaslarım orgazmın etkisiyle gevşemişti ama zevkimin daha yeni başladığını biliyordum.

İki elimi kullanarak sikini kavriyorum ve ağzıma doğru eğiyorum, kalın ampulünü dilimin üzerinde hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum. Prekumu başını kaplıyor ve yalayarak çıkarıyorum, tadı ağzımda parlak ve tuzlu. Dünyada kocam gibi tadı olan başka bir şey yok ve ağzımı açıyorum, sikini sertçe emiyorum, dilimi kalın şaftının etrafında gezdiriyorum.

İnliyor ve saçlarımın arkasından tutup öncekinden daha derine doğru itiyor. Başı dilimden ayrılıyor ve boğazımın arkasına çarpıyor. İnliyorum, ona tutunmaya ve kontrolü yeniden ele almaya çalışmak için onu pençeliyorum ama yapamıyorum.

"Sadece ağzını gevşet," diye emrediyor ve tekrar içime girmeden önce çekiliyor. "Rahatla, Airy. Derin nefes al."

Dediğini yapıyorum, ellerim tekrar şaftını buluyor. Biri yukarı aşağı hareket ediyor, sertçe sıkıyor, diğeri ben çekiştirmeden önce hafifçe taşaklarında geziniyor.

Salvatore inliyor, boğazıma daha derin sokuluyor. "yutmanı istiyorum," diyor bana. Eli boğazımda, beni nazıkçe sıkıyor.

Ŗu anda çok nazik ama o ellerin neler yapabileceğini biliyorum. İnsanları öldürebileceklerini biliyorum ve bana bu Ŗekilde dokunması vücuduma bir ürperti gönderiyor.

Ama aynı zamanda durmasını da istemiyorum. Parmaklarının tenime baskı yapma hissini seviyorum. Her an sertçe sıkıp beni öldürmeye karar verebileceğini bilmek heyecan verici ve daha sert emiyorum, onu kenara daha da yaklaştırırken başım Ŗaftının üzerinde aŖaęı yukarı sallanıyor.

İçime boşaldığını hissetmek istiyorum. Onu yutmam, kocamın bana sunduğu her Ŗeyi tatmam gerekiyor. Parmakları başımın arkasına giriyor, keskin bir acı nefesimi kesiyor ve Salvatore inliyor, beni vücuduna o kadar yakın tutuyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

"Siktir, Airy," diyor, sesi içimde bir gong gibi yankılanıyor. Sözlerinin titreŖimlerini hissedebildiğime yemin edebilirim ve öne doğru sallanıyorum, sonunda kalınlaşmadan ve serbest bırakmadan önce horozu boğazımın arkasından aŖaęı kayıyor.

Ona tadının ne kadar güzel olduğunu, içimde serbest kalmasının ne kadar harika bir his olduğunu söylemek istiyorum ama siki çok kalın. Boğazıma takılıyor ve etrafında inliyorum, kalınlaşırken ve sonra gevşerken horozunu sertçe kavırıyorum.

"Lanet olsun," diyor Salvatore ağzımdan kayarak. Hemen beni çekiyor, ağzı ağzıma çarpıyor. Dili benimkini yokluyor ve omuzlarını tutuyorum, eğer ona tutunmazsam vücudumu hala yıkayan zevk tarafından sürükleneceğimden korkuyorum.

Onu bu Ŗekilde, bu kadar sert ve ağzımın içinde boşaltabileceğimi bilmek heyecan verici.

"Ŗimdi seni hamile bırakmak istiyorum," diyor bana. Dudakları tam kulağımın dibinde ve sözlerinin sesiyle ürperiyorum. Beni hamile görmek istediğini, tohumunu içimde hissetmek ve hayatla Ŗişmemi izlemek istediğini biliyordum, ama bunu kastettiğini hayal etmek benim için hala zor.

"Emin misin?" diye soruyorum. Diye soruyorum ama o sadece gülüyor, beni belimden tutup yatağa geri fırlatıyor. Gözlerim onun sikine takılıyor ve onun çoktan sertleşmiş ve benim için yeniden hazır olduğunu görüyorum.

"Emin miyim?" Diye soruyor, sesi karanlık ve ağır. Sözleri indiğinde ürperiyorum. Beni sevdiğini ve bana karşı hiçbir Ŗey yapmayacağını bilsem de

Burada kiminle uğraştığımı hatırlamak beni hala korkutuyor. Kiminle aynı yatakta olduğumu.

Kiminle evlendiğimi.

"Gelinimi hamile bırakmak istediğimden emin miyim? Seni çocuğumla şişmiş görmek ve sadece benim olduğunu bilmek istediğimden emin miyim? Evet, eminim."

Konuşurken hareket etti ve şimdi bana çarpıyor, kocaman siki bacaklarımın arasından kayıyor. Çığlık atıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve ona tutunuyorum. Daha önce içime girmiş olmasına rağmen, bu hala bir sürprizdi ve öne doğru sallanıyorum, kalçalarım onunkiyle buluşmak için çarpıyor.

Üzerimde, kollarını vücuduma dolamış, beni yemek istermiş gibi bana bakıyor. Bana bakışı tüylerimi ürpertiyor ama ben bir şey söyleyemeden başını eğip meme ucumu ağzına alıyor. Tenim bu hissin etkisiyle çakıl taşları gibi oluyor ve onu kendime çekerek tekrar haykırıyorum. Ona doyamıyormuşum gibi hissediyorum, sanki şu anda bana verdiğinden daha fazlasını alamazsam paramparça olacaktım gibi.

"Sen mükemmelsin amına koyayım," diye kulağıma homurdanıyor ve kendini içime sokuyor. Aleti beni o kadar dolduruyor ki zar zor nefes alabiliyorum ve küçük hava kırıntılarını emiyorum.

Ama her şey onun gibi kokuyor. Sikiyle içimde, burnumdan ve ağzımdan içime giriyor. Salvatore beni dolduruyor, geriyor ve vücuduna uymam için beni şekillendiriyor. İnliyorum, vücuduyla birlikte sallanıyorum, ağzımdan çıkan sesleri durduramıyorum.

"Sen her şeyimsin." Beni yavaşça uçurumun kenarına doğru iten ve düzgün düşünmemi neredeyse imkânsız hale getiren uzun, yavaş vuruşlarla hareket ediyor. Beni kenara itmesini ve düşmemi sağlamasını istiyorum ama acele etmiyor, belli ki benimle oynamaktan zevk alıyor. "Çok lezzetli. Sıkı. Mükemmel. *Benim.*"

Beni kendisine ait olduğunu iddia etmesinden bıkip bıkmayacağımı bilmiyorum ve söylediği her kelime beni daha yükseğe itiyor, vücudumu daha sıkı ve daha sıkı bağlıyor gibi görünüyor.

"Boşalacağım," diye soluk soluğa bağıryorum, kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum. Sadece onun için, onunla birlikte var oluyorum ve tutarlı bir düşünce düşünmeye çalışmak neredeyse acı verici.

"Güzel," diye karşılık veriyor kulağımı ısırarak. "Benim için gel, Airy. Her paramparça et ki benim olduğumu bileyim." Daha derine itiyor, siki içimi dolduruyor ve ben inliyorum, çenem açılıyor.

Beni sikerken, elleri her yerdeydi. Ne yaptığına odaklanmam neredeyse imkânsız, o kadar çok farklı yerime dokunuyor ki. Gözlerimi açıp ona bakmak istiyorum ama bunu yapamıyorum. Tüm sinirlerim serbest kalmak için çığlık atarken ve tüm vücudum parçalanmaya başlarken, bu şekilde hissetmek bile benim için neredeyse çok fazla.

"Şimdi, Airy," diye emrediyor.

Vücudumu çok iyi tanınması ve bana ne yapacağımı söylemekten ve beni uçurumun kenarına itmekten korkmaması bunu yapıyor. Parçalanıyorum, adını haykırıyorum, ona sarılıyorum. O an için artık kendim değilim, onunla birlikte şekilleniyorum, hayatta kalabilmem için bana vermesi gereken her şeye güveniyorum.

Tüm vücudum uçuyormuş gibi hissediyor, sanki artık yerçekimi tarafından aşağı çekilmiyorum da yatağın üzerinde süzülebiliyorum. Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyorum, ama uçamıyorum, hareket edemiyorum, beni kurtaran ve benim için her şeyi yapacağını açıkça söyleyen adama sarılmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Sonunda nefesimi tekrar toplayabildiğimde ve ona bakmak için gözlerimi açtığımda, bakışlarının ne kadar karanlık olduğuna hemen şaşırıyorum. Özlem ve aşk gözlerinde sarhoş edici bir kokteyle birbirine karışıyor ve o anda bana böyle baktığını görebildiğim sürece benden istediği her şeyi yapacağımı biliyorum.

"Sen benim her şeyimsin," diyor bana ve ben vücudunun sıcaklığını hissetmek isteyerek ona daha da yaklaşıyorum. "Seni seviyorum." Ağzı benimkini yakalıyor ve ondan uzaklaşmak için gidebileceğim hiçbir yer yok. Altında kıvranıyorum, beni paramparça etmesine rağmen onun için tekrar azıyorum.

Vücudum onu o kadar çok istiyor ki ölebileceğimi düşünüyorum. Ölmek için korkunç bir yol olmazdı.

"Hamile kalana kadar seni becereceğim," diyor bana, sesi alçak bir uyarı gibi.
"Bekle Airy, başına geleceklerden haberin yok."

BÖLÜM 32

SALVATORE

Düğünün üzerinden iki aydan biraz fazla zaman geçti ve ne zaman etrafımda olsa gözlerimi Airy'den ayırmıyorum. Onu sadece gözlerimi karımdan ayıramadığım için değil, aynı zamanda gerçeği aradığım için de izliyorum.

Ne zaman hareket etse ve gömleği karnına doğru çekilse, orada yeni bir hayatın kabarışını arıyorum. Ellerimi de ondan uzak tutamıyorum, her zaman ona dokunuyor ve okşuyorum, harika karımın içinde bebeğimin büyüyüp büyümediğini bilmek istiyorum.

Şimdiye kadar bir şey yok.

Ama hayal kırıklığına uğramadım.

Airy ile dünya kadar zamanım olduğunu bilmemin yanı sıra, ona bir bebek vermeye çalışmaktan da oldukça keyif alıyorum. Boşalmak üzereyken nefes nefese adımı söylemesini seviyorum, sanki sonunda onu uçurumun kenarına itecek bir dua ediyormuş gibi. Sonrasında benimle göz göze gelmesini seviyorum, vücudu gevşerken bakışlarındaki sıcaklık ve özlem nihayet soğuyor.

Tatlı karıma ne zaman geldiğim önemli değil, her zaman istekli, her zaman ondan istediğimi almam için kendini bana açıyor.

Şimdi ona söz verdiğim şeyi verdiğimden emin olmalıyım.

"Neden bana bakıyorsun?" Airy kanepede yanıma yerleşiyor, kolumu tutup omuzlarına çekiyor, böylece yanıma sokulabiliyor. Dizlerini göğsüne doğru çekiyor ve ardından bir battaniye kaparak sıcak ve güzel olması için üzerine çekiyor.

"Rahatladın mı?" Ona soruyorum, o da dönüp bana bakıyor ve omzunun üzerinden sırtıyor.

"Mümkün olduğunca rahat olmamı isteyeceğini düşünmüştüm," diyor başını hafifçe eğerek.

Bu poz bana dişlerimi boynunun kenarında gezdirdiğimi, kulak memesini çekiştirdiğimi, karımı altımda döndürdüğümü ve böylece onu tam burada, kanepede becerebileceğimi hayal etmem için zaman veriyor. Bunu düşünürken bile sikim sertleşmeye başladı.

Airy ne yaptığını biliyor. Alt dudağını birazcık dışarı çıkardığında eğilip onu öpmek istediğimi biliyor. Şu anda sürdüğü parfümün beni o kadar tahrik ettiğini biliyor ki, kim olursak olalım ve ne yapıyor olursak olalım onu becermek istiyorum.

"Rahat etmek gittikçe zorlaşıyor. Fark etmediniz mi?"

Bir kaşımı kaldırdım ve karımı düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, hayır, onun rahatlamakta zorlandığını fark etmemiştim. O hâlâ evlendiğim Airy, sadece artık onun amına her zaman tam erişimim var.

"Neden öyle olsun ki?" Biraz kayıyorum ve o da bana doğru yuvarlanıyor, ben konuşurken göğsüme yaslanıyor.

"Muhtemelen bebek yüzünden." Sesi o kadar rahat ki, sanki ikimiz hava durumundan bahsediyormuşuz gibi, ilk başta ne dediğini neredeyse kaçırıyorum ve ona bakıyorum, sözlerinin içimde büyüyen farkındalığıyla.

"Bebek." Ona daha iyi bakabilmek için doğrulup onu kendime doğru çekerek tekrarlıyorum. Battaniye yoluma çıkıyor ve homurdanarak onu itiyorum, karımın mükemmel küçük bedenine bakıyorum.

Karnı hala düz. Oynamaya bayıldığım göğüsleri büyümedi. Kustuğunu ya da bazı şeyleri aşerdiğini fark etmedim.

"Airy, eğer benimle taşak geçiyorsan..." Uyarıyorum, başını sertçe sallıyor ve elini enseme dolamak için uzanıyor.

"Yapmayacağım! Salvatore, bunu ne kadar çok istediğini biliyorum. İkimizin de bunu ne kadar çok istediğini. Seninle böyle bir konuda şaka yapacağımı mı sanıyorsun?" Başını sertçe sallıyor, bunu yaparken at kuyruğu bir o yana bir bu yana savruluyor.

Kaç kez o at kuyruğunu yumruğuma doladım ve karımın önümde diz çökmesini sağladım? Bunu yapma arzusu o kadar güçlü ki, ona uzanıp yakalıyorum ama sonra hareket etmiyorum.

Ŗu anda sikimi yalamasını ne kadar istesem de, bana doğruyu söyleyip söylemediğini bilmek zorundayım.

"Gerçekten hamile misin?" Ona inanıyorum. Sadece tekrar duymam gerek.

"Öyleyim." Serbest elimi tutup karnının üzerine koyuyor. Orada hiçbir Ŗey yok, ne bir şişlik, ne bir kıvrım. Ona karnına bir bebek koyacağımı söylediğim günkü gibi dümdüz ve parmaklarımı esnetip kaslara biraz bastırıyorum. "Daha erken, o yüzden henüz anlayamazsın ama içinde bir bebek var. Bizim bebeğimiz, Salvatore."

Yemin ederim, daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Ŗu anda içimde büyüyen ve konuşmamı zorlaştıran gurur ve sevinci hiç hissetmemiştim. Yüzü bana dönük, sanki bir Ŗey söylememi bekliyor ve söylemem gerektiğini biliyorum ama söyleyecek bir Ŗey bulamıyorum.

Hayatımda ilk kez ne bilemiyorum.

Adam öldürdüm, binaları yaktım ve imparatorlukları yıktım. Yaptığım o kadar çok korkunç Ŗey var ki, hepsini listelemem mümkün değil. Bir gün insanlara yaştattığım dehşetin hesabını vermek zorunda kalacağımın farkındayım ama o gün bugün değil.

Ŗimdi de yaptığım bazı kötü Ŗeylerin Airy'yi olabildiğince mutlu etmek için elimden gelen her Ŗeyi yaptığım gerçeğiyle dengeleneceğini umuyorum.

Benim için önemli olan tek Ŗey o. Ŗey...o ve bu bebek. Doğmamış bebek. Korumak için dünyayı parçalayacağımı bildiğim bebek. Yoluma kimin çıktığı ya da benden ne talep ettikleri önemli değil, bu çocuğu korumak için her Ŗeyi yaparım.

Ve anneleri.

"Çok güzelsin," diyorum Airy'ye, çenesinden tutup başparmağımı yanağına hafifçe sürterek. Gözbebekleri büyüyor, ona bu şekilde dokunduğumda her zaman olduğu gibi. Mükemmel karım onu becermeme bayılıyor, onu benim kadar sevdiğimi bilmeye bayılıyor.

"Bunu yapan sensin," diyor bana. "İçime bir bebek koyacağına söz vermiştin ve bunu yaptın."

"Ben yaptım," diye tekrarlıyorum, başparmağımı dudaklarına sürterek. "Ve şimdi o bebeği koruyacaksın. Onları güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaksın. Kahretsin Airy, ne kadar harika bir anne olacağını şimdiden biliyorum. Seni seviyorum."

Ona daha önce de onu sevdiğimi söylemiştim, ama bu kez sözlerimde daha fazlası var. O da bunu hissediyor, sadece ona bakarak bile bunu anlayabiliyorum. İkimiz de ona olan sevgimin dünyadaki en güçlü kuvvet olduğunu, bu küçük aileyi koruyacak tek şey olduğunu biliyoruz.

"Şimdi bir isim seçmemiz gerekiyor," diyor yanakları parlayarak. Bana sırtıyor. "Ve bir çocuk odası hazırlamalıyız. Bebek kıyafetleri almalıyız." Odaya bir göz atıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bir şekilde burayı nasıl bebek geçirmez hale getireceğimizi bulmalıyız."

"Olacak," diyorum, ayağa kalkıp onu ayağa kaldırarak. "Ama şu anda önce yapmamız gereken başka bir şey var."

Benimle birlikte ayağa kalkıyor, heyecanı yüzünden okunuyor. "Oh, evet, o nedir? Alışverişe gideceksek çantamı alayım."

Gerçekten dikkat etmiyor. Eğer dikkat etseydi, şu anda sikimin ne kadar sert olduğunu görürdü. Kendimi zor tuttuğumu anlayabilirdi, yoksa eminim şu anda odanın içinde çantasını arıyor olmazdı.

"Alışveriş yapmıyorum ve çantana da ihtiyacın yok." Duraksayıp bana dönüp baktığında, onu kendime doğru çekip vücudunu kendime bastırıyorum. Bunu karımla kaç kez yaptım, ondan ne kadar tahrik olduğumu görmesine izin verdim? Kaç kez sadece varlığıyla bile beni sertleştirdiğini görmesini istedim?

"Sanırım başka bir gün alışveriş yapmak için bolca vaktimiz olacak," diyorum ona ve nefesi kesiliyor, sonunda ondan ne istediğimi anlıyor. Tanrı tatlı karımı korusun, ilk başta ne istediğimi bilmeseyse bile, ne zaman anlasa, her zaman istekli oluyor. Benim onu sikmeyi sevdiğim kadar o da sikimin içinde olmasını seviyor.

"Sanırım alışveriş başka bir güne kadar bekleyebilir," diyor ve parmaklarını hafifçe karnımda gezdiriyor. Bunu yapmak için geri adım atması gerekiyor ve ben de vücudunun sikime yaptığı lezzetli baskıyı kaybediyorum.

Ama bir an sonra elleri kot pantolonumun bel bandında, bana sırtırken hızla düğmelerini açıyor. "Bugün alışverişe gidebileceğimize söz veriyor musun?" Diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"En azından yarına kadar seninle işim bitmeyecek," diyorum ona. Sesim boğuk ve derinden geliyor ve bu ses onu sararken küçük bir ürperti duyuyor. Bunu görmek hoşuma gidiyor.

İstediğim şey buydu; eşimin hamile kalması ve bana bir bebek vermesi. Bu konuda ne kadar heyecanlı olsam da, bebek gelmeden önce Airy'nin tadını çıkarmak için elimden gelen tüm zamanı kullanacağım. Onu evin içinde istediğim yerde becermekten zevk almak istiyorum. Sikim kabzasına kadar içine gömülürken onun adımı haykırışını duymak istiyorum.

Bebek doğduğunda biraz daha tedbirli olmamız gerekecek.

Ama aylarımız var.

Daha fazlasını mı istiyorsunuz? Haber bültenime kaydolun ve ücretsiz bonus sahnenin tadını çıkarın! [Buraya tıklayın!!](#)

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım siz de bu kitabı benim kadar sevmişsinizdir. Eğer görücü usulü bir evlilik romanı okumak istiyorsanız, Vaat Edilen'e mutlaka göz atın! Hemen şimdi 1. Bölüme göz atın:

On yıl önce babamın oturma odasında duruyordum, ayaklarımı o kadar sıkıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum, üzerimde rahatsız edici ve kaşıntıverici bir elbise .

Onu çıkarıp dışarıda oynamak istedim. Üzerime tam oturmayan kıyafetler giymek kadar nefret ettiğim çok az şey vardı ve babamın arkadaşlarının önünde dolaştırılmak da bunlardan biriydi.

Midemin çukurundaki huzursuz hissi görmezden gelmeye çalışarak babama baktım. Kendinden o kadar emindi ki, ne yaptığından o kadar emindi ki. Bir kızı vardı, ailesini başka bir aileye bağlaması gerekiyordu.

O ailenin bir oğlu vardı.

Cennette yapılmış bir eşleşmeydi.

"Janele, dinliyor musun?" Babamın sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve başımı kaldırıp bakıyorum, adımı söylerken yanaklarım renkleniyor. Bana kendimi nasıl küçük hissettireceğini ve her şeyi berbat etmişim gibi hissettireceğini her zaman bilmiştir.

Bu da farklı değil.

"Elbette öyleyim," diyorum, kelimeleri patlatmak istiyorum ama bunun yerine sesimin kızgın çıkmaması için elimden geleni yapıyorum. En azından benim kadar kızgın değil.

Her zaman olduğu gibi, vücuduna tam oturacak şekilde dikilmiş bir takım elbise giymiş. Onun yaşındaki diğer erkekler takım elbiselerini çıkarmak zorunda kalırken, onunki hala tam oturuyor.

Ailesiyle geçirdiği zamandan daha fazlasını spor yaparak geçiriyor ama onun için önemli olan bu. Bir de bu anlamayı yapmak.

Mevsim sonbahar ve arkamdaki şöminede kükreyen bir ateş var. Rahatsız bir şekilde yer değiştirirken, keşke başka bir yere gidebilseydim diyorum - başka bir yere. Ateş, odayı inşa etme amacımız olan serinliği ortadan kaldırdı ama aynı zamanda dayanılmaz derecede sıcak yaptı.

Başımı yana çevirip boynumu kırmaya çalışırken sırtımdan aşağıya doğru yavaşça süzülen ter nehrini görmezden geliyorum. Oturabileceğim söylenene kadar burada sergilenen bir oyuncak bebek gibi durmam gerekiyor.

Her zaman yaptığım şey buydu - tam da ailemin benden istediği şey.

"En azından gülümsemeye çalışabilirsin," diyor benden uzaklaşırken. Aşağı indiğimizden beri durmadan volta atıyor, vücudunda dolaşan gergin enerjinin bir kısmını yakmaya çalışıyor.

"Gülümseyecek bir şeyim yok," diyorum ona ve bu onun tasarımcı topuklarının üzerinde dönüp bana doğru tepinmesine neden oluyor.

"Gülümseyecek bir şey yok mu?" Tıslayarak çenemi tutuyor ve ona bakmam için başımı çeviriyor. "Bu anlaşmanın bizi Colombo ailesine bağlayacak ve onların bizi aşağı çekmesini engelleyecek tek şey olduğunun farkındasın, değil mi? Ailemizi güvende tutacak kişinin sen olduğunu biliyorsun ve gülümseyecek bir şeyin yokmuş gibi davranıyorsun."

Aptalca iş kararlarından sonra kaybettiği gücün bir kısmını geri kazanmasına yardımcı olmak için oyununda bir piyon olarak kullanılmak istemiyorum ama bunu ona söyleyemem, bunun yerine yavaşça nefes alıyorum ve tam başının üzerindeki bir noktaya bakıyorum.

Orada beş yıl önce ölen annemin büyük bir yağlı boya tablosu asılı. "Annem bunu ister miydi?" Aptalca bir soru olduğunu bildiğim halde soruyorum.

Babamın gözleri karardı. "Annen on yıl önce nişanlanmayı kabul etmişti." Nefesindeki kahve kokusunu alabiliyorum ve misafirlerimiz gelir gelmez viskiye geçeceğini biliyorum.

"Doğru. Ama şimdi bunu kabul eder mi?"

Neyi başarmaya bilmiyorum, sadece böyle devam edersem onu kızdıracığım. Nişanlı olmak bildiğim tek şeydi. Yeterince büyüdüğümde Xavier Colombo ile evleneceğimi ve iki ailenin kaderini birleştireceğimi hep biliyordum.

İstemememin bir önemi yok

Ne olacağını bildiğimden beri beni korkutan tek şeyin bu olması önemli değil.

Ben saf tutuldum. Masum. İffetli.

Beni on altı yaşımdayken evlendirmek istediler ama beklemeye karar verdiler. Bir hafta içinde on sekiz yaşıma gireceğim ve doğum günüm arkadaşlarımla büyük bir kutlama olmayacak.

Bu benim düğünüm olacak. Hayatım boyunca yaşadığım babamın çatısı altından çıkıp kocamla yaşamaya başlayacağım.

Onunla hiç tanışmadım. Ne kadar nazik ya da zalim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Evlenmek istemesem de, geceleri onun kim olduğunu merak ederek uyandığım çok olmuştur.

Nazik gözleri var mı? Onu sevmeye başlayabilir miyim?

Babam bir şey söylemek için ağzını açıyor ama bana ne kadar hayal kırıklığına uğradığını söyleyemeden kapı çalıyor ve onları selamlamak için topuğunun üzerinde dönerek arkasını dönüyor.

Gözlerimi kapattığımda, tam olarak ne olacağını görebiliyorum. George, uşağımız, kapıyı açacak. Müstakbel kocamı ve kayınpederimi eve davet edecek. Onlarla tanışmalıyım, iyi bir ilk izlenim bırakmaya çalışmalıyım.

Yapmak istediğim son şey, beni tanımadan önce onu kızdırmak. Eğer ben tanımadığım biriyle evlenmek konusunda bu kadar kötü hissediyorsam, onun da aynı şekilde hissettiğini varsaymak zorundayım.

Hiç kimse seçim hakkının söz hakkı olmaksızın elinden alınmasını istemez. Hiç kimse, düşmanım bile olsa, birine yapmak istemediği bir şeyi yaptırmaktan mutluluk duymaz.

Belki de nazik bir adamdır. Aklımdan çıkarmadan önce kendime bir anlık umut izni veriyorum. Gerçekleşmeyebilecek şeyler için umut etmek iyi değildir. Olacak tek şey kalbinin kırılmasıdır.

Bu adamın bunu bir iş anlaşması olarak gördüğünü varsaymak zorundayım, daha fazlası değil. Ona ve babama, onunla yaşamaya, karısı olmaya istekli olduğumu .

Tabii ki yatağımın altına koyduğum çantadan kimsenin haberi yok. Babam *nişanlılığın* ne demek olduğunu öğrendiğinden beri para biriktirdiğimi bilmiyor.

Bu adamdan uzaklaşmak zorunda kalırsam bu gece giderim.

Yüksek sesli çanlar evin içinde yankılanıyor ve kalbim daha hızlı atıyor.

Promised, Buying His Bride gibi KU üzerinden ücretsiz. Mizah içeren ~~karanlık~~ bir şeyler mi arıyorsunuz? Bought ve Taken'ı deneyin! Aimee gibi bazı ters haremli de sevebilirsiniz. Yazdıklarımdan haberdar olmak ve güncellemeler için mail listeme katılmayı unutmayın! _____

X oxo, Mae

İçindekiler

Başlık	
Sayfa	
İçindekiler	
r Telif	
Hakkı	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	

Bölüm 32

